

ROK LITURGICZNY
s. M. Natanaela Wiesława Błażejczyk CSSF

ROK LITURGICZNY

s. M. Natanaela Wiesława Błażejczyk CSSF

Warszawa 2019

Projekt, tekst i opracowanie graficzne / The project, text and graphic
s. M. Natanaela Wiesława Błażejczyk CSSF

Tłumaczenie tekstu / Text translation
Marek Kucharski, Anna Meetschen, s. M. Agnieszka Mruga CSSF

Korekta tekstu polskiego / Proofreading of Polish text
Roma Bereżecka

Konsultacja teologiczna / Theological consultation
Ks. prof. Józef Warzeszak

ZNAKI ROKU LITURGICZNEGO
powstały jako aneks do dyplomu w Pracowni Projektowania Graficznego
prof. Leszka Hołdanowicza na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie
The signs of liturgical year
Were developed as the appendix to the graduation work in Graphic Design Studio of profes-
sor Leszek Hołdanowicz at Graphic Arts Faculty of The Academy of Fine Arts in Warsaw.

Recenzenci / Reviewers
Ks. Bp. Wiesław Alojzy Mering / Ks. dr Krzysztof Filipowicz

Za zgodą Kurii Metropolitalnej Warszawskiej
z dnia 29.11.2018/Nr 3125/D/2018
Wikariusz Generalny: Bp Michał Janocha
Kanclerz Kurii: Ks. dr Janusz Bodzon

Copyright © all rights reserved: s. M. Natanaela Wiesława Błażejczyk CSSF
i Zgromadzenie Sióstr św. Feliksa z Cantalicjo
Copyright © by Wydawnictwo Muzeum Historii Polskiego Ruchu Ludowego
w Warszawie 2019

Wydawca/ Publisher
Muzeum Historii Polskiego Ruchu Ludowego / Museum of the History of the Polish
Popular Movement
02-730 Warszawa, al. Wilanowska 204
tel./fax (22) 843 38 76, 843 78 73
e-mail: mhprl@mhprl.pl; www.mhprl.pl

ISBN 978-83-7901-174-2

Realizacja na zlecenie Wydawcy / Realization on behalf of the Publisher
OFI Krzysztof Gawrychowski

LITURGICAL YEAR

s. M. Natanaela Wiesława Błazejczyk CSSF

Warsaw 2019

Przedmowa

Drogi Czytelniku, kiedy otrzymasz tę piękną książkę i zaczniesz ją czytać, to niewątpliwie nasunie się Ci pytanie, dlaczego jej wydawcą jest Muzeum Historii Polskiego Ruchu Ludowego.

Odpowiedź nie jest skomplikowana, ale wymaga uzasadnienia i związana jest z miejscem i rolą ruchu ludowego w dziejach Polski. Ruch ludowy to wielka formacja polityczna, powstała pod zaborami u schyłku XIX wieku jako ruch demokratyczny z ukształtowaną wizją odbudowy niepodległego państwa polskiego. Ludowcy mieli w sobie wiarę, iż przyszła wolna Polska będzie sprawiedliwa i budowana na chrześcijańskich zasadach. Szli do Niepodległej Ojczyzny z nadzieją jak do ziemi obiecanej i sądzili, że będą w niej żyć w szczęściu i dostatku. Chłopi i ludowcy w pracy, działalności społecznej i życiu codziennym kierowali się zasadami ewangelicznymi – wiarą, nadzieją i miłością. W szeregach Polskiego Stronnictwa Ludowego „Piast” była liczna grupa księży katolickich. W 1925 r. dzięki marszałkowi Sejmu RP Maciejowi Ratajowi i przywódcy PSL „Piast” Wincemu Witosowi został ratyfikowany konkordat ze Stolicą Apostolską.

W słowie, pieśni i wierszach sławili błogosławioną dobroć człowieka. Byli to wicjarze, młodzi ludowcy – przyszłość politycznego ruchu ludowego. Wielu z nich, ratując ludzkie życie w czasach okrutnej okupacji niemieckiej, zostało zamordowanych wraz z najbliższymi. Przykładami są Wiktoria i Józef Ulmowie z Markowej, którzy za przechowywanie Żydów zginęli rozstrzelani przez Niemców razem z dziećmi. W toku jest proces beatyfikacji tej rodziny.

Jest takie piękne powiedzenie, że Pan Bóg stworzył wieś, a ludzie zbudowali miasta. W sercach, obyczajach, kulturze materialnej mieszkańców wsi przetrwała prawdziwa niekoniunkturalna wiara. Chłopi przestrzegali zasad wiary zawartych w roku liturgicznym. Wiele rodzin chłopskich oddało swoich synów do stanu kapłańskiego, wiele córek stało się podporą zgromadzeń sióstr zakonnych. Z ruchem ludowym identyfikowali się wspaniali kapłani: ks. pułkownik Józef Panaś – kapelan Legionów Polskich, ks. Prałat Wacław Bliziński – współtwórca Polskiego Związku Ludowego, poseł PSL „Piast”, budowniczy Liskowa – idealnej wsi, ks. Bolesław Pylak, arcybiskup metropolita lubelski – w Batalionach Chłopskich ps. „Kalina”, ks. Jan Majewski – poseł PSL, prawnik, obrońca księży i chłopów, o.o. prof. dr hab. Jerzy Cygan – filozof, kapelan Ludowego Towarzystwa Naukowo-Kulturalnego i wielu innych, o których pamiętamy.

W praktyce wzorce postaw chłopów wywodziły się głównie z życia parafialnego. W poszczególnych parafiach istniały lokalne kultury świętych, pod których wezwaniem budowano kościoły lub kaplice. Na ich cześć organizowano odpusty.

Poszczególni święci byli opiekunami w nieszczęściu lub patronami różnego rodzaju czynności. Miejsca święte, centra kultowe społeczności lokalnej były więc przestrzeniami koncentracji mocy sakralnej i działań religijno-magicznych. Mieszkańcy danej parafii byli głęboko przekonani, że znajdują się pod specjalną opieką swego świętego patrona.

Parafia stanowiła pewnego rodzaju wielką rodzinę, której członków jednoczyła wspólnota moralnych interesów. Punktem centralnym było miejsce kultu (kościół, kaplica), w którym grupa lokalna – parafianie czcili Boga i świętych patronów. Parafia w kulturze ludowej stanowiła również jedną z najbardziej elementarnych wspólnot lokalnych. Przede wszystkim była jednak społecznością sakralną, którą tworzyły: patron, wspólne miejsca kultowe i uczestnictwo w obrzędach, cmentarz, wreszcie osoba proboszcza, będącego pośrednikiem między całą społecznością parafialną a światem sacrum.

Budynek kościelny i cmentarz są widocznym symbolem i materialnym uosobieniem tej jedności. Stanowiły one „moralną własność” parafii jako całości, którą zarządzał ksiądz, a także ośrodek i symbol duchowej jedności z poprzednimi pokoleniami. Zgodnie z tradycją chłopską przodkowie – ojcowie i praojcowie spotykali się w tym samym miejscu, bo ciała zmarłych chowano koło kościoła. Chłopi, którzy opuścili rodzinne strony, marzyli o powrocie na starość do ziemi swoich ojców i pragnęli, aby tam ich pochowano.

Osiągnięciem kultury ludowej było ziołolecznictwo i umiejętność leczenia zwierząt. Astronomia ludowa miała głównie aspekt praktyczny. Cykl rolniczy dostosowywał się powoli do kościelnego kalendarza.

Publikacja siostry dr Natanaeli Wiesławy Błażejczyk wpisuje się w sposób niezwykle w działalność wydawniczą naszego Muzeum. Mamy już w swym dorobku edytorskim kilka książek o roli Kościoła katolickiego i duchownych w dziejach narodu polskiego. Wspomnijmy choćby biografię Prymasa Tysiąclecia Stefana Wyszyńskiego – sługi Bożego Kościoła katolickiego pióra Andrzeja Micewskiego, reportaż historyczny Barbary Olak – *Włociański rodowód Jana Pawła II* czy *Źródła wiecznego trwania. Państwo – Kościół – Kultura – Wieś* Janusza Gmitruka.

Oddawana do rąk Czytelników nowa książka Siostry dr Natanaeli Wiesławy Błażejczyk *ROK LITURGICZNY*, opatrzona kolorowymi znakami-symbolami poszczególnych jego okresów, jest zarówno piękna, jak i ciekawa. Publikacja jest dostępna dla Czytelników w wersji polskiej i anglojęzycznej. Do jej lektury wprowadzają wspaniałe rekomendacje Przewodniczących Rady do spraw Kultury i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego KEP: Jego Ekscelencji Księdza Biskupa Michała Janochy i jego poprzednika Jego Ekscelencji Księdza Biskupa Włocławskiego Wiesława A. Meringa. Jakże piękne są słowa tych rekomendacji, dotyczących sedna pracy.

Polecamy tę lekturę jako ważną w poznaniu tajemnic roku liturgicznego zwłaszcza dla przedstawicieli młodego pokolenia Polaków, którzy wchodzą na drogę poznania tajemnic wiary, aby się stać w pełni dziećmi Boga.

dr Janusz Gmitruk
Dyrektor Muzeum Historii Polskiego Ruchu Ludowego

Preface

Dear Reader, when you receive this beautiful book and start reading it, you will undoubtedly ask the question why its publisher the Museum of the History of the Polish Popular Movement is.

The answer is not complicated but requires justification and is connected with the place and role of the popular movement in the history of Poland. The popular movement is a great political formation, established under the partitions at the end of the 19th century as a democratic movement with a clear vision of the reconstruction of an independent Polish State. The populists believed that the future free Poland would be just and built on Christian principles. They went towards the independent homeland as to the promised land and thought that they would live in happiness and prosperity. Peasants and populists at work, in social activities and in everyday life were guided by evangelical principles - faith, hope and love. In the ranks of the Polish Popular Party (PSL) "Piast" there was a large group of Catholic priests. In 1925, thanks to the Speaker of the Sejm Maciej Rataj and the PSL "Piast" leader Wincenty Witos, the concordat with the Holy See was ratified.

In the words, songs and poems, they praised the blessed goodness of man. Young populists were members of the Polish Union of the Village Youth "Wici" - the future of the political popular movement. Many of them, saving human life during the cruel German occupation, were murdered along with their loved ones. The examples are Wiktoria and Józef Ulm from Markowa, who were shot dead by the Germans together with their children for hiding Jews. The beatification process of this family is under way.

There is a beautiful saying that God created village, while people built cities. In the hearts, customs, and material culture of the villagers, a real, uncontested belief has survived. The peasants followed the principles of faith contained in the liturgical year. Many peasant families gave their sons to the priesthood, and many daughters became the support of female religious congregations. Eminent priests identified themselves with the popular movement: Fr. col. Józef Panaś - chaplain of the Polish Legions, Fr. Prelate Wacław Bliziński - co-founder of the Polish Popular Union, deputy of PSL "Piast", builder of Lisków - a perfect village, Archbishop Bolesław Pylak - Metropolitan of Lublin, alias "Kalina" in the Peasant Battalions, Fr. Jan Majewski - deputy of PSL, lawyer, defender of priests and peasants, Fr. prof. Jerzy Cygan - philosopher, chaplain of the Popular Scientific and Cultural Society, and many others whom we remember.

In practice, peasant attitudes derived mainly from parish life. In individual parishes, there were local cults of saints who were patrons of the churches or chapels. In their honor, parish fairs were organized. Individual saints were patron saints against misfortune or patron saints of various activities. Sacred places, cult centers of the local community were, therefore, spaces of the concentration of

sacred power as well as religious and magical activities. Residents of a parish were deeply convinced that they were under a special protection of their patron saint.

The parish was a kind of a great family whose members are united by a community of moral interests. The central point was the place of worship (church, chapel) in which the local group - parishioners worshiped God and patron saints. The parish was in folk culture also one of the most elementary local communities. Above all, however, it was a sacred community formed by: a patron, common cult places and participation in ceremonies, a cemetery, and finally a parish priest who was mediator between the entire parish community and the sacred world.

The church building and the cemetery are a visible symbol and a material representation of this unity. They constituted a "moral property" of the parish as a whole, managed by a priest, as well as a center and symbol of spiritual unity with previous generations. According to peasant tradition, ancestors - fathers and forefathers met in the same place, because the bodies of the dead were buried near the church. Peasants who left their homeland dreamed of returning to their father's land in old age and wanted to be buried there.

The achievement of folk culture was herbal medicine and the ability to treat animals. Folk astronomy had mainly a practical aspect. The agricultural cycle was slowly adapting to the church's calendar.

The publication of Sr. Natanela Wiesława Błażejczyk, PhD, fits in an unusual way in the publishing activity of our Museum. We have already published several books on the role of the Catholic Church and the clergy in the history of the Polish nation. Let us mention the biography of Primate of the Millennium Stefan Wyszyński - the servant of God of the Catholic Church by Andrzej Micewski, historical reportage by Barbara Olak - *Peasant Ancestry of John Paul II* or *Source of eternal duration. State - Church - Culture - Countryside* by Janusz Gmitruk.

A new book by Sr. Natanela Wiesława Błażejczyk, PhD, *The signs of liturgical year*, handed over to the readers' hands, with colourful signs and symbols of its various periods, is both beautiful and interesting. The publication is available to readers in Polish and English. It is introduced by the great recommendations of the Presidents of the Council for Culture and Protection of Cultural Heritage of the Polish Bishops' Conference, Bishop Michał Janocha, and his predecessor, Bishop Wiesław A. Mering, Ordinary Bishop of Włocławek. How beautiful are the words of these recommendations, they touch the heart of the work.

We recommend this book as an important one in learning the mysteries of the liturgical year, especially for the representatives of the young generation of Poles who are on the path of learning the mysteries of faith in order to become fully children of God.

Janusz Gmitruk, PhD

Director of the Museum of the History of the Polish Popular Movement

Miło mi zarekomendować Państwu książkę, którą macie przed sobą.
Czynię to z satysfakcją, i to z trzech powodów.

Po pierwsze z powodu rangi tematu.

Liturgia jest sercem Kościoła, jest jego szczytem i źródłem, co przypomina nam Sobór Watykański II, cytując Ojców. W liturgii, jak podkreśla Benedykt XVI, decyduje się przyszłość Kościoła.

Po drugie z powodu jakości tekstu.

Książka napisana jest kompetentnie, niebanalnie, i – co niebłahe – con amore.

Po trzecie z powodu Autorki.

Natanaela Wiesława Błażejczyk łączy w swoim życiu kilka powołań:
jest zakonnicą w z Zgromadzeniu Sióstr Felicjanek;
jest artystką – grafiką i rzeźbiarką, absolwentką warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych, doktorem sztuki;
jest osobą niezwykle zaangażowaną w ochronę zabytków i propagowanie chrześcijańskiej kultury, nieocenionym sekretarzem Rady do Spraw Kultury i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego Konferencji Episkopatu Polski.

Mógłbym na ten temat napisać wiele, ale zakończę, aby skromny wstęp do książki nie przekształcił się w laudację.

Czytelnikom życzę inspirującej lektury,
Autorce życzę inspirujących pomysłów
Wszystkim z serca błogosławię,

+ *Michał Janocha*

+ Michał Janocha
Przewodniczący Rady do spraw Kultury
i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego KEP

Warszawa, 6 grudnia 2018

I am pleased to recommend you a book that you have in front of you.
I am doing it with satisfaction. There are three reasons for it.

First of all, due to the importance of the topic.

The liturgy is the heart of the Church, it is its summit and source, which the Second Vatican Council reminds us of, quoting the Fathers. The liturgy, as emphasized by Pope Benedict XVI, determines the future of the Church.

Second, due to the quality of the text.

The book is written competently, remarkably, and - what is also important - con amore.

Third, because of the Authoress.

Natanaela Wiesława Błażejczyk combines several vocations in her life:
she is a nun in the Congregation of the Felician Sisters;
she is an artist - a graphic designer and sculptor, a graduate of the Warsaw Academy of Fine Arts, a doctor of art;
she is a person extremely involved in the protection of monuments and the promotion of Christian culture, an invaluable secretary of the Council for Culture and Protection of Cultural Heritage of the Polish Bishops' Conference.

I could write a lot about this subject, but I will finish, so that the humble introduction to the book would not turn into a laudation.

I wish the Readers an inspiring reading,
I wish the Authoress inspiring ideas,
I warmly bless all,

+ *Michał Janocha*

+ Michał Janocha
President of the Council for Culture and Protection
of Cultural Heritage of the Polish Bishops' Conference

Warsaw, December 6, 2018

Włocławek, dn. 07.01.2009 r.

Czcigodna i Droga Siostrzo Natanaelo!

Z radością wziąłem do rąk pracę Siostry *Znaki Roku Liturgicznego*. Dlaczego z radością? Bo, prawdę mówiąc, nie spodziewałem się niczego innego – jak pozycji, która ułatwi Czytelnikowi wyrażenie i zrozumienie bogactwa znaków liturgicznych, poprzez które Lud Boży chce oddawać chwałę Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu.

Oczekiwałem też pozycji ciekawej, nowatorskiej, dynamicznej i odważnej: jak średniowieczni Mistrzowie, tak i sama Autorka wie doskonale, że: „Agere sequitur esse”! Siostra jest nie tylko uzdolnioną artystką; ale swoje prace i talenty z zapalem wprzęga w Służbę Panu! Z pasji, zaangażowania, kompetencji Siostry korzysta od lat Sekretariat Episkopatu Polski, a także Rada ds. Kultury i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego Konferencji Episkopatu Polski!

W swoim niezapomnianym „Liście do Artystów”, z 1999 roku, Jan Paweł II przypomniał, że „Bóg powołał człowieka do istnienia, powierzając mu zadanie bycia twórcą” (p. 1), a człowiek, by nie zmarnować otrzymanych od Stwórcy talentów, powinien je rozwijać po to, by służyć nimi „bliźniemu i całej ludzkości” (p. 3); pracę zaś artystów uznał Ojciec Święty za „ciężką i odpowiedzialną” (p. 4).

W kontekście dzieła s. Natanaeli wydaje się jeszcze bardzo ważne przywołanie opinii Sługi Bożego Jana Pawła II, iż to właśnie „graficzne przedstawienie chrześcijańskiego misterium” spowodowało „zaciekły spór”, którego ostateczne rozstrzygnięcie jest istotne, nie tylko dla samej wiary, lecz także w ogóle kultury (por. p. 7).

Także – a może „szczególnie dzisiaj Kościół potrzebuje sztuki” (p. 12). Odpowiada zatem Siostra swoją pracą na jedną z istotnych potrzeb Kościoła! Jest to książka przydatna i potrzebna: najpierw dlatego, że istnieje ciągle prawdziwa potrzeba poszukiwania i tworzenia nowych znaków, nowej symboliki, za pomocą której współczesny człowiek będzie mógł wchodzić w kontakt z niewidzialną rzeczywistością zbawczą. Wiadomo przecież, że podstawowym językiem liturgii jest właśnie znak; a następnie z tego powodu, że proponowane znaki, z jednej strony, odznaczają się sporą oryginalnością, pomysłowością i powiedzialbym – świeżością, z drugiej zaś strony – oparte są na motywach biblijnych i tradycji chrześcijańskiej, co potwierdza ich wiarygodność i gwarantuje czytelność. Wszystkie posiadają własny styl, pozwalający je odróżnić od innych tego rodzaju opracowań. W ich obrazie i wymowie nie ma czegoś w rodzaju „agresywnej reklamy”, którą coraz częściej spotykamy w naszych kościołach. Są one pełne ciepła i spokoju. Autorce udało się ustrzec przed pokusą ekstrawagancji artystycznej, która więcej szkodzi w przeżywaniu liturgii, niż pomaga. Uważam, że proponowane znaki w zupełności mieszczą się w kanonach zdrowej symboliki i sztuki chrześcijańskiej i dlatego w pełni zasługują na promocję.

Chcę serdecznie Drogiej Siostrze pogratulować owocu jej trudu; podziękować za przygotowanie niniejszej pozycji; za zainteresowanie się ważną, potrzebną i przydatną problematyką! Niech przyniesie wiele dobrych owoców i zapewni błogosławieństwo Pana Autorce, Wydawnictwu i Czytelnikom!

Raz jeszcze zapewniam o moim głębokim uznaniu i czekam równie interesujących, dalszych opracowań.

+Wiesław A. MERING

Biskup Włocławski

Przewodniczący Rady ds. Kultury i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego KEP
(w latach 2006-2016)

Włocławek, January 7th, 2009

Reverend and Dear Sister Natanaela,

It was with great pleasure, Sister, that I took into my hands your work entitled *The Symbols of the Liturgical Year*. Why with great pleasure? Honestly speaking, I did not expect something so unique and helpful. The expression and understanding of the richness of liturgical signs facilitates the People of God's praise of our One God, the Most Holy Trinity.

The work is deserving of a more interesting, innovative, dynamic and brave title. The authoress herself is well aware, as medieval masters were, that: "Agere sequitur esse"! Not only are you a very gifted artist, Sister, but you also enthusiastically put your work and talents to work for the Service of God! For years your passion, involvement and competence have been of great assistance to the Secretary of the Polish Episcopate and the Conference of Bishops of Poland's Commission of the Culture and Heritage Preservation!

In his unforgettable "Letter to the Artists" of 1999, John Paul II reminded us that "God called man into existence, committing to him the craftsman's task" (# 1). Artists "not to waste this talent should develop it, in order to put it at the service of their neighbor and of humanity as a whole" (# 3). The work of artists was regarded by the Holy Father as "difficult and responsible" (# 4).

In the context of Sr. Natanaela's work, it seems significant to refer to the opinion of John Paul II that it is this "sensory evocation of Christian mystery" that caused "bitter controversy", the final settlement of which is fundamental not only for the faith itself but also for the culture in general (cf. # 7).

Also, and perhaps it is especially true today that "the Church needs art" (# 12). Thus, by your work, Sister, you respond to the crucial need of the Church! This is a useful and needful book because there is still a real need of searching for and creating new signs and new symbolism by means of which modern human beings will be able to get into contact with the invisible reality of salvation.

It is known that a symbol is a basic language of the liturgy. Then, due to the fact that suggested symbols are, on one hand, characterized by substantial originality, ingenuity and – as I would say – newness, while on the other hand, they are based on biblical motives and Christian tradition, what confirms their credibility and ensures clearness. They all are characterized by their own style. What allows for their differentiation from other signs of this type? Their depiction and meaning do not contain anything like the "aggressive advertising" which is becoming more and more popular in our churches. They are full of warmth and peace. The authoress managed to avoid the temptation of artistic extravagance, which is more harmful than helpful for living out the liturgy. I am of the opinion that the suggested symbols totally fall into canons of healthy symbolism and Christian art, thus deserving full promotion.

I would like to cordially congratulate you, dear Sister, on the fruit of your effort; to thank you for elaborating on this title; and for your interest in this important, necessary and helpful issue! May it prove fruitful and grace-filled for the authoress, publisher and the readers!

I would like to assure you again of my deep appreciation and anticipation of more equally interesting books.

+ Wiesław A. MERING

The Ordinary Bishop of Włocławek

The President of the Commission of the Culture and Heritage Preservation

by the Conference of Bishops of Poland in 2006-2016

Symbol jest rzeczywistością starą jak historia ludzka. Człowiek, by mógł w pełni się rozwijać, potrzebuje symboli, które będą wyrażać sens jego egzystencji, a jednocześnie zakotwiczać ją w tym, co nieprzemijające, bo pochodzące nie z tego świata. Każda rzecz podpadająca pod zmysły, w której wieczna idea łączy się z przemijającą materią, wskazuje na świat wartości wiecznych i niezmiennych. I chociaż same symbole uległy pewnej ewolucji, zamierały stare i powstawały nowe, to jednak wykazały się niespotykaną żywotnością i cieszyły się nieprzemijającym zainteresowaniem.

Dowodem tego jest chociażby praca s. Wiesławy Błażejczyk – *Znaki roku liturgicznego*. Rzeczą oczywistą jest, że liturgia to świat symboli i znaków. Znajdują one w rzeczywistości liturgicznej swe naturalne środowisko życiowe, gdyż nic nie jest tak dobrym wyrazem ekspresji świata Bożo – ludzkiego jak sprawowanie kultu. Podjęty temat – Rok liturgiczny w znakach – doczekał się już niejednego opracowania, należy bowiem do zagadnień zawsze żywo dyskutowanych w liturgicznej ars celebrandi. Symbolika Adwentu czy Bożego Narodzenia jest stosunkowo dobrze znana i rozpoznawalna w świecie liturgiki chrześcijańskiej. Rodzi się zatem pytanie, jak na tym tle prezentuje się praca s. Marii Natanaeli (imię zakonne Autorki).

Rok liturgiczny w znakach stanowi 28 opracowań poszczególnych okresów i świąt chrześcijańskich. Charakterystyczną rzeczą jest daleko idąca dyscyplina intelektualna, z jaką zostały wykonane, co jest tym bardziej warte podkreślenia, że po wielkiej reformie soborowej, poluzowany gorset przepisów liturgicznych zaowocował duchem zbyt swobodnego eksperymentowania. Wszystkie symbole opracowane przez s. M. Natanaelę zostały ujęte w sztywne ramy równobocznych trójkątów opisanych na kole, w których dopiero znajdują się znaki, odpowiadające poszczególnym okresom i świętom chrześcijańskim. Zapewne ten geometryczny zabieg sprzyja centralizacji i zagęszczeniu ekspresji symbolicznej. Efekt ten ulega wzmocnieniu, jeśli weźmiemy pod uwagę oszczędne gospodarowanie kolorem, który w liturgii rządzi się bardzo sprecyzowanymi prawami i stanowi swoiste, niedyskutowalne nomen actionis. Niedyskutowalne, gdyż poszczególnym okresom przypisane są odpowiednie kolory, wyrażające stany chrześcijańskiego ducha, co bardzo ogranicza możliwości kreacyjne artysty.

Wśród samych znaków spotykamy te, które powszechnie używane są w liturgii, znaki używane dawniej i obecnie już zapomniane i w końcu propozycje będące pewną nowością. Opracowanie dotyczące Uroczystości Świętej Bożej Rodzicielki, Wielkiej Soboty i dnia Wszystkich Świętych wpisują się w wielką tradycję symboliki chrześcijańskiej, dziś niestety już zapomnianą. Należą do nich kolejno: tęcza – symbol nieprzemijającego przymierza Boga z ludźmi, najpiękniej zrealizowanego w osobie Bożej Rodzicielki, kwiat passiflory, zwanej w Polsce męczennicą, oddającej dzień wyciszenia i żałoby po śmierci Zbawiciela, i w końcu paw – starochrześcijański symbol życia wiecznego, odzwierciedlający radość zbawionych i współprzenikanie się sąsiadujących ze sobą dni Wszystkich Świętych i wspomnienia wszystkich wiernych zmarłych. Stosunkowo innowacyjnym opracowaniem jest symbolika Bożego Narodzenia, Niedzieli Palmowej

Symbols appear to be as old a reality as the history of human beings. To develop fully, people need symbols which express the meaning of their existence, anchoring it at the same time in what is imperishable, for being not of this world. Everything that falls within the senses, and in which the eternal idea meets fading matter, points to the world of eternal and permanent values. Even though symbols have undergone some evolution – the old ones died out while the new ones emerged – they still provide unparalleled vitality and enjoy imperishable popularity.

The work of Sr. Wiesława Błażejczyk entitled *The Symbols of the Liturgical Year* is evidence of this. It is obvious that the liturgy is the world of symbols and signs. In the liturgical reality they find their natural environment for there is no better mode of expression of the God-human world than celebrating divine worship. This subject – The Liturgical Year In Symbols – has been presented in a number of monographs. It is among always vividly discussed issues in the liturgical ars celebrandi. The symbolism of Advent or Christmas is relatively well known and recognized in the Christian liturgical world. Thus the question arises: How does this work of Sr. Mary Natanaela (religious name of the authoress) compare to other works of this nature?

The Liturgical Year In Symbols is composed of 28 descriptions of respective Christian seasons and feasts. The characteristic features are far-reaching for intellectual discipline with which they were created, which is all the more worth emphasizing since after the great Council Reform, a loosened corset of liturgical norms bore the fruit of too casual an experimental spirit. All the symbols created by Sr. M. Natanaela were closed in strict frames of equilateral triangles circumscribed around a circle, only in which there are signs corresponding to the respective Christian seasons and feasts. Certainly this geometrical operation favors the centralization and density of symbolic expression. This effect is even more reinforced if we take into account the frugal management of color, which is governed by clearly defined rules in the liturgy, and is determined as specific undiscussed nomen actionis. Undiscussed – because particular colors – expressing the moods of Christian spirit – are attributed to respective seasons, which greatly limits creative possibilities of the artist.

Among the symbols, there are some commonly used in the liturgy, those which were used in the past but presently are forgotten, and finally the suggestions which are somewhat new. The symbols referring to the Solemnities of Mother of God, Holy Saturday and All Saints are written in a significant tradition of Christian symbolism, which is unfortunately forgotten at present. This symbolism includes the following: a rainbow – as a symbol of an everlasting covenant of God with humanity, realized most wonderfully in the person of the Mother of God; the Passionflower, called “a martyr” in Poland, expressing the day of silence and mourning after the Savior’s death; and finally a peacock – as an Early Christian symbol of eternal life reflecting the joy of the saved ones and the neighboring days – mutually permeating All Saints and All Souls. The

i Święta Podwyższenia Krzyża. Mamy tutaj kolejno: kwiat gwiazdy betlejemskiej, palmowe gałązki – bazy, układające się w literę V i rozpostartego na krzyżu węża, co jest nawiązaniem do biblijnego opowiadania o wężu miedzianym, przeznaczonym do czytania na ten dzień. Wszystkie symboliczne aluzje są bardzo czytelne i – co istotne – dobrze wpisane w kulturę współczesnego świętowania.

Na uwagę i docenienie zasługuje zmierzenie się z tematyką i nowatorskie opracowanie takich świąt jak: Ofiarowanie Pańskie i wspanienie św. Józefa. Również tutaj mamy do czynienia z bardzo czytelną symboliką: światło Chrystusa odnośnie Ofiarowania Pańskiego oraz krzyż i lilie odwołujące się do czystości Oblubieńca Maryi i jego opiekuńczej roli względem Syna Bożego.

Rodzą się w końcu pytania odnośnie symboliki Zwiastowania i Uroczystości Matki Bożej Częstochowskiej. Autorka wyraziła te dwa dni identycznymi symbolami: lilia i opisana na niej litera M. Podobny zabieg zastosowano w przypadku wspomnień św. Stanisława i Wojciecha: biskupia mitra. Pod względem liturgicznym jest to symbolika bez zarzutu, choć można poczynić pewne rozróżnienia. Podobnie ma się rzecz w przypadku wspomnienia św. Piotra i Pawła.

Autorka wyraziła to święto przez czerwień – kolor męczeństwa i klucze władzy, przekazane św. Piotrowi. Skoro jednak liturgia kościoła wspomina tych apostołów razem jednego dnia, to pytanie o zasygnalizowanie symboliki związanej ze św. Pawłem nasuwa się samo przez się.

I na koniec polemicznie odnośnie propozycji Autorki na dzień św. Jana Chrzciciela. Liturgia przewiduje dwa wspomnienia: narodziny i śmierć świętego.

S. M. Natanaela przedstawiła następujące znaki: centralnie ustawiony krzyż, zanurzony w wodzie przywołującej na myśl wody Jordanu, z unoszącym się Duchem Świętym w postaci gołębic. Czy symbolika ta nie oddaje lepiej treści Niedzieli Chrztu Pańskiego?

Praca s. M. Natanaeli – *Znaki roku liturgicznego* jest bardzo czytelną i ciekawą propozycją na tle istniejących już tradycyjnych opracowań tego typu. Poza walorami estetycznymi należy podkreślić jej atrakcyjność, jeśli chodzi o zastosowanie liturgiczne i katechetyczne. Stąd też należy żywić nadzieję, że znajdzie ona szybko swe praktyczne, duszpasterskie zastosowanie.

Ks. dr Krzysztof Filipowicz

symbols of Christmas, Palm Sunday and the Feast of the Exaltation of the Cross are innovative. The following symbols have been employed here respectively: the Star-of-Bethlehem flower, palm branches as catkins arranged in the “V” letter; and a serpent stretched on the Cross which refers to the biblical story about a copper serpent, being read on that day. All symbolic allusions are very clear and – what is essential – written well for present-day culture.

Worthy of note and acknowledgement are such feasts as the Presentation of Our Lord and St. Joseph, which were done in an innovative way. A very clear symbol was employed: the light of Christ for the Presentation of Our Lord and the cross and lilies in reference to the purity of the Spouse of Mary and His custodial role in regard to the Son of God.

Questions arise in regard to the symbolism of the Annunciation and Our Lady of Czestochowa Solemnities. The authoress presented both of them with identical symbols: a lily flower with a letter “M” encircling it. A similar operation was employed in the case of the solemnities of St. Stanislaus and Adalbert: a bishop’s miter. The impeccable symbolism in terms of the liturgy, though some differentiation can be made, also relate to the solemnity of Sts. Peter and Paul.

The authoress expressed this solemnity through red – the color of martyrdom, and the keys of power given to St. Peter. If the liturgy of the Church celebrates both Apostles on the same day, the question of the symbolism connected with St. Paul comes into mind immediately.

Finally, let me engage in polemics with the authoress regarding her suggestion for the day of St. John the Baptist. The liturgy allows for two memorials: the Nativity and the Death of this Saint.

Sr. M. Natanaela presented the following symbols: the cross in the central position dived in the water which brings into mind the waters of Jordan, with the descending Holy Spirit in the symbol of the dove. Does this symbol not convey better the content of the Baptism of our Lord?

The work of Sr. M. Natanaela – *The Liturgical Year In Symbols* – is a very clear and interesting suggestion amidst the background of various traditional presentations of this kind. In addition to applauding its esthetic value, it is good to acknowledge its appeal and usefulness for liturgy and catechesis. I hope that it will rapidly find its practical usage in pastoral work.

Fr. Krzysztof Filipowicz, Ph. D.

Napisałem w czerwcu 2003 roku parę zdań do katalogu wystawy Siostry Marii Natanaeli (CSSF), pierwszej zakonnicy, która ukończyła warszawską Akademię Sztuk Pięknych z tytułem magistra sztuki w zakresie grafiki warsztatowej.

Napisałem wtedy, że towarzyszyłem jej podczas dwuletnich, rudymenarnych ćwiczeń z projektowania graficznego, które prowadzę na Wydziale Grafiki od kilkudziesięciu lat z kolejnymi rocznikami studentów.

Napisałem, że następne trzy lata Siostra Maria Natanaela poświęciła studiom nad grafiką warsztatową w pracowni dyplomującej profesora Rafała Strenta oraz studiom malarskim w pracowni prof. Grzegorza Pabla.

Napisałem również, że czas, który jej wtedy pozostał do zagospodarowania, postanowiła przeznaczyć na studia nad znakami graficznymi roku liturgicznego w kościele katolickim pod moją opieką artystyczną i pedagogiczną.

Studia niezmiernie trudne, pełne stereotypów formalnych, kolorystycznych i symbolicznych.

Napisałem też, że celem tego opracowania projektowego była pomoc wiernym w dotarciu do treści ukrytych w symbolach religijnych, a ich uporządkowanie wizualne miało ułatwić pełniej przeżycie liturgii i zrozumienie prawo głoszonych przez kapłanów Kościoła powszechnego.

Napisałem wówczas również o niezwykłym oddaniu siostry Natanaeli przy realizacji podjętego tematu z głęboką wiarą i nadzieją, że wysiłek twórczy przyniesie oczekiwane efekty, efekty które mogliśmy oglądać na wystawie podyplomowej w podziemiach warszawskiego kościoła a właściwie bazyliki św. Krzyża w czerwcu 2001 roku.

Nie napisałem wtedy, że siostra Natanaela pasjonuje się również rzeźbą.

Nie napisałem również, że studiuje jej tajniki na Wydziale Rzeźby warszawskiej ASP u profesora Piotra Gawrona.

Nie napisałem, że w wyniku tych studiów powstało 14 stacji Drogi Krzyżowej, odlanych w brązie i zamontowanych oraz

I wrote in June 2003 a few words for the exhibition catalogue of Sister Maria Natanaela (CSSF), the first nun who graduated from the Warsaw Academy of Fine Arts with the degree of Master of Arts in the major of graphic arts.

I wrote then that I accompanied her during her biennial rudimentary classes of graphic design, which I have been conducting in the Graphics Department with the subsequent groups of students for several dozen years.

I wrote that the consecutive three years sister Maria Natanaela devoted to the studies of graphic arts in the diploma workshop conducted by Professor Rafał Strent, as well as painting studies in the workshop of Professor Grzegorz Pablo.

I also wrote that she decided that the time which was left for her to manage would be spent on the studies of the graphic signs of the liturgical year in Catholic church under my pedagogical and artistic guidance. These were extremely difficult studies, full of formal, colour and symbolic stereotypes.

I also wrote that the idea behind this project study was the assistance offered to the faithful in reaching the contents hidden in religious symbols, and that their visual organization was intended to enable them to experience fully the liturgy and understand the teachings proclaimed by the priests of ecumenical Church.

I also wrote then of Sister Natanaela's extraordinary dedication to the realization of the project, which was embarked on with profound faith and hope that the artistic endeavour would bring the expected results, which one could see in the postgraduate exhibition held in the vaults in the Warsaw Church, in fact, Basilica of the Holy Cross in June 2001.

I did not write then that Sister Natanaela had a passion for sculpture and was studying its arcane in the Department of Sculpture of Warsaw Academy of Fine Arts under the supervision of Professor Piotr Gawron.

I did not write then that as a result of these studies there were 14 stations

poświęconych w Kielcach na cmentarzu Komunalnym w Cedzynie z końcem roku 2009.

Nie napisałem również o zainteresowaniu Siostry Natanaeli problemami konserwacji dzieł sztuki rzeźbiarskiej.

Nie napisałem, że czyniła to pod kierunkiem profesora Andrzeja Kossa, dyrektora Instytutu Konserwacji warszawskiej ASP. Nie napisałem też o jej wystawach indywidualnych oraz o jej udziale w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych.

Nie napisałem o nagrodach i wyróżnieniach, które otrzymała na tych wystawach.

Nie napisałem też o księdze pamiątkowej, którą prowadzi i do której wpisują swoje wrażenia i opinie zwiedzający wystawy, Jej wystawy. Młodzi i starzy widzowie. Nie napisałem, że jest zasypywana miłymi opiniami, dającymi jej siły do dalszych, twórczych poszukiwań, treści, formy i koloru.

Nie napisałem o tym, co powiedziała sama artystka w jednym z wywiadów: „cieszę się, że moje prace podobają się, że do ludzi trafia to, co robię, że moja twórczość porusza ich serca, że znajdują w niej powód do radości czy refleksji.”

Nie napisałem też, że „z powodzeniem godzi pracę artystyczną z obowiązkami konsultanta ds. sztuki sakralnej w Sekretariacie Konferencji Episkopatu Polski i życiem zakonnym felicjanki.”

To ostatnie zdanie przepisałem z wywiadu, który przeprowadziła pani Dobrochna Sajdak-Chudzik z naszą artystką, Siostrą Marią Natanaelą Wiesławą Błażejczyk, którą serdecznie pozdrawiam, i której życzę zdrowia i sił do realizacji swych artystycznych planów.

Leszek Hołdanowicz
w marcu 2010 w Warszawie

of the Holy Cross, cast in bronze, mounted and consecrated in Kielce in the Communal Cemetery in Cedzyna towards the end of 2009.

I did not write either that Sister Natanaela was interested in the problems conservation of sculpture works of art. I did not write that she was doing so under the supervision of professor Andrzej Kos, the Head of the Institute of Conservation of Warsaw Academy of Fine Arts.

I did not write either about her individual exhibitions, nor about her participation in several dozen joint exhibitions.

I did not write about the awards and distinctions that she received at them.

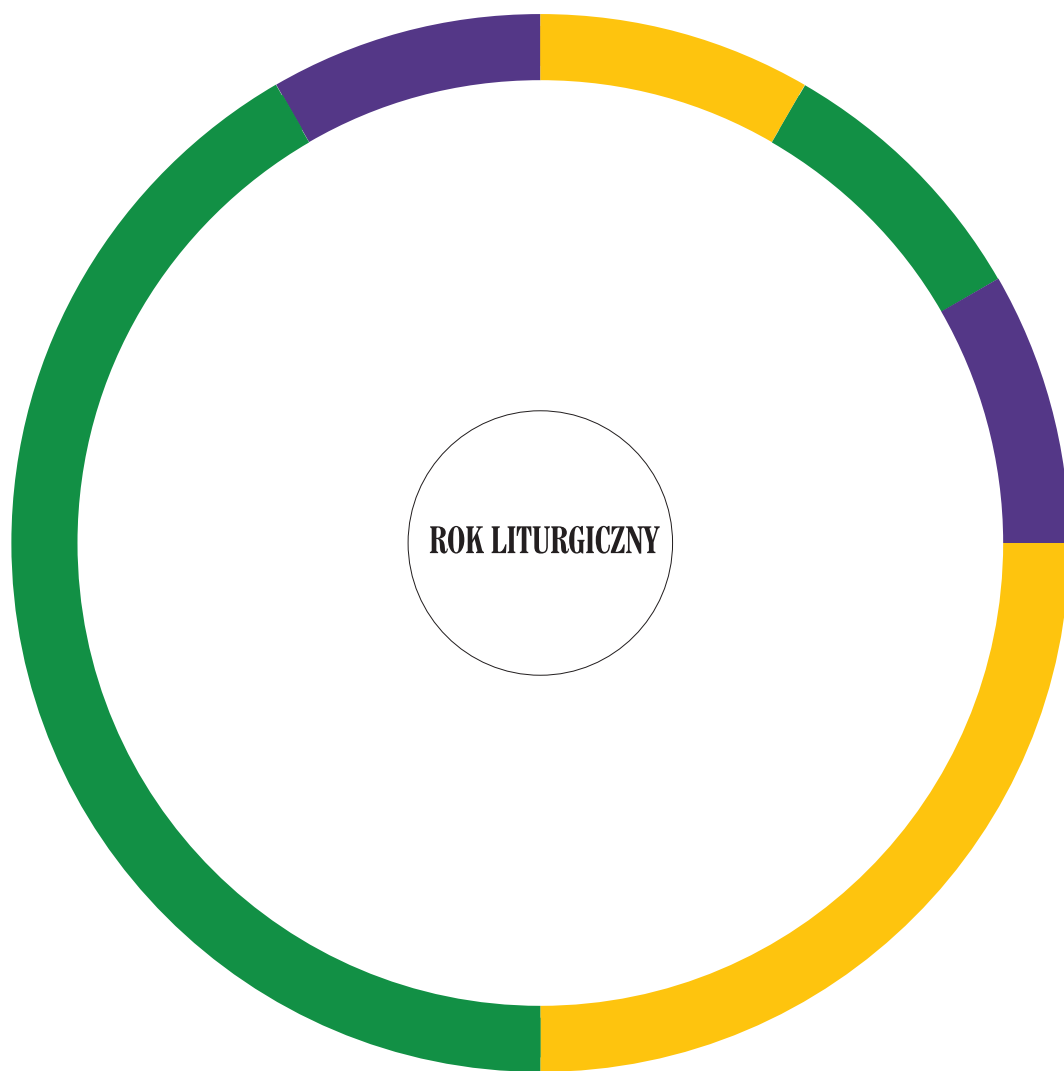
I did not write either about the commemorative book that she kept, and in which the young and elderly visitors to the exhibitions wrote about their impressions and opinions.

I did not write that she was flooded with the complimentary opinions, which gave her strength to further creative quest for content, form and colour.

I did not write what the very artist said herself in one of the interviews: „I like that people appreciate my works, that what I do appeals to them and my artistic output moves their hearts, as well as that they find in it the reason for joy and reflection.”

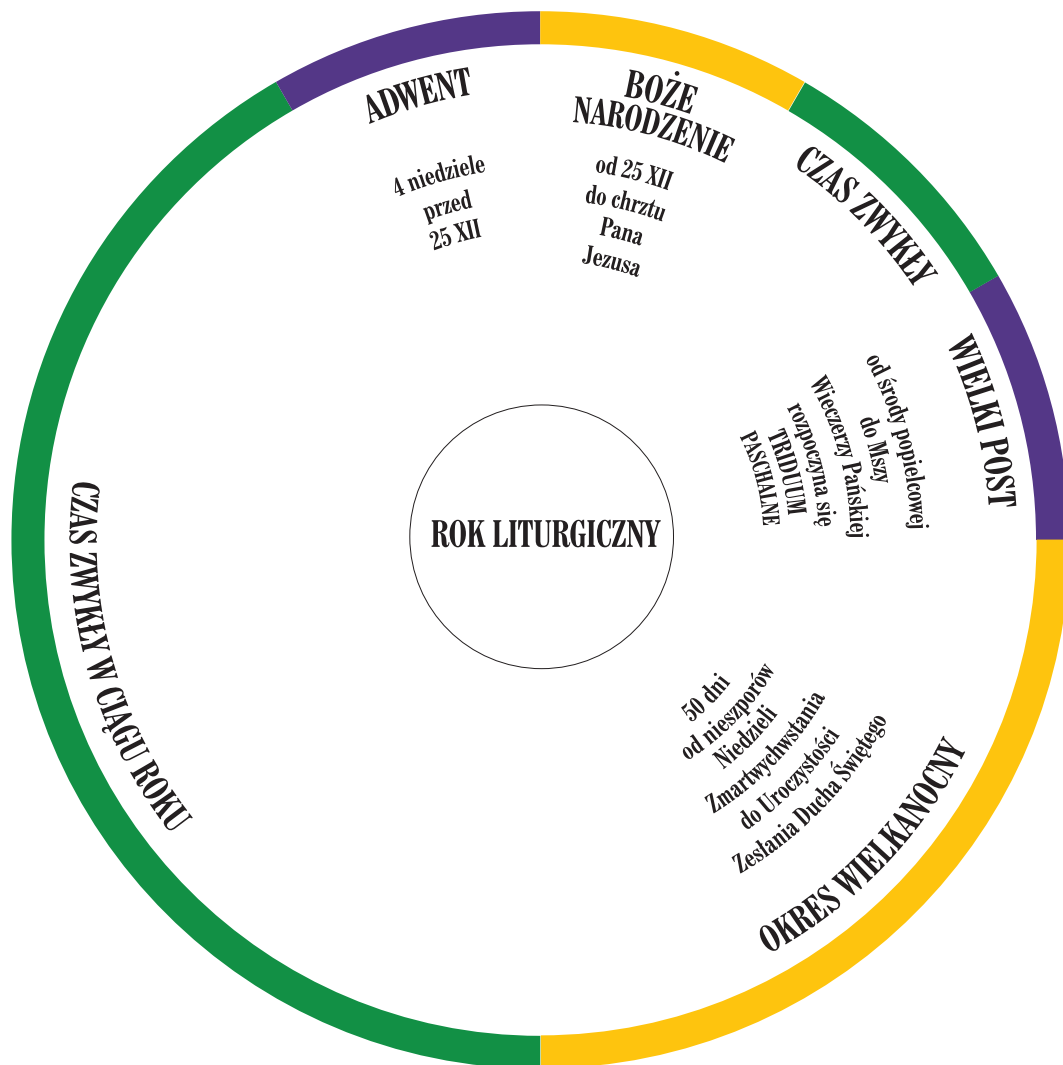
I did not write either that „she successfully reconciles her artistic activity with the duties of the sacred art consultant at the Polish Episcopate Conference Secretariat with the monastic life of a Felician sister.” I transcribed the last sentence from the interview which Mrs Dobrochna Sajdak-Chudzik carried out with our artist, Sister Maria Natanaela Wiesława Błażejczyk, whom I cordially greet and whom I wish health and strength for the realization of her artistic plans.

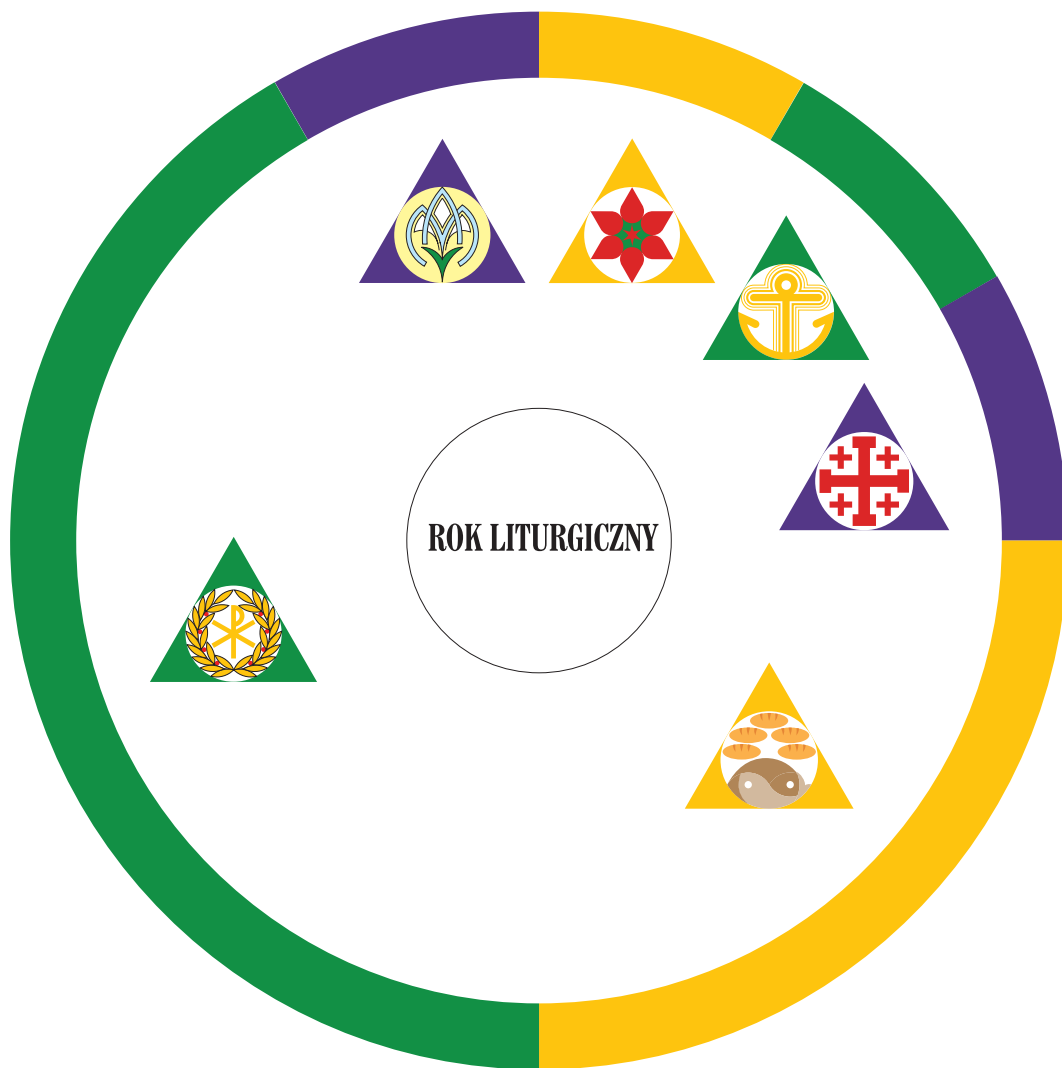
Leszek Hołdanowicz
Warsaw, March 2010

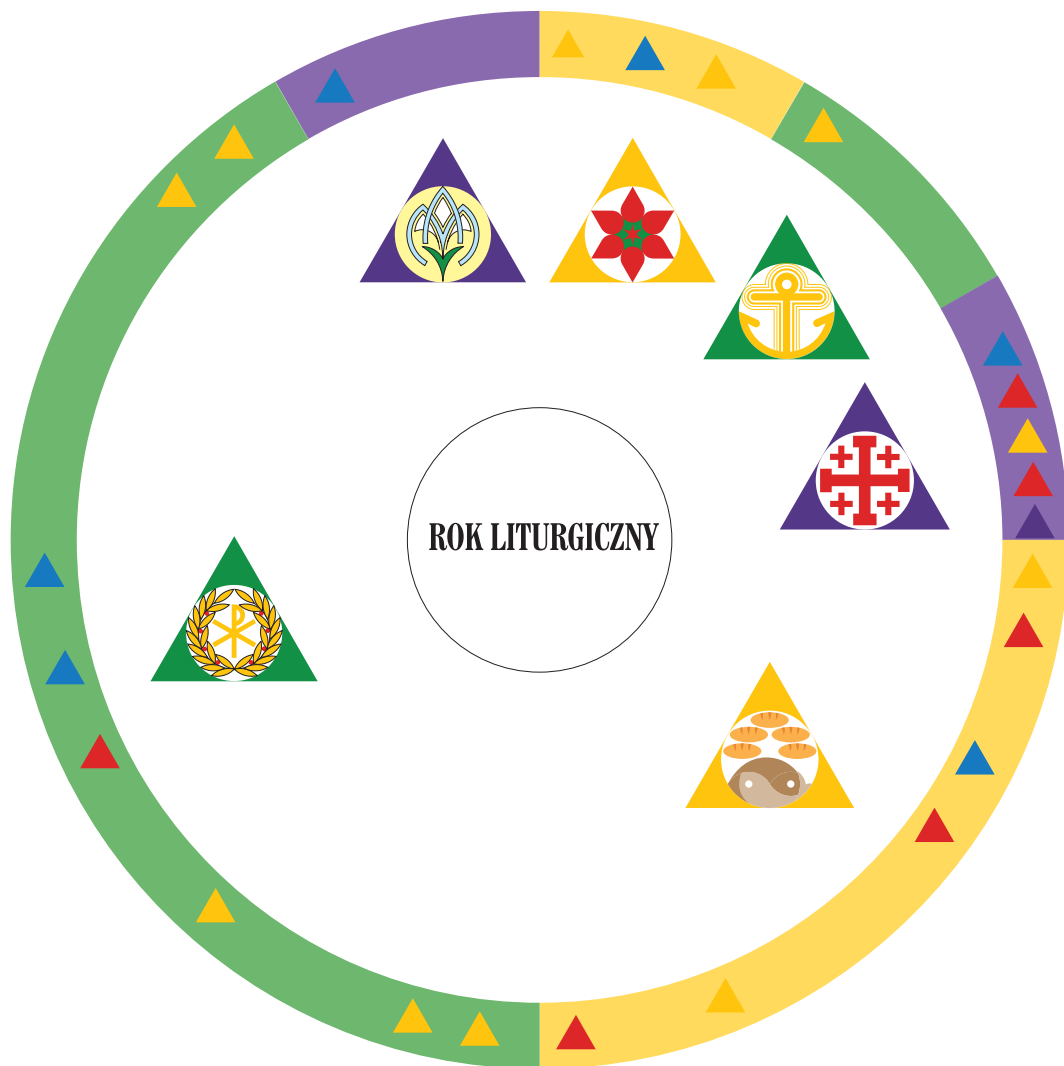

**Pamiętka zbawczego dzieła Jezusa Chrystusa
od Wcielenia do Zesłania Ducha Świętego
oraz oczekiwania na powtórne przyjście Pana**

**The memento of the salutary work of Jesus Christ
from His incarnation to the Descent of the Holy Spirit
and of the awaiting the second coming of the Lord.**

R O K L I T U R G I C Z N Y

A D W E N T

Adwent

Adwent (łac. adventus) jest czasem oczekiwania i przygotowania do narodzin Zbawiciela, czasem nadziei na przyjście Chrystusa. Chrystus jest adwentem, ponieważ ciągle przychodzi. Drogą, poprzez którą może do nas wejść, jest otwarte ucho. Gdy zaczynamy słuchać tego, co On do nas mówi, robimy Mu miejsce. Adwent zaczyna dokonywać się w nas. Nadzieja jest owocem słuchania Słowa Bożego, wiary w Ewangelię, Dobrą Nowinę o zbawieniu. Jest światłem dla naszego życia. Celebrując co roku liturgię Adwentu, Kościół aktualizuje to oczekiwanie, przypominając zapowiedzi proroków, a także samego Jezusa, który mówi o swoim powrocie i ponownym przyjściu (Mt 24,37-44). Przyjdzie On jako Pan, bez zapowiedzi. Przejmująca jest nieświadomość tak wzniosłego wydarzenia, ludzka ignorancja. To dlatego jesteśmy wezwani do czuwania.

Znak Adwentu składa się z lilii oraz liter A i M okalających kwiat.

Lilia ma potrójne znaczenie, symbolizuje:

- Maryję, która jest wzorem słuchania i zawierzenia Bogu, w której Adwent wypełnił się;
- Kościół, dzięki wierze i nadziei na powtórne przyjście Chrystusa;
- każdego z nas, kto otwiera swe ucho na Słowo Boże.

A i M, to pierwsze litery pozdrowienia anioła Gabriela skierowane do Maryi: „Ave Maryia” (Łk 1,26-38). To „fiat” Maryi wypowiedziane wiarą i posłuszeństwem w imieniu całej ludzkości. To nasze „tak” na współpracę w dziele zbawienia.

Advent

Advent (from the Latin word adventus) is a period of expectant waiting and preparation for the celebration of the Nativity of Savior, and a period of hope for the coming of Christ. Christ is the advent for He constantly comes. The way, through which He can enter in us, is an open ear. When we start listening to him talking to us, we make space for him. Advent begins to happen in us. Hope is the fruit of listening to the Word of God – faith in the Gospel – Good News about salvation. It is the light for our life. Celebrating the liturgy of Advent each year, the Church actualizes this awaiting, reminding the foretells of the prophets and Christ himself about his return and coming anew (Mt 24:37-44). He will come as the Lord, without announcement. Unawareness of so noble event – human ignorance – is poignant. Therefore we are called to keep watch.

The symbol of Advent consists of the lilies and the letters of “A” and “M” which surround the flower. The lily has three meanings; it symbolizes:

- Blessed Mother – the model of listening and trust in God – in whom Advent was fulfilled;
- the Church, owing to the faith and hope for Christ’s second coming;
- each of us, who opens their ears for the Word of God.

A and M are the first letters with which angel Gabriel greeted the Blessed Mother: “Ave Maria” (Lk 1:26-38). This is the “fiat” of Mary expressed by faith and obedience, on behalf of all the human beings. This is our “yes” for the cooperation in the work of salvation.

Niepokalanego Poczęcia Maryi

Przywilej Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny został ogłoszony jako dogmat wiary przez papieża Piusa IX w 1854 roku: „Najświętsza Dziewica Maryja w pierwszej chwili swego poczęcia za szczególną łaską i przywilejem Boga Wszechmogącego, przez wzgląd na przyszłe zasługi Jezusa Chrystusa, Zbawiciela rodzaju ludzkiego, zachowana była wolną od wszelkiej zmazy pierworodnej winy”. Stało się tak „ze względu na przewidywaną ofiarę odkupienczą, za cenę krwi i zasług Jezusa Chrystusa”¹. W cztery lata później, podczas objawień w Lourdes Maryja podaje swoje imię Bernadecie Soubirous „Ja jestem Niepokalane poczęcie”.

Tym samym potwierdza ogłoszony wcześniej dogmat. Nie dziwi nas pozdrowienie anioła skierowane do Maryi: „Bądź pozdrowiona, pełna łaski, Pan z Tobą, błogosławiona jesteś między niewiastami” (Łk 1,28). Maryja jest pełna łaski, jest błogosławiona z powodu wybrania przez Boga. Nie miała na to żadnego wpływu, niczego nie wypracowała sobie uczynkami, godzinami modlitwy. Dokonało się to w łonie jej matki – Anny, w chwili poczęcia.

Maryja tego daru łaski nie zatrzymała dla siebie. Zaowocował on „fiat” wypowiedzianym w czasie Zwiastowania, a także Odkupieńczym dziełem jej Syna, który wybawił ludzkość od skutków grzechu pierworodnego oraz przywrócił dar przyjaźni człowieka z Bogiem.

Błogosławieństwo Maryi rozciąga się na cały świat: Stwórca błogosławi nim całe stworzenie, a stworzenie swego Pana.

Feast of the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary

The privilege of the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary was promulgated as a dogma of faith by the Pope, Pius IX in 1854: “The most Blessed Virgin Mary, in the first instance of her, conception, by a singular grace and privilege granted by Almighty God , in view of the merits of Jesus Christ, the Saviour of the human race, was preserved free from all stain of original sin”. It happened “by virtue of the foreseen redemptive sacrifice, for the price of blood and merits of Jesus Christ”¹. Four years later during the revelations in Lourdes Mary gives her name to Bernadette Sourbirous. “I am the Immaculate Conception”. Thus, she confirms the already proclaimed dogma. We are not surprised with the greeting of the angel directed to Mary: “Peace be with you! The Lord is with you and has greatly blessed you!” (Lk 1: 28). Mary is full of grace, she is blessed for she was chosen by God. She had no influence upon it. Nothing was worked out through her deeds, hours of praying. It was all done in her mother, Anne’s womb at the moment of conception. Mary did not keep this act of grace for herself.

It resulted in “fiat” pronounced during the time of Annunciation, as well as redemptive work of her Son, who saved the human race from the effects of original sin and restored the gift of friendship between the man and God.

Mary’s blessing extends itself over the whole world: The Creator blesses the whole creation with it, and the creation blesses the Lord.

R O K L I T U R G I C Z N Y

NIEPOKALANEGO POCZĘCIA MARYI

R O K L I T U R G I C Z N Y

BOŻE NARODZENIE

Boże Narodzenie

W Kościele obchodzimy okres Bożego Narodzenia, w którym rozważamy dziecięctwo Jezusa i jeden szczególny dzień: 25 grudnia jako Uroczystość, w którym „Słowo stało się ciałem” (J 1,14). Czas ten nie jest zwykłą pamiątką narodzin Chrystusa. Jest skierowany na Paschę. Wcielenie Syna Bożego dokonało się w ciele, w Maryi. Jezus przyjął ludzką naturę od swojej Matki. Realizował plan Ojca, zgodził się na poniżenie, cierpienie i śmierć. Sens Bożego Narodzenia uwidacznia się w zmartwychwstaniu. Człowieczeństwo Jezusa otrzymuje chwałę i moc. Chrystus staje się Panem całej rzeczywistości, Królem pokoju.

To właśnie zmartwychwstały Chrystus, mocą swego Ducha, rodzi się w każdym człowieku i daje mu swoją naturę. Tu mieści się cel Bożego Narodzenia: nasze synostwo Boże. Tajemnica Wcielenia Syna Bożego jest jednocześnie tajemnicą naszego narodzenia dla Boga.

Kwiat – Gwiazda betlejemska, sześcioramienna, powstała z przenikania dwu trójkątów, oznacza Chrystusa – Mesjasza według proroctwa Balaama (Lb 24,17). Dla Żydów gwiazda była symbolem Boga i Jego świętego imienia; zwano ją gwiazdą Jakuba (Lb 24,17) lub proroka Balaama, chrześcijanie widzą w niej gwiazdę Mędrców albo Trzech Króli. W znaku dominuje kwiat. To dlatego, że dopiero w Zmartwychwstaniu ujawiła się w pełni boskość Jezusa. Symboliczny język Pisma Świętego posługuje się kwiatami jako obrazem przemijalności wszystkiego, co ziemskie oraz krótkości ludzkiego życia.

Christmas

The Church celebrates the Christmas season, during which we reflect on the childhood of Jesus, and one special day: December 25 as a solemnity, in which “The Word was made flesh” (J 1:14). This period is not just a simple commemoration of Christ’s birth. It is Passover-oriented. The Incarnation of the Son of God was made in flesh, in Mary. Jesus acquired his human nature from his Mother. He fulfilled his Father’s plan; accepted humiliation, suffering and death. The meaning of the nativity of Christ is clearly visible in his Resurrection. The humanity of Christ receives glory and power. Christ becomes the Lord of the whole reality, and the King of peace.

It is Resurrected Christ, who – by the power of his Spirit – is born in each human being giving him his nature. Here is the goal of Christ’s Birth: our sonship of God. The mystery of the Incarnation of the Son of God is at the same time the mystery of us being born for God.

The hexagonal flower – the Star of Bethlehem – emerged from the permeation of two triangles, symbolizes Christ, the Messiah, according to the prophecy of Balaam (Numbers 24:17). The star was for Jews the symbol of God and his Holy name; it was called the star from Jacob (Numbers 24:17) or from the prophet Balaam. Christians see in it the star of the three Magi or three Kings. What prevails in this symbol is the flower. For it was in the Resurrection that the divinity of Christ was fully revealed. Symbolic language of the Bible employs flowers as the image of the transience of all what is earthly, and the shortness of human life.

Świętej Bożej Rodzicielki

1 stycznia – pierwszy dzień Nowego Roku, zarazem ostatni dzień oktawy świąt Bożego Narodzenia, Kościół poświęcił Maryi jako Bożej Rodzicielce, dla uczczenia Jej najwyższego tytułu. Obecnie jest również Światowym Dniem Pokoju.

Czytania biblijne pozwalają nam spojrzeć na Maryję jako Matkę, tę która daje nam swoje Dziecię – dawcę wszelkiego pokoju, która daje swoje ciało Słowu. Jezus był prawdziwym człowiekiem, Jego ciało było takie samo jak nasze. Macierzyństwo zaś Maryi nie jest podobne do macierzyństwa naszych matek, jest pełnym źródłem życia. Proboszcz z Ars mówił, że „miłość wszystkich matek razem wziętych jest jak lód w porównaniu z miłością matczyną Maryi”.

W znaku na tle horyzontu wyznaczonego wodą i niebem – tęcza, „łuk” (nazwa pierwotna występująca często w ST). Obraz wielkości i piękności Boga, znak Jego życzliwości i miłosierdzia, Jego tronu (Ap 4,3; Ap 10,1; Ez 1,28), świadectwo chwały, znak przymierza, który wybrał Bóg, gdy Noe po potopie opuścił arkę (Rdz 9,9-13). Tęcza wskazuje także Chrystusa w Jego ludzkiej postaci, jest symbolem pojednania całego wszechświata z Bogiem. W niej znajdujemy wyjaśnienie tajemnicy Ducha Świętego i sakramentu chrztu. Tęcza była też i jest symbolem Maryi, Pośredniczki łask i pojednania. W jednym z dawnych hymnów nazywa się Ją „arcus pulcher aetheri”. Nad tęczą gołębica z zieloną gałązką, symbolem życia. Nie ma arki Noego, bo Maryja jest Arką Przymierza. Występuje w podtekście znaku jako symbol wcielonego Syna Bożego, obraz nowotestamentowych tajemnic.

Mary, Mother of God

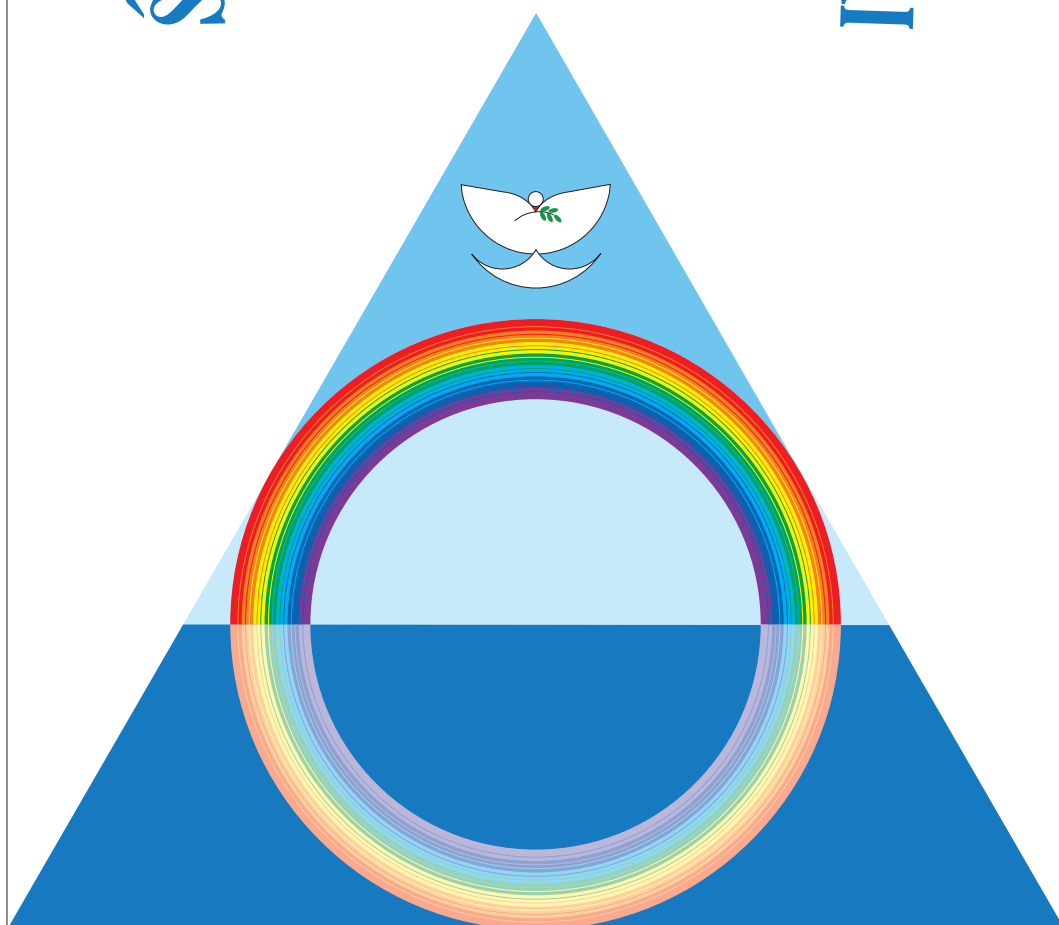
January 1st – The Church devoted the first Day of the New Year, and the last Day of the Octave of Christmas to Mary, the Mother of God, to show reverence to Her highest title. Presently, it is also the World Day of Peace.

Biblical readings help us to look at Mary like on the Mother, like on the One who gives us Her Child – the giver of all peace – who gives Her body to the Word. Jesus was a true man, his body was the same as ours. The motherhood of Mary, however, is not similar to the one of our mothers, it is a full source of life. Pastor of Ars used to say that “The Heart of Mary is so tender towards us, that those of all the mothers in the world put together are like a piece of ice in comparison to hers”.

In the sign, against the background of the horizon made up of the water and the sky, there is a rainbow, an “arch” (original name as appears often in the Old Testament); the image of the magnificence and beauty of God, the sign of his kindness and mercy, his throne (Rev. 4:3; Rev. 10:1; Ez 1:28), the witness of glory, the sign of the covenant chosen by God when Noah left the Ark after the flood (Gen. 9:9-13). The rainbow also points at Jesus in his human form; it is the symbol of reconciliation of the whole universe with God. It explains the mystery of the Holy Spirit and the sacrament of baptism. The rainbow has also been the symbol of our Lady, the Mediatrix of graces and reconciliation. One of old hymns calls her: “arcus pulcher aetheri”. Over the rainbow, there is a dove carrying a green twig – the symbol of life. Noah’s Arch is not presented for Blessed Mother is the Arch of Covenant. She is present in the concealed meaning – as a symbol of the Incarnated Son of God – the image of the mysteries of the new Testament.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ŚWIĘTEJ BOŻEJ RODZICIELKI

Objawienie Pańskie

„Epifania”, czyli objawienie, obchodzone było już w III w. Każdego roku Kościół 6 stycznia czci Jezusa Chrystusa, który przyszedł na świat i który dał się poznać. To dzień obecności Boga wśród ludzi. On zechciał, aby wszyscy o Nim się dowiedzieli i by mogli się do Niego zbliżyć. Gwiazda, słowo Boże i wyjaśnienie słowa przez lud zaprowadziły mędrców do Dzieciątka w Betlejem. I my poznajemy Boga w podobny sposób: przez głoszone przez Kościół Słowo Boże, przez osobisty i serdeczny kontakt z Nim w czasie modlitwy, przez podziw dla świata stworzonego przez Niego, przez Jego nad nami odczuwalną opiekę. Warunkiem dostrzeżenia objawienia Pana jest świadomość, że teraz znajdujemy się w ciemnościach, że sami nie jesteśmy zdolni poznać Boga, posiadając nawet doskonałą znajomość Pism. Otrzymujemy zapewnienie o tym, że Pan interweniuje, kiedy chce i w sposób, jaki Mu się podoba, a równocześnie ukazuje nam okoliczności, dzięki którym możemy rozpoznać Jego działanie w naszym życiu. To budzi w nas radość i wzmacnia naszą nadzieję.

W centrum znaku sześcioramienna gwiazda Trzech Króli (Mt 2,1-11) – prowadziła ona Mędrców do Betlejem, miejsca narodzenia Mesjasza – Zbawiciela, Jezusa Chrystusa. Korony są symbolem władzy królewskiej przybyszów ze Wschodu. Tradycja podaje ich imiona: Kacper, Melchior i Baltazar. To również znak ofiarowanych darów: złota, kadzidła i mirry, a także pokłonu oddanego nowonarodzonemu Władcy Świata.

The revelation of the Lord

“Epiphany” i.e. the manifestation was celebrated already in the 3rd c. Each year on January 6th, the Church celebrates Jesus Christ who came on the earth and revealed himself. This is the day of God’s presence among his people. He willed all to learn about him and be able to come closer to him. The star, God’s Word and Its interpretation by the people led the Magi to the Child in Bethlehem. We also learn God in a similar way: through the Word of God proclaimed by the Church, through personal and warm encounter with him in the time of prayer, through admiration of the Word created by him, through his care for us which we experience.

There is a condition for recognizing the revelation of God – the awareness that we are in darkness now, and that we alone are not able to learn God, even though we possess perfect knowledge of the Scriptures. We get assured that God intervenes whenever He wills and in the way He wills, at the same time revealing to us the circumstances, owing to which we can recognize his work in our life. This evokes joy in us and strengthens our hope.

In the center of the sign, there is a hexagonal star of the Three Magi (Mt 2:1-11) – it led the Magi to Bethlehem, the birthplace of the Messiah, the Savior, Jesus Christ. Crowns are the symbol of the kingly power of Eastern strangers. The tradition gives us their names: Gaspard, Melchior and Balthasar. They also symbolize the gifts: gold, incense and myrrh, as well as the homage offered to the new-born Ruler of the World.

R O K L I T U R G I C Z N Y

OBJAWIENIE PAŃSKIE

Chrzest Pana Jezusa

Niedziela chrztu Pana Jezusa kończy liturgiczny okres Bożego Narodzenia. Jezus nie potrzebował chrztu od Jana Chrzciciela, bo był bez grzechu (zob. J 8,46). Przyjmując chrzest, Jezus przyjmuje go nie dla własnego oczyszczenia, lecz jako znak odkupieńczej solidarności z grzesznikami. Otrzymuje także wylanie Ducha Świętego, który zstępuje w formie gołębiczy, czyli jako Duch Bożego pojednania i łaskawości. To zstąpienie jest zapowiedzią daru Ducha Świętego, który chrześcijanie otrzymają na chrzcie. Głos z nieba oznajmia: „Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie” (Mk 1, 11). Te słowa Bóg wypowiada dla nas, dla umocnienia naszej wiary. Jezus jest świadomy swojej więzi z Ojcem.

„Ja i Ojciec jedno jesteśmy” (J 10, 30). Jan Paweł II podczas audiencji generalnej w Rzymie (01.04.1998) powiedział: że na mocy boskiego synostwa udzielonego przez chrzest, do każdej osoby ochrzczonej i wszczepionej w Chrystusa odnoszą się słowa Ojca: „Tyś jest mój syn umiłowany”.

Znak jest odniesieniem do fragmentu Pisma Św. mówiącego o chrzcie Jezusa (Mt 3,13-17). Składa się z krzyża, umieszczonego centralnie, zanurzonego w wodzie i znaku Ducha Świętego. Chrzest Janowy oznaczał przyłączenie się do potomstwa Abrahamowego. Obejmował wyznanie grzechów i pokutę oraz wolę całkowitego nawrócenia się tego, który go przyjmował i chciał przygotowywać się na przyjście Mesjasza. Udzielany był ludziom świadomym swoich grzechów. Jezus taki właśnie chrzest w rzece Jordan przyjął z rąk Jana Chrzciciela. Stał między grzesznikami, chociaż nie popełnił żadnego grzechu. Znak wyraża solidarność Jezusa z człowiekiem w jego duchowej słabości, pokucie, prośbie o przebaczenie.

The Baptism of Jesus

The Sunday of Jesus' baptism terminates the liturgical time of Christmas. Jesus needn't the baptism from John the Baptist because He was sinless (cf. Jn 8:46).

Receiving baptism Jesus accepts it not for His own purification but as a sign of His salutary solidarity with the sinful. He receives also the pouring of the Holy Spirit, descending as a dove, so as the God's Spirit of conciliation and gracefulness. This descent is the prophecy of the Holy Spirit's gift received by the Christians at their baptism. The voice from heaven states "You are My beloved son in whom I am well pleased" (Mk 1:11). These words are spoken by God for us, to confirm our faith. Jesus is aware of His bond with the Father. "I and the father are one" (Jn 10:30). John Paul II during the general audience in Rome on 1st of April 1998 had said, that because of the divine sonship provided by baptism, the following words - "You are My beloved son" refer to every person baptized and instilled to Christ. The sign is the reference to the fragment of the Holy Scripture focusing on Jesus' Baptism (Mt 3: 13-17). It consists of the centrally set cross, submerged in water and the sign of the Holy Spirit. Baptism according to John meant joining Abraham's progeny. It comprised confession of sins, repentance and the will of total conversion of the one who received it and wanted to prepare himself for the Advent of the Messiah. It was granted to those aware of their sins. It was the baptism that Jesus accepted from John the Baptist's hands in the river of Jordan. He stood among sinners although he committed no sin. The sign symbolizes Jesus' unity with mankind in spiritual weakness, atonement and request for forgiveness.

R O K L I T U R G I C Z N Y

CHRZEST PANA JEZUSA

R O K L I T U R G I C Z N Y

C Z A S Z W Y K Ł Y

Czas zwykły

Czas zwykły w roku liturgicznym występuje dwukrotnie. Pierwszy okres zwykły jest krótszy. Trwa od sześciu do dziewięciu tygodni, w zależności od tego, kiedy przypada Wielkanoc. To głównie czas na rozważanie publicznej działalności Jezusa, na wsłuchanie się w Jego naukę i poznawanie miłości Ojca, czas wzrostu naszej wiary.

Bóg zwiastuje nam swoje królestwo, okazuje potęgę w swoim Synu. Biletem wejścia do domu Ojca są: wiara, mądrość krzyża, przyjęcie programu nauki Chrystusa, całkowite zburzenie tego wszystkiego, co nie zgadza się z zamiarem Bożym.

Postaciami biblijnymi, z którymi możemy skonfrontować naszą wiarę, nasz stosunek do Boga są: Abraham, Maryja, Dawid, Hiob i wiele innych. Postępując za Słowem – wierząc w obietnicę, jaką daje nam Bóg, możemy mieć pewność, że doświadczymy Jego wypełnienia w swoim życiu. Stało się to udziałem świętych. Nie znaczy to wcale, że w drodze ku Obietnicy nie będziemy upadać.

Kotwica ma w sobie znak krzyża a jest symbolem nadziei, a także obrazem postawy duchowej pierwszych chrześcijan. Ich trwania w wierze, oczekiwania przyszłego zbawienia, ufności wśród burz prześladowań i wiary życia w porcie wieczności. Jest wyrażeniem pragnienia, by ten sam duch wiary i nadziei ożywił nasze serca, serca wszystkich wierzących w Chrystusa.

The Ordinary Time

In the Liturgical Year, the Ordinary Time takes place twice. The first Ordinary time is shorter; it lasts from six to nine weeks, depending on the date of Easter. This time is mostly devoted to reflection on the public activity of Jesus, listening into his teaching and learning the love of the Father – the time of developing our faith. God announces his kingdom to us, and shows his power through his Son. The ticket for entering Father's house is: faith, wisdom of the cross, accepting the teaching of Christ, total destruction of all that is in disagreement with God's plan.

Biblical persons – who we can confront our faith and attitude towards God with – are: Abraham, Mary, David, Job and many others. Following the Word – trusting in the promise given to us by God, we can be sure that we will experience it being fulfilled in our life. It became the inheritance of the saints. It does not mean, though, that we will walk our way to the Promise flawlessly.

The anchor, including the sign of the cross, is a symbol of hope as well as the representation of the spiritual attitude of first Christians; their remaining faithful, awaiting for the coming salvation, trust in the midst of storm and persecutions and the faith of life in the harbor of eternity.

It expresses the desire of the same spirit of faith and trust to enliven our hearts – the hearts of all who believe in Christ.

Święto Ofiarowania Pańskiego

Święto obchodzone 2 lutego nie ma rangi Uroczystości, ale zostało uwzględnione ze względu na tradycję. Ma ono charakter wybitnie maryjny. Świadczy o tym jego nazwa: Matki Bożej Gromnicznej. Lud polski wierzy, że Maryja gromnicą, która symbolizuje Jezusa, odpędzi wygłodniałe wilki od sadyb ludzkich (por. 1P 5, 8-9), uchroni domy od piorunów, a w godzinę śmierci odpędzi szatana. Dlatego największą ozdobą tego święta jest poświęcenie światła, a następnie zanieśenie go do domów. W Jerozolimie procesję ze świecami wprowadzono od V w. na pamiątkę ofiarowania Jezusa w świątyni (Łk 2,22-24) i słów wypowiedzianych przez Symeona, który nazwał Chrystusa „światłem na oświecenie pogan” i przepowiedział „Oto ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu, i na znak, któremu sprzeciwić się będą” (Łk 2, 32-34).

Właśnie dlatego, że Chrystus jest zwiastunem miłości, powstaje w nas podział: możemy Jego miłość przyjąć albo odrzucić, nie możemy jednak pozostać obojętnymi. Jezus wzywa nas byśmy zmienili swoje życie i zniszczyli wszystko, co sprzeciwia się ofiarowanej miłości.

Znak symbolizuje światło Chrystusa, Bożą chwałę Tego, który przychodzi, przez którego wszystko jaśnieje. Oznacza także i nade wszystko, że trzeba nam z jasną duszą wyjść na spotkanie Zbawiciela. Siedem gwiazd to siedem sakramentów świętych, które pozwalają na nowo się narodzić i uzdalniają do życia w miłości.

Presentation of Jesus at the Temple

The feast celebrated on February 2nd has not been raised to solemnity importance, however it was included due to the tradition. It has a remarkably Marian nature – as its name indicate: Matki Bożej Gromnicznej [Our Lady of the Beeswax Candle]. In Poland, people believe that by this candle, which symbolizes Jesus, the Blessed Mother will drive away ravenous wolves off people’s dwelling places (cf. 1P 5:8-9), protect houses against thunders, and chase away Satan in the hour of death. Thus, the most significant event on this feast is the blessing of light, and then carrying it home. In Jerusalem, the procession with candles was introduced in 5th c. to commemorate the presentation of Jesus at the temple (Lk 2:22-24), and words uttered by Simeon who called Christ “a light for revelation to the Gentiles” and foretold “Behold, this child is destined for the fall and rise of many in Israel, and to be a sign that will be contradicted” (Lk 2:32-34).

The division which arises in us is caused by the fact that Christ is the herald of love: we can accept his love or reject it; however, we cannot remain indifferent. Jesus calls us to change our life and destroy everything which goes against this love.

The sign symbolizes the light of Christ, God’s glory of the One who comes, through Whom everything shines. It also, and foremost, means that we have to go out to meet the Savior with a pure soul. Seven stars stand for seven sacraments which allow to be born anew and give us the freedom to live in love.

R O K L I T U R G I C Z N Y

OFIAROWANIA PAŃSKIEGO

R O K L I T U R G I C Z N Y

W I E L K I P O S T

Wielki Post

Wielki Post został wprowadzony w IV wieku i trwa 40 dni. To czas pokuty, postu, modlitwy i kary. Liczba dni jest symboliczna: tyleż dni Jezus pościł na pustyni (Mt 4,2); Mojżesz przebywał na górze Synaj (Wj 24,18); tak długo trwał deszcz powodujący potop (Rdz 7,4). Jest to czas przygotowania do Wielkanocy, czas nawrócenia, rozpoznania swojej niewoli grzechu. W pierwszych wiekach był to czas przygotowania katechumenów do chrztu.

W polskich kościołach w okresie Wielkiego Postu w każdy piątek odprawia się nabożeństwo Drogi Krzyżowej, a w niedzielę śpiewane są Gorzkie Żale. Ich tematyką jest męka i śmierć Jezusa, a także ból towarzyszącej Mu Matki.

Krzyż Jerozolimski mówi o męce Chrystusa.

Znak składa się z pięciu krzyży; jednego dużego i czterech małych umieszczonych symetrycznie między ramionami środkowego krzyża. Mają one przypominać pięć świętych ran Jezusa (przebity bok, ręce i nogi). Rycerze Grobu Świętego nosili go na swych białych płaszczach. Krzyż jest świętym znakiem odkupienia. Razem z Jezusem zostały przybite i osądzone ludzkie grzechy. Jezus nie potępił grzeszników, ale podarował im przebaczenie. Bóg Ojciec, dając dowód tego przebaczenia, wskrzesił Jezusa z martwych i uczynił Go Panem i Królem. Duch Święty poucza nas o tym, że w ranach Jezusa jest nasze zdrowie, a w śmierci życie.

Lent

Introduced in the 4th c. Lent lasts 40 days. This is the time of penance, fast, prayer and punishment. The number of days is symbolic: Jesus fasted for as many days in the desert (Mt 4:2); Moses remained on the Sinai Mountain (Ex 24:18); the rain of the Flood fell on the earth (Gen 7:4). This is the time of preparation for Easter, the time of conversion, and recognition of our slavery of sin. In the first years of Christianity, it was the time of preparation of the catechumens for baptism.

During Lent in Poland, the Way of the Cross is celebrated each Friday, while on Sundays, the service of Gorzkie Żale – devotion to the Passion and Death of Jesus – is sung. The theme for these services is the Passion and Death of Jesus, as well as the anguish of his Mother who accompanied him.

The Jerusalem Cross tells about the passion of Christ.

The symbol consists of five crosses; one large cross surrounded by four smaller crosses, one in each quadrant. They are to remind of five Holy wounds of Jesus (pierced side of his chest, hands and feet). The knights of the Holy Sepulcher of Jerusalem had it on their white capes. The Cross is the holy sign of redemption. Together with Jesus, human sins were nailed and judged. Jesus did not condemn sinners but granted them forgiveness. Giving evidence of this forgiveness, God the Father raised Jesus from the dead and made him our Lord and King. Holy Spirit teaches us that our healing is in Jesus' wounds, and our life – in his death.

Świętego Józefa

19 marca obchodzona jest Uroczystość Świętego Józefa, Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny. Na podstawie prawa żydowskiego Józef był małżonkiem Maryi.

„Józefie, synu Dawida, nie bój się wziąć do siebie Maryi, twej Małżonki; albowiem z Ducha Świętego jest to, co się w Niej poczęło. Porodzi Syna, któremu nadasz imię Jezus. On bowiem zbawi swój lud od jego grzechów” (Mt 1,20-21). Bóg dał Józefowi szczególną łaskę uczestnictwa w swym ojcostwie. „On jest – pisze Jan Paweł II – gwarantem i opiekunem, który wraz z powołaniem na przybranego ojca Odkupiciela otrzymał od Bożej Opatrzności misję roztoczenia opieki nad Jego wzrastaniem w mądrości, latach i łasce.” Św. Józef, człowiek prawy nie chciał uchodzić za ojca dziecka, o którym wiedział, że jest Synem Bożym. To dlatego „zamierzał oddalić Ją potajemnie” (Mt 1,19). Poznajemy wielkość prawości Józefa. Jego postawa może i powinna być dla nas źródłem siły, światła i mocy.

Znak składa się z dwóch lilii oraz krzyża. Kwiaty wskazują i rzucają swój blask na święty i czysty węzeł małżeństwa Maryi z Józefem. Jedna lilia symbolizuje Maryję, która wydała na świat Syna Bożego, druga – świętego Józefa, Oblubieńca Maryi, człowieka sprawiedliwego, który uczynił dziecko Synem Dawida i włączył Je do rodu ludzkiego, który – jak głoszą antyfony modlitwy brewiarzowej – „zakwitnie jak lilia”. W centrum znak Syna Bożego, który został powierzony straży św. Józefa. Rozmieszczenie lilii po bokach krzyża mówi o misji i roli, jaką wypełnili rodzice Jezusa Chrystusa w planie Boga. Znak można używać w święto Św. Rodziny.

St. Joseph

On March 19th, the Church celebrates the Solemnity of St. Joseph, the Spouse of the Virgin Mary. According to the Jewish law, Joseph was the husband of Mary. “Joseph, son of David, do not be afraid to take Mary your wife into your home. For it is through the holy Spirit that this child has been conceived in her. She will bear a son and you are to name him Jesus, because he will save his people from their sins” (Mt 1:20-21). God gave Joseph a special grace of partaking in his fatherhood. “He is – as John Paul II says – a guarantor and guardian, who with his call to be a foster father of the Savior received from God’s Providence a mission of guarding his growth in wisdom, age and grace.” St. Joseph, the righteous man, did not want to be regarded as the father of a child who he knew was the Son of God. Therefore, he “decided to divorce her quietly” (Mt 1:19). We learn the enormity of Joseph’s righteousness. His attitude can be and should be the source for strength, light and power for us.

The sign is composed of two lilies and the cross. Flowers indicate and cast their brilliance over the holy and pure wedlock of Mary and Joseph. One lily symbolizes Mary who bore into the Word the Son of God, while the other one - Joseph, the Spouse of Mary, righteous man, who made the child the Son of David and joined him in human line, who – as antiphons in the liturgy of hours proclaim – “will blossom as a lily”. In the center, there is a sign of the Son of God who was entrusted to the custody of St. Joseph. Setting the lilies on the sides of the cross tells about the mission and roles that Jesus’ parents played in God’s plan.

The sign can be used on the feast of the holy Family.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ŚWIĘTEGO JÓZEFA

Zwiastowanie Maryi

Uroczystość Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny obchodzona jest 25 marca. Dziewięć miesięcy przed datą Narodzenia Jezusa Chrystusa. Wydarzenie to opisuje ewangelista Łukasz (Łk 1,26-38). Bóg posłał anioła Gabriela do Maryi – dziewicy poślubionej Józefowi z rodu Dawida. „Anioł wszedł do Niej i rzekł: «Będę pozdrowiona, pełna łaski, Pan z Tobą, błogosławiona jesteś między niewiastami» (...) «Oto poczniesz i porodzisz Syna, któremu nadasz imię Jezus» (...) Na to Maryja rzekła do anioła: «Jakże się to stanie, skoro nie znam męża?» Anioł jej odpowiedział: «Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego osłoni Cię». (...) Na to rzekła Maryja: «Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według twego słowa!» Wtedy odszedł od Niej anioł”.

Aby właściwie zrozumieć to posłanie, trzeba na nie spojrzeć w perspektywie biblijnej. Maryja, córka Izraela, karmiona Pismem Świętym, musiała zrozumieć, że chwala Jahwe, ta, która wypełniała Miejsca Święte, spoczywa na Niej i w Niej. Przez „fiat” – niech się stanie w czasie Zwiastowania Maryja oddała się całkowicie Bogu, który znalazł w Niej swe szczególne upodobanie i objawił plan odkupienia. Maryja uwierzyła miłości, jaką Bóg żywi do nas. Tym aktem wiary stała się pierwszą wierzącą Nowego Przymierza. „Fiat” Maryi zawiera wszystkie przyszłe „tak” wiernych Kościoła, nasze cząstkowe, przemilczane przyłączenie się do zbawczego planu, ustalonego dla nas przez Boga.

Opis znaku znany nam jest z prezentacji Adwentu.

Annunciation of Mary

The celebration of Annunciation of Holy Virgin Mary is held on 25 march. Nine months before the date of Jesus Christ's Birth. The event in question is described by Luke, the Gospel writer (Lk1: 26-38). God sent the angel Gabriel to Mary – a virgin promised in marriage to a man named Joseph, who was a descendant of King David. “The angel came to her and said, «Peace be with you! The Lord is with you and has greatly blessed you» (...) «You will become pregnant and give birth to a son, and you will name him Jesus» (...) Mary said to the angel, «I am a virgin. How, then, can this be?» The angel answered, «The Holy Spirit will come on you, and God's power will rest upon you» (...) «I am the Lord's servant», said Mary; «may it happen to me as you have said.» And the angel left her”.

To be appropriately understood, this message should be looked on from the biblical perspective. Mary, Israel's daughter, fed on the Holy Scriptures, had to understand that Yahweh's glory that filled Holy Places, rested on Her and in Her. Through “fiat” – let it be done during Annunciation, Mary surrendered herself entirely to God, who was well pleased in Her and revealed the plan of salvation. Mary believed in love that God nurtured for us. And, in so doing She became the first believer of the New Covenant. Mary's “fiat” includes all the prospective “yes” of the faithful to the Church, our partial, left unsaid unity with the redemptive plan, designed for us by God.

The sign description is known to us from the presentation of Advent.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ZWIASTOWANIE PAŃSKIE

Niedziela Palmowa

Rozpoczyna Wielki i Święty Tydzień, w którym przeżywamy wydarzenia z życia Jezusa od ustanowienia Eucharystii aż do chwili Jego zmartwychwstania. Ceremonię Wielkiego Tygodnia rozpoczyna procesja z palmami i czytanie Męki Pańskiej. Słyszymy więc radosne wołanie tłumu podczas uroczystego wjazdu Jezusa do Jerozolimy: „Hosanna Synowi Dawida!” (Mt 21,9). Nic i nikt nie może zagłuszyć tej radości, nawet faryzeusze, którym Jezus mówi: „Jeśli ci umilkną, kamienie wołać będą” (Łk 19,40). Ustami mieszkańców Jerozolimy i dzieci została wyrażona radość z powodu tego, co niebawem się wypełniło, z powodu wydarzenia od tak dawna oczekiwanego.

Znak gałązek bazi, tradycyjnej polskiej palmy, układa się w kształt litery V. Oznacza on to samo, co stanowi podstawę chrześcijańskiej interpretacji tych wersów Pisma Świętego, które mówią o drzewach czy gałęziach palmowych. Są obrazem hołdu oddanego Zbawicielowi. „Gałązki palm – powiada św. Augustyn – są znakami uwielbienia, które głoszą zwycięstwo, gdyż Pan miał pokonać śmierć mocą swej śmierci, a przez zdobycz wojenną, która przypadła Mu w udziale, gdy zawisł na krzyżu, zatryumfować nad szatanem, Księciem śmierci.” Dlatego również w Niedzielę Palmową wierni radośnie witają gałązkami palm Chrystusa Króla i zapewniają, że i oni wraz z wszystkimi męczennikami i świętymi pragną odnieść zwycięstwo nad światem i samym sobą, aby mieć udział w zwycięstwie zmartwychwstania Chrystusa. Poświęcone gałązki palm zabierają wierni do swych domów na znak obrony i błogosławieństwa.

Palm Sunday

It begins Holy Week, during which we spiritually experience the events of Jesus' life from the institution of the Eucharist to his resurrection.

The ceremony of Holy Week commences with the procession with palms and the Lord's Passion reading. Thus, we can hear the joyful cheers of the crowds during the triumphant entry of Jesus into Jerusalem: "Praise to David's Son!" (Mt 21: 9). Nothing and no one can deafen this joy, even the Pharisees, to whom Jesus says: "I tell you that if they keep quiet, the stones themselves will start shouting" (Lk 19: 40). It was through the mouths of the dwellers and children of Jerusalem that the joy of what was soon to be fulfilled, and of the long - awaited event, was expressed.

The sign of catkin sprigs, a traditional Polish palm, assumes the shape of the letter V. It means the same as what is the basis of the Christian interpretation of those verses of the Holy Scripture which deal with trees or palm branches. They are the embodiment of the homage paid to the Saviour. "Palm branches, as St. Augustine says, are the tokens of adoration which announce victory; for the Lord was to defeat death through the might of his own death and, through the war booty which befell to him when He hung on the cross, triumph over Satan, Prince of death." Therefore, also on Palm Sunday the faithful joyfully greet Christ the King with palm branches and assure that with all the martyrs and saints they wish to gain victory over the world and themselves to have their share in the triumph of Christ's resurrection. The blessed palm branches are taken home by the faithful as a token of defence and blessing.

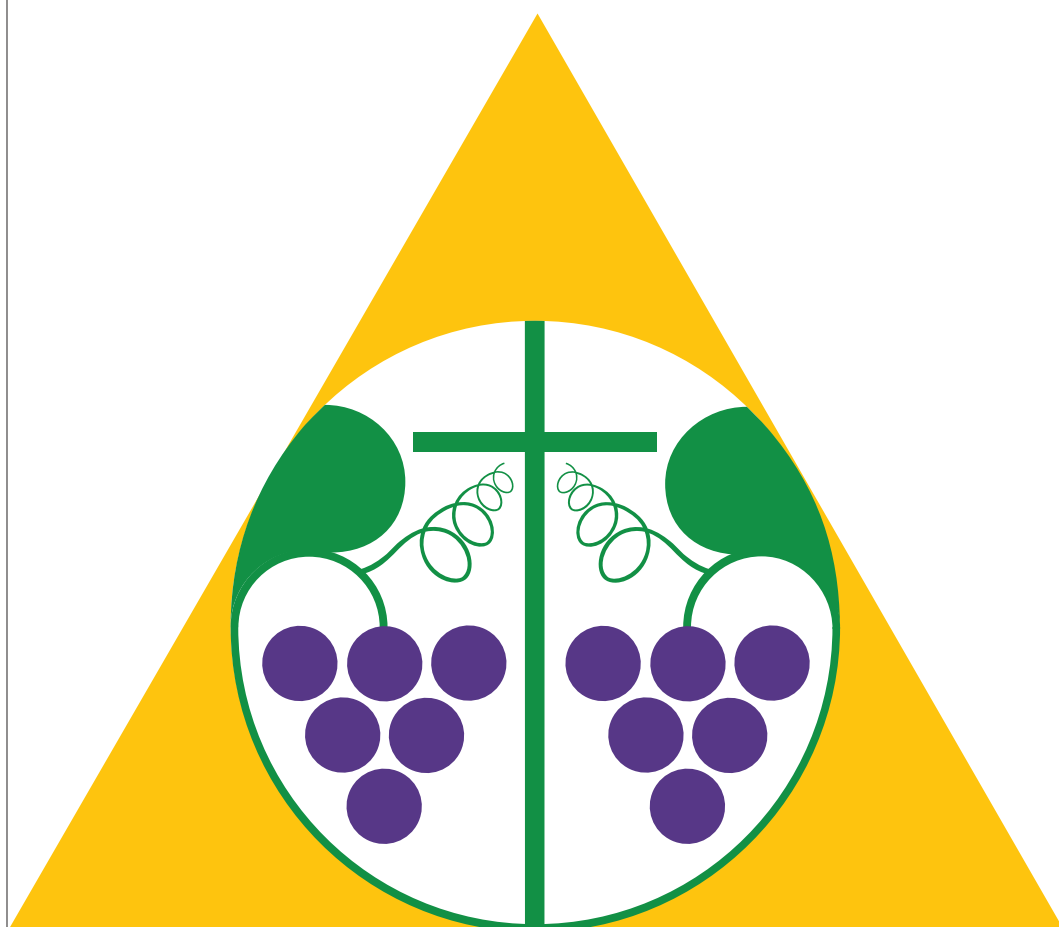
R O K L I T U R G I C Z N Y

NIEDZIELA PALMOWA

R O K L I T U R G I C Z N Y

WIELKI CZWARTEK

Wielki Czwartek

Jest pamiątką Paschy Jezusa Chrystusa. W niej odnajdujemy powiązanie z wydarzeniami opisanymi w Księdze Wyjścia (Wj 12,1-3). Punktem wspólnym tych wydarzeń jest „przejście”. W Starym Testamencie – przejście Boga wykonującego sąd nad Egipsem, zachowującego domy Izraelitów. W Nowym Testamencie – przejście Jezusa, Jego śmierć i zmartwychwstanie. Znakom Paschy żydowskiej Jezus nadał nową treść. Chleb niekwaszony, który oznaczał niewolę i śmierć, stał się Ciałem Pańskim, Ciałem Chrystusa zabitego na krzyżu, który dał się zniszczyć, biorąc na siebie grzechy ludzi. Wino, które było symbolem Ziemi Obiecanej, stało się Krwią Chrystusa, znakiem zmartwychwstania i wypełnienia wszystkich obietnic. Chleb i wino mówią, że wszystkie bariery śmierci zostały przełamane i ludzkość ma dostęp do życia wiecznego, ma Ducha Świętego i jak Chrystus możliwość kochania nieprzyjaciół.

Znak jest odniesieniem do fragmentu Ewangelii św. Jana (15,1-7). „Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami”. Jest symbolem Chrystusa, w którego jesteście wszczepieni jako latorośle przez chrzest. Owocująca winna latorośl to symbol Eucharystii, a także apostołów i wiernych, współpracujących z łaską, których dobre uczynki stają się owocem na życie wieczne; wreszcie owocująca winna latorośl wyobraża wino – symbol Krwi Chrystusowej, Kielich Męki Zbawiciela (Mt 20,22 i Łk 22,42), a także radości duchowych wynikających z doświadczenia przejścia Jezusa przez nasze życie.

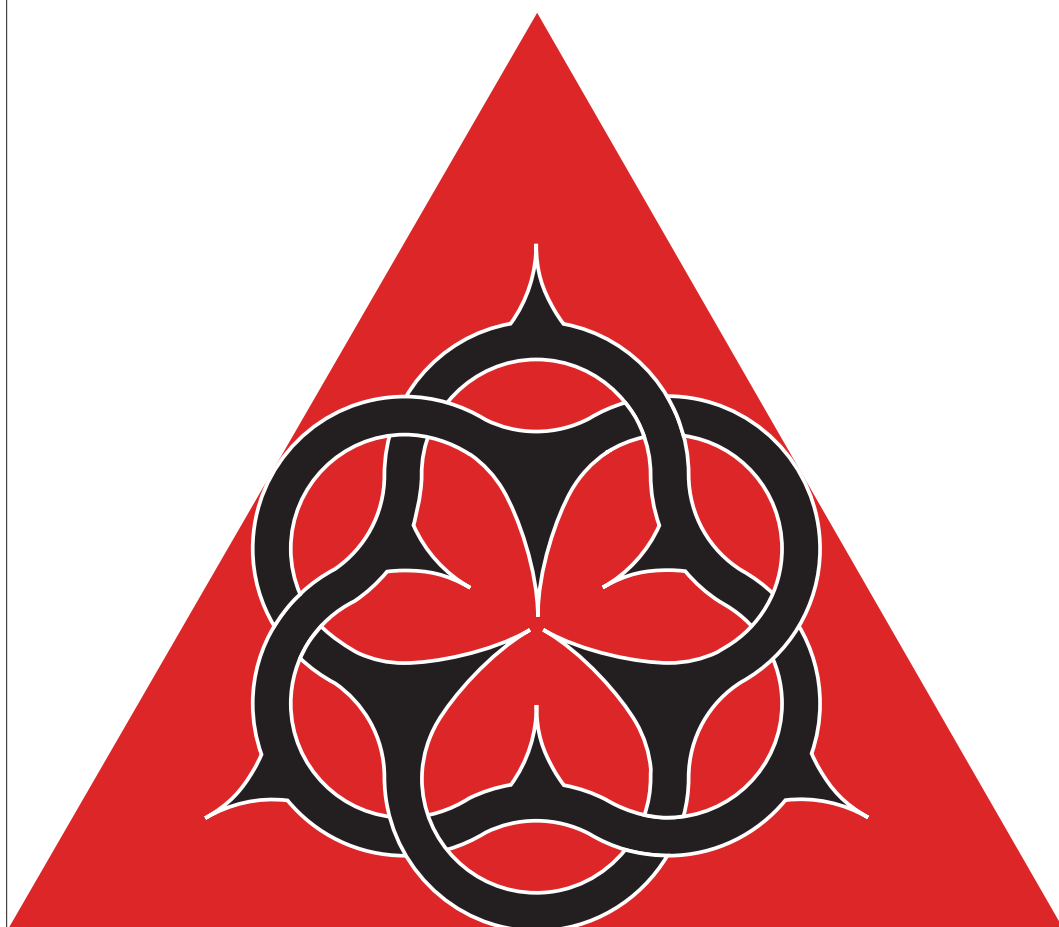
Maundy Thursday

It is the commemoration of Jesus Christ's Pasch. It is in it that we find the link between the events described in the Book of Exodus (Ex 12:1-3). The common denominator of those events is the "passover". In the Old Testament it is the Passover of God exercising His judgement of Egypt and saving the houses of the Israelites. In the New Testament – the Passover of Jesus, his death and resurrection. Jesus gave a new meaning to the signs of the Jewish Pasch. Unleavened bread, which symbolized the bondage and death, became the body of the Lord, the body of Christ, who through crucifixion allowed himself to be killed, and in so doing took away people's sins. Wine, which was the symbol of the Promised Land, became Christ Blood, the symbol of resurrection and fulfilling all the promises. Bread and wine say that all the death barriers have been overcome and humankind has access to eternal life, has the Holy Spirit and, just like Christ, the possibility of loving enemies.

The sign is the reference to the fragment of the Gospel of St. John (Jn 15:1-7). "I am the vine and you are the branches". It is the symbol of Christ, in whom, as vines, we are pruned through baptism. The fruit-bearing grapevine is the symbol of the Eucharist, as well as the disciples and the faithful, interacting with God's grace, whose good deeds become the fruit for eternal life; and at last, the fruit-bearing grapevine represents wine – symbol of Christ's blood, the Cup of the Saviour's Suffering (Mt 20:22 and Lk 22:42), as well as the spiritual joys resulting from the experience of Jesus' passage through our life.

R O K L I T U R G I C Z N Y

W I E L K I P I A T E M

Wielki Piątek

Pamiętka śmierci Jezusa. Po ubiczowaniu, ukoronowaniu cierniem, po drodze przebytej na Golgotę Jezus umarł przybity do krzyża, na którym umieszczono też napis „Król żydowski” (Mk 15,26). Niektórzy Izraelici, również kapłani, obchodzili święto Paschy w szabat, w sobotę (były dwa kalendarze paschalne). Piątek był dla nich dniem Przygotowania (J 19,31).

W czasie (g. 15-18) kiedy na dziedzińcu kapłani zabijali baranki, Jezus, Baranek Boży (J 1,29), gładził grzechy świata. „Umiłowawszy swoich na świecie do końca ich umiłował” (J 13,1). Miłość Chrystusa nadaje Jego ofierze wartość odkupieńczą, wynagradzającą, ekspiacyjną i zadośćczyniącą za nasze grzechy. Przyszedł... „dać swoje życie na okup za wielu” (Mt 20,28). Krzyż nie jest już znakiem potępienia, hańby. Jest znakiem zwycięstwa. Adorując w tym dniu krzyż zgadzamy się na jego istnienie w naszym życiu, na cierpienie i ból. Wierzymy, że jest on dla nas źródłem zbawienia.

Korona cierniowa, którą Jezus pozwolił sobie włożyć na głowę przed śmiercią (J 19,2), to symbol pokuty, cierpienia i bólu, narzędzie zbawienia świata. Cierniem wg Pisma Świętego są ludzie źli i przewrotni (Mi 7,4), jest nim też grzech (Ps 32,4). Gorejący Krzak kolczasty z wizji Mojżesza oznacza lud cierpiący w niewoli egipskiej, który, podobnie jak krzew, nie dozna żadnego uszczerbku od ognia, lecz żywy wyjdzie z udreki (Wj 3,2). Jest Synem Bożym, który przyjął naturę ludzką, nie zniszczył jej, lecz przeniknął żarem swego Bóstwa. Dlatego w znaku jest cierniowy wieniec.

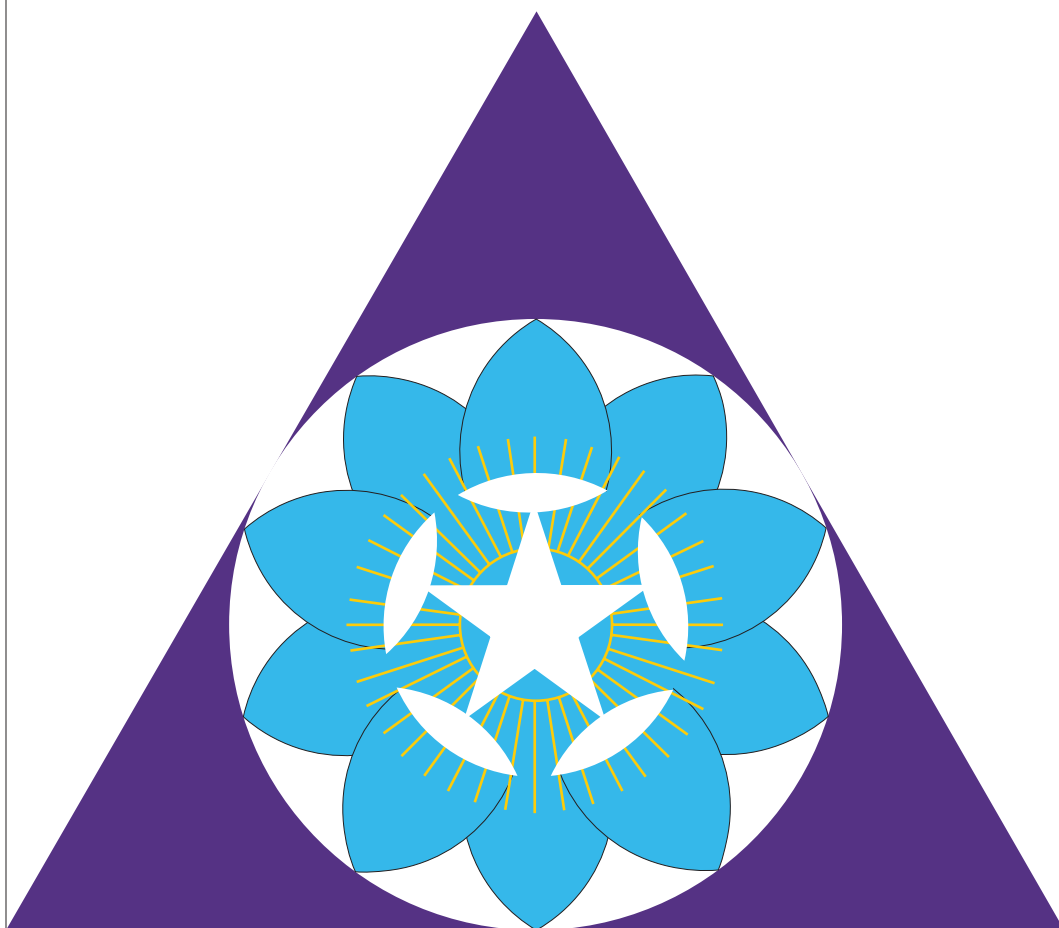
Good Friday

The commemoration of Jesus' death. Having been scourged, crowned with thorns and having covered the way to Golgotha, Jesus died, nailed to the cross, on which the inscription "The King of the Jews" (Mk 15:26) was placed. Some Israelites, including priests, observed the celebration of Passover on the Sabbath, on Saturday (there were two Paschal calendars). Friday was for them the day of Preparation (Jn 19:31). While (hrs. 3-6 PM) the priests slew lambs in the courtyard, Jesus, the Lamb of God (Jn 1:29), was taking away the sins of the world. "He had always loved those in the world who were his own, and he loved them to the very end". (Jn 13:11). Christ's love lends to his self-sacrifice the redemptive value which is also rewarding, expiatory and compensative for our sins. He came... "to give his life to redeem many people" (Mt 20:28). The Cross is no longer the sign of condemnation, disgrace. It is the sign of victory. While adoring the Cross on this day, we accept its existence in our life, together with suffering and pain. We believe that it is the source of our salvation.

The Crown of Thorns, which Jesus allowed to be put on his head before his death (Jn 19:2), is the symbol of atonement, suffering and pain, a means of redeeming the world. The thorn, according to the Holy Scripture, are evil and perverse people (Mic 7:4), it is also the sin (Ps 32:4). The burning bush from Moses' vision stands for the people suffering in Egyptian enslavement, who, similarly to the bush, will not be harmed in any way by fire, but still alive will come out of the anguish (Ex 3:2). He is God's Son who assumed human nature, did not destroy it, but permeated it with the ardour of his Divinity. Therefore, there is a thorn wreath in the sign.

R O K L I T U R G I C Z N Y

W I E L K A S O B O T A

Wielka Sobota

W tym dniu – jedyny raz w roku – nie odprawia się Eucharystii. Msza św. sprawowana po zachodzie słońca jest już uroczystą liturgią Wigilii Paschalnej.

W Wielki Piątek zaś sprawuje się liturgię z uprzednio konsekrowanych darów. Wielka Sobota jest dniem ciszy. Dniem, w którym Chrystus zstąpił do otchłani śmierci (por. Mt 12,40; Rz 10,7; Ef 4,9). Ciało złożono w grobie, a wejście zabezpieczono dużym kamieniem (por. Mt 27,60), postawiono strażę i zapieczętowano grób (Mt 27,62n). W Polsce istnieje tradycja przygotowywania Grobu Pańskiego. Wierni w tym dniu adorują Jezusa w grobie. Na modlitwie otwiera się nowa perspektywa – zaskakująca, niewiarygodna, przerastająca wyobrażenia człowieka. Tu rodzi się wiara w zmartwychwstanie, nadzieja, że Jezus dotyka otchłani naszych grzechów, inne patrzenie na życie, trudne wydarzenia, ból i śmierć, której nikt nie uniknie. W Polsce w tym dniu święci się też pokarmy.

W znaku wykorzystano kwiat passiflory – męczennicy (*Passiflora caerulea*), która nazwę swą zawdzięcza strukturalnym elementom kwiatu, przypominającym narzędzia męki Pańskiej. Dlatego w centrum znaku w formie pięcioramiennej gwiazdy jest krzyż, od ramion gwiazdy odchodzą promienie, znak gwoździ. Korona z wieńca promieni rozświetla duże, błękitne płatki kwiatu. Znak jest symbolem Chrystusa i Jego kenozę, a także ze względu na motyw krzyża – wiary świętej.

Holy Saturday

On this day – once a year – the Eucharist oblation is not celebrated. The Holy Mass, said after the sunset, is the ceremonial liturgy of Paschal Vigil. On Good Friday, though, the liturgy is celebrated with the previously consecrated gifts. Holy Saturday is the day of silence. The day on which Christ descended to the Abyss of death (Cf.

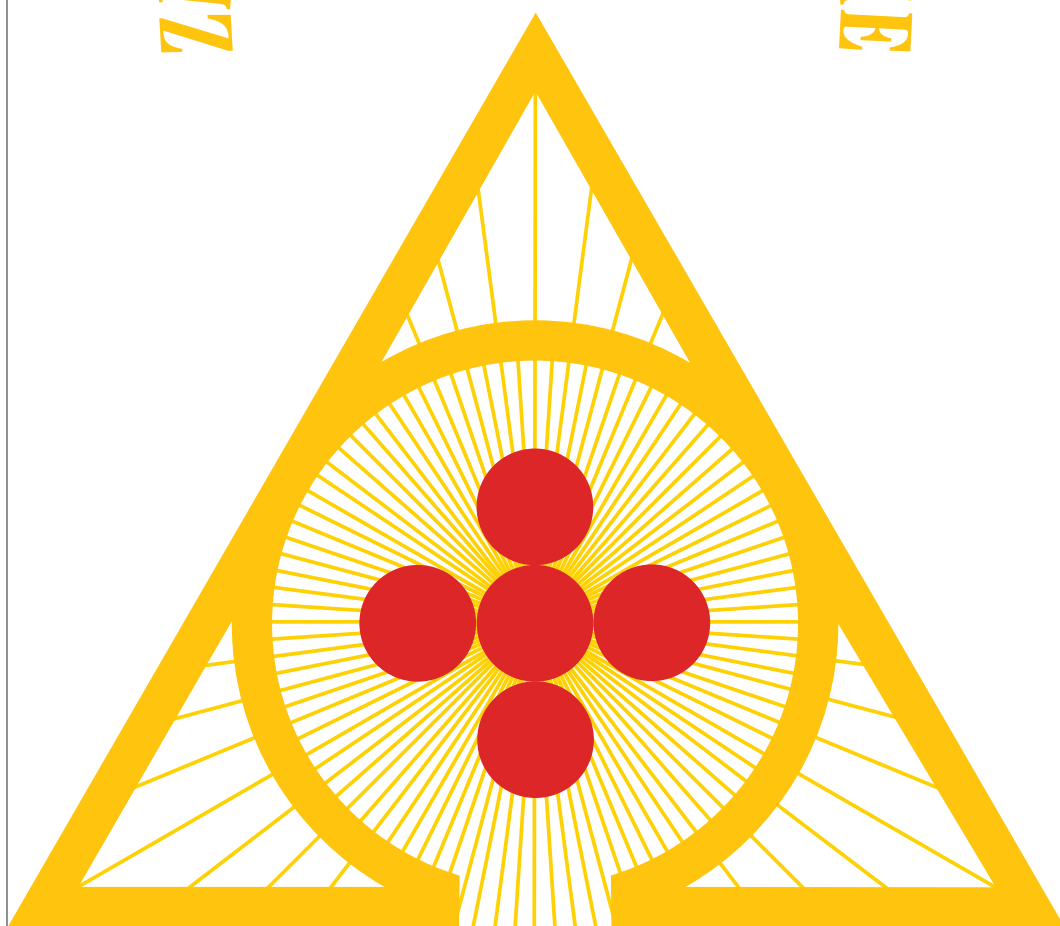
Mt 12:40; Rom 10:7; Eph 4:9). The body was laid in the tomb and the entrance was secured with a big stone (Cf. Mt 27:60), the guards were placed and the tomb was sealed (Mt 27:62-63). There exists a tradition of the Lord's Tomb preparation in Poland. The faithful adore Jesus in the tomb on this day. During the prayer a new prospect opens. It is surprising, incredible and human-imagination-surpassing. Here the faith in resurrection is born, as well as the hope that Jesus touches the abyss of our sins, different outlook on life, difficult events, pain and death that cannot be avoided. Food products are also consecrated on this day in Poland.

The flower of passionflower-the martyr (*Passiflora caerulea*) was used in the sign. Its name is attributed to the structural elements of the flower, resembling the instruments of the Lord's Passion. Therefore, there is a cross in the form of a five-pointed star in the centre of the sign, and the rays, symbolizing the nails, branch off from each point of the star. The crown of wreath rays illuminates big, light blue petals of the flower.

The sign is the symbol of Christ and His kenosis, as well as due to the motif of the cross, holy faith.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ZMARTWYCHWSTANIE PAŃSKIE

Zmartwychwstanie Pańskie

Wielkanoc nie jest jednym ze świąt, ale jest „Świętem świąt”, „Uroczystością uroczystości”. Św. Atanazy nazywa Wielkanoc „Wielką Niedzielą”, a poprzedzającą ją tydzień „Wielkim Tygodniem”. Wielkanoc oznacza Paschę.

Była ona pamiątką wyjścia Izraelitów z niewoli egipskiej i aramejską formą hebrajskiego słowa „Pesah” (przejście). Dla Żydów było to najważniejsze Święto, które obchodzili 14 dnia miesiąca Nisan, podczas wiosennej pełni księżyca.

Kościół w okresie wielkanocnym wspomina Nową Paschę, Paschę Jezusa. Jego życie i przejście do Ojca. To właśnie Jezus, mocą swego Ducha, rodzi się w każdym człowieku, inicjując proces przechodzenia ze śmierci do życia. Każda Pascha uobecnia wydarzenie Przejścia Jezusa. Według niej wierzący mają kształtować swoje życie.

Znak Paschału – to symbol Chrystusa zmartwychwstałego, symbol pełnego blasku zwycięstwa nad śmiercią; Światła rozpraszającego ciemności grzechu, przejścia od rozpacz i rozczarowania do nadziei nowego życia w Jezusie. Pięć ziarenek kadzidła umieszczonych w paschale ma przypominać o pięciu ranach Zbawiciela.

Trójkąt tworzą dwie litery greckiego alfabetu: pierwsza oraz ostatnia, alfa i omega – symbolizują one Boga, Słowo, przez które wszystko się stało (J 1,3), i które wypełnia w sobie czas i byt.

Resurrection of our Lord

Easter is not one of the holy days, but is the “Holy day of the holy days”, “the Celebration of celebrations”. St. Anastasius refers to Easter as “Holy Sunday” and the preceding week as “holy Week”. Easter signifies Pasch. It was the commemoration of the Israelites’ departure from the Egyptian enslavement and the Aramaic form of the Hebrew word “Pesah” (Passover). For the Jews it was the most important celebration, which was held on the fourteenth day of the month Nisan, during the spring full moon.

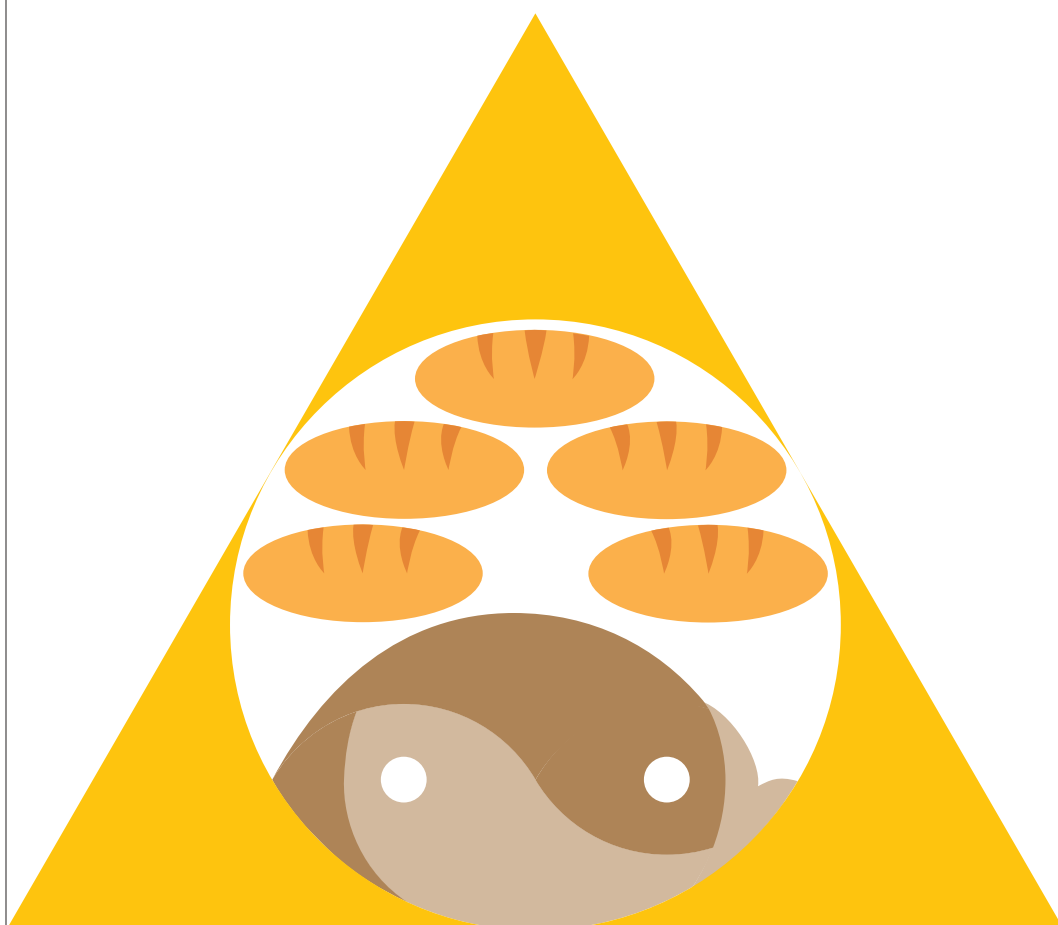
The church during Easter recollects the New Pasch, Jesus’ Pasch. His life and Passover to His Father. It was Jesus himself who, through the might of His spirit, is born in every man, initiating the process of transition from death to life. Each Pasch manifests the event of Jesus’ Passover. The faithful are expected to shape their lives in accordance with it.

The sign of the Paschal candle is the symbol of resurrected Christ, the symbol of the lustrous victory over death; the light which scatters the darkness of sin, the transition from despair and disappointment to the hope of the new life in Jesus. The five seeds of incense put in the Paschal candle are meant to remind of five wounds of the Saviour.

The triangle is made of the three letters of the Greek alphabet: the first and the last, alpha and omega – they symbolize God and His Word, through which He made all things (Jn 1: 3), and which redeems in itself time and being.

R O K L I T U R G I C Z N Y

OKRES WIELKANOCNY

Okres Wielkanocny

Okres Wielkanocny jest czasem radości z faktu Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Kościół podkreśla to wydarzenie świętując oktawę Wielkanocy (osiem kolejnych dni od Niedzieli Zmartwychwstania), a także przeżywając w tym czasie Uroczystość Wniebowstąpienia Jezusa i Zesłanie Ducha Świętego na Maryję i Apostołów zgromadzonych w Wieczerniku. Słowo Boże, które rozważamy i którego słuchamy przez siedem tygodni, mówi nam o tym, że nie jesteśmy wyznawcami dawno umarłego proroka, ale zmartwychwstałym ludem żyjącego Zbawiciela. Czytania wskazują na obecność Jezusa wśród nas przede wszystkim w Eucharystii – znaku Chleba. W uczniach do Emaus mamy zobaczyć samych siebie. „Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy oczy im się otworzyły i poznali Go...” (Łk 24,13-35).

Znak ma nam pomóc rozpoznać Chrystusa; zaczynając od pierwszego rozmnożenia chleba (J 6,1-13) poprzez wszystkie wydarzenia zapowiadające pokarm na życie wieczne [drugie rozmnożenie (Mk 8,1-9), Mowa eucharystyczna (J 6,22nn), Ostatnia wieczerza (Mk 14,22nn), posiłek nad Morzem Tyberiadzkim (J 21nn)] Jezus wykląda nam, co we wszystkich tych fragmentach Pisma odnosi się do Niego – Chleba Żywego. By uwierzyć w Pana należy wyzbyć się własnej logiki i pozwolić, by Bóg nas odrodził. Przyjmując Chleb przemieniony przez Chrystusa w Niego samego, otrzymujemy uzupełnienie swego poznania, nowe siły, głębszą wiarę i nadzieję skierowaną ku Bogu.

The Easter Season

The Easter Season is the joyful time of celebrating the fact of the resurrection of Jesus Christ. The Church emphasizes this event by celebrating the Easter octave (first eight days from the Resurrection Sunday), and celebrating in this season the Solemnity of the Ascension of Jesus and the Descent of the Holy Spirit upon Mary and the Apostles, assembled in the Upper Room. The Word of God, which we reflect upon and listen to for seven weeks, tells us that we are not the believers of a prophet who died long ago but the resurrected people of the living Savior. The readings point out the presence of Jesus among us, first of all in the Eucharist – the sign of bread. We are to see ourselves in the disciples of Emmaus. “And it happened that, while he was with them at table, he took bread, said the blessing, broke it, and gave it to them. With that their eyes were opened and they recognized him...” (Lk 24:13-35).

The sign is to help us to recognize Christ; starting from the first multiplication of bread (J 6:1-13) through all events which announced the food for eternal life [second multiplication (Mk 8:1-9), Eucharistic Speech (J 6:22nn), The Last Supper (Mk 14:22nn), meal at the Sea of Tiberias (J 21 nn)] Jesus teaches us what refers to him – the Living Bread – in all those Scripture passages. To believe in Christ, we need to renounce our own logic, and let God revive us. Accepting Bread, which has been transformed by Christ in Himself, we receive better recognition, new strengths, deeper faith and hope directed towards God.

Świętego Wojciecha

Św. Wojciech, czczony w świecie również pod imieniem Adalbert urodził się około roku 956, a z ręki pogan zginął 23 kwietnia 997 roku. Pochodził z możnego rodu Sławników. Święty biskup jest obok Matki Bożej Królowej Polski (3 maja) i św. Stanisława Biskupa – Męczennika (8 maja) głównym patronem Polski. Dlatego dzień rocznicy jego męczeństwa (23 kwietnia) obchodzi się w naszym kraju w randze uroczystości. W trzech krajach odbiera on cześć szczególną: w Czechach, w Polsce i na Węgrzech.

W roku 983 został biskupem Pragi. Św. Wojciech, jak podają źródła, objął diecezję nie manifestacyjnie, ale bosą. „Skromne swoje dobra biskupie dzielił: na potrzeby własne, kleru katedralnego, i na ubogich”². Przebywał z nimi, wysłuchiwał ich skarg i zaopatrywał potrzeby. Odwiedzał więźniów, wykupował niewolników. Z powodu waśni rodowych musiał dwukrotnie opuszczać swoją stolicę. W Rzymie wstąpił do opactwa benedyktyńskiego. Był misjonarzem na Węgrzech. Do Polski przybył jesienią 996 roku. Król Bolesław Chrobry przyjął go bardzo życzliwie i wyraził zgodę na wyprawę misyjną do Prus, która zakończyła się męczeńską śmiercią biskupa. 6 włóczni przeszło jego ciało, a odciętą głowę wbito na żerdź. Papież Sylwester II w roku 999 wpisał św. Wojciecha do katalogu świętych. Jego relikwie spoczywają w katedrze gnieźnieńskiej.

W znaku mitra biskupia, nakrycie głowy podczas spełniania czynności liturgicznych. Znak władzy biskupiej, pełni udziału w Chrystusowym kapłaństwie.

Feast of St. Wojciech

St. Wojciech, also worshiped under the name of Adalbert, was born in circa 956 and died at the pagan hands on 23 April 997. He descended from the rich family of the Sławiks. The saint bishop is, together with Our Lady Queen of Poland (3 May) and St. Stanisław, the Bishop –Martyr (8 May), the main patron of Poland. Therefore, the anniversary of his martyrdom (23 April) is celebrated in Poland as a ceremony held in his honour. He is particularly worshipped in the three countries: the Czech Republic, Poland and Hungary. In the year of 983 he became the bishop of Prague. St. Wojciech, according to the sources, assumed the diocese not ostentatiously, but bar-footed. “He shared his modest episcopal possessions between himself, cathedral clergy and the poor”². He visited prisoners and repurchased slaves. Due to a family conflict, he had to leave the capital twice. When in Rome, he joined St. Alexis Benedictine monastery.

He was a missionary in Hungary. He arrived in Poland in 996. Polish king, Boleslaus the Brave welcomed him cordially and gave consent for organizing a missionary enterprise to Prussia, which ended up with the Bishop’s martyrdom and death. His body was pierced with six spears and his head cut off and impaled on a pole. In 999 he was canonized by the Pope, Sylvester II. His relics are sheltered in the Gniezno Cathedral.

The bishop’s mitre in the sign is used as a headdress in performing liturgical acts. The sign of the bishop’s authority plays its part in the Christian ministrations.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ŚWIĘTEGO WOJCIECHA

Królowej Polski

Wiele krajów ogłosiło Maryję Patronką swoich narodów i państw. Polska uczyniła to w sposób najuroczystszy i najdostojniejszy. Dnia 1 kwietnia 1656 roku król polski, Jan II Kazimierz, złożył śluby w katedrze lwowskiej przed cudownym obrazem Matki Bożej Łaskawej: „Ciebie dziś za Patronkę moją i Królową państw moich obieram. Tak samego siebie, jak i moje Królestwo... i wszystkie moje ludy Twojej osobiwej opiece polecam, Twej pomocy i zlitowania... pokornie przyzywam... przyrzekam,... że po wszystkich ziemiach Królestwa mojego cześć i nabożeństwo ku Tobie rozszerzać będę. Obiecuję... i ślubuję, że kiedy... nad wrogami, a szczególnie nad Szwedami odniosę zwycięstwo, będę się starał u Stolicy Apostolskiej, aby na podziękowanie... dzień ten corocznie uroczyste, i to po wieczne czasy był święcony... aby to, co przyrzekam, przez ludy moje wypełnione zostało”³. Następnie władca z całą asystą udał się procesjonalnie do kościoła jezuitów i tam w czasie nabożeństwa, które odprawił nuncjusz papieski, Vidoni, proklamował Maryję Królową Korony Polskiej. Delegat papieski dodał do Litanii Loretańskiej po raz pierwszy wezwanie: „Królowo Korony Polskiej, módl się za nami”, które biskupi i obecni senatorzy powtórzyli. Papież św. Pius X zezwolił na obchodzenie święta Królowej Polski w diecezji lwowskiej, papież Pius XI w roku 1924 rozszerzył ten przywilej na całą Polskę i na prośbę biskupów polskich wyznaczył święto „Królowej Polski” na dzień 3 maja. Biskupi pragnęli połączyć tę datę, z rocznicą ogłoszenia Konstytucji 3 Maja.

Opis znaku – zobacz prezentacja Adwentu.

Feast of Our Lady Queen of Poland

Many countries announced Mary the patron of their nations and states. Poland did it in the most solemn and dignified way. On 1 April 1656 Polish king, John II Casimir made an oath by putting himself and Poland under the protection of the Blessed Virgin and proclaimed Her Queen of Poland in front of the picture of Our Lady of Grace in the Cathedral of Lvov. “I take You for the patron of mine and the lands that I rule. I commend myself and my kingdom... and all my peoples to Your personal trust, your assistance and mercy... I humbly summon You... that all over the lands of my kingdom I will spread Your glory and reverence to You. I promise and vow that when I gain victory over my enemies, the Swedes, in particular, I will strive at the Holy See, as my gratitude, to make this day be annually celebrated and solemnly observed for ever... so that what I vow will be fulfilled by my peoples”. Subsequently, the ruler with his entourage ceremonially proceeded to the Jesuit church where, during the holy mess conducted by the papal legate, Pietro Vidoni, he announced Mary Queen of the Polish Crown. The Pope’s delegate added for the first time the appeal: “Queen of the Polish Crown, pray for us” to the litany of Loreto, which was repeated by the bishops and senators. The Pope, St. Pius X allowed to celebrate the feast of Our Lady Queen of Poland in the Lvov diocese, the Pope, Pius XI in 1924 extended the privilege for whole Poland and, on the Polish bishops’ request, appointed 3 May as the day of celebrating the feast of Our Lady Queen of Poland.

The description of the sign – see the presentation of Advent.

R O K L I T U R G I C Z N Y

KRÓLOWEJ POLSKI

Świętego Stanisława

Uroczystość świętego Stanisława biskupa obchodzona jest 8 maja. Jest on jednym z najdawniejszych polskich świętych. Urodził się w Szczepanowie koło Tarnowa, ok. roku 1030, zginął śmiercią męczeńską 11 kwietnia 1079 roku w sanktuarium na krakowskiej Skałce. Studia odbył w opactwie tynieckim, a potem za granicą: w Leodium i w Paryżu. Świecenia kapłańskie otrzymał ok. roku 1060. Po powrocie do kraju biskup Lambert Suła mianował św. Stanisława kanonikiem katedry krakowskiej. Po jego śmierci (1070), Król Bolesław Śmiały mianował Stanisława biskupem diecezji krakowskiej (1072). Stanisław był gorliwym misjonarzem ziemi małopolskiej. W rodzinnej miejscowości wystawił drewniany kościół p.w. św. Marii Magdaleny, który dotrwał do XVIII wieku. Dla biskupstwa nabył wieś Piotrawin. Jako biskup popierał reformy, przeprowadzane w tym czasie w Kościele przez papieża Grzegorza VII (1073-1085). Wspólnie z Bolesławem Śmiałym przywrócił metropolię gnieźnieńską i jej sufraganie, uniezależniając tym samym Polskę od metropolii magdeburskiej. Harmonijną współpracę z królem zakończył jednak konflikt, którego podłoża tak naprawdę nie znamy. Być może Stanisław wstawiał się zbyt energicznie za uciskanymi, może ganił rozluźnione obyczaje króla i dworu, z pewnością biskup obłożył Bolesława klątwą, co wzmacniało opozycję antykrólewską (poddani władcy obłożonego klątwą byli uwolnieni od wierności względem niego). W rezultacie nieporozumień biskup Stanisław został w sposób okrutny zamordowany, a król wygnany z kraju. W 1088 roku ciało męczennika przeniesiono do katedry na Wawelu, a w 1253 roku został kanonizowany przez papieża Inocentego IV. Znak objaśniony jest przy Uroczystości św. Wojciecha.

Feast of Saint Stanisław

The feast of Saint Stanisław the bishop is celebrated on 8 May. It is one of the oldest Polish feasts. St. Stanisław was born in Szczepanów near Tarnów, around the year of 1060, and died a martyr's death on 11 April 1079 in what is now a sanctuary in Cracovian Skałka. He undertook his studies first in the Tyniec Benedictine Abbey and then abroad: in Liège and Paris. He was ordained a priest in circa 1060. On his return to the country, St. Stanisław was appointed the canon of the Cracow's Cathedral by Lambert Stula, Bishop of Cracow. After his death (1070), St. Stanisław became his successor on the king, Boleslaus the Bountiful's order (1072). St. Stanislaw was an avid missionary in the Małopolska territory. He founded a wooden church dedicated to Mary Magdalene, which survived until XVIII century, in his hometown. He bought the village of Piotrowin for the bishopric. As the bishop, he supported the reforms conducted at the time in the Church by the Pope, Gregory VII (1073 – 1085). Together with Boleslaus the Bountiful, he reestablished the metropolitan see in Gniezno and its suffragan bishoprics, and in doing so, made it independent of the Magdeburg see. Nevertheless, the harmonious cooperation with the king ended up in a conflict, the underlying issue of which is, in fact, unknown. St. Stanisław might have interceded too eagerly for the oppressed or criticized the king and his entourage's slackening of morals. Certainly, the bishop imposed a curse on the king, which strengthened the antiroyalist opposition (the subjects of an excommunicated monarch were freed from loyalty towards him). As a result of the imputations, the bishop was cruelly murdered and the king was exiled from the country. In 1088 the body of the martyr was transferred to the Cracow's Cathedral, and in 1253 he was canonized by the Pope, Innocent IV. The sign is explained in the part dealing with the Feast of St. Wojciech.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ŚWIĘTEGO STANISŁAWA

Wniebowstąpienie Pańskie

Wniebowstąpienie Pańskie jest pamiątką ostatniego fizycznego ukazania się Jezusa przed końcem świata, co zapowiadają „dwaj mężowie w białych szatach” zapatrzonym w niebo apostołom po odejściu Jezusa: „Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba” (Dz 1,11). Czytania liturgiczne ukazują nam, że uroczystość Wniebowstąpienia jest w rzeczywistości zmianą obecności Chrystusa na ziemi. Jezus nie opuszcza nas, zapowiada Zesłanie Ducha Świętego oraz rozesłanie apostołów, by przekazywali tę obietnicę ludziom i potwierdzali jej rzeczywistość swoją osobistą wiernością. By głosili Ewangelię wszelkiemu stworzeniu, temu które żyje obecnie i temu, które będzie aż do końca czasów. Trzeba uobecnić Chrystusa wśród ludzi w sposób dostosowany do ich mentalności. Uroczystość jest przepełniona nadzieją, którą wyrażają słowa Pisma: „Niech Bóg da wam światłe oczy dla serca waszego, tak byście wiedzieli, czym jest nadzieja waszego powołania” (Ef 1,18).

W centrum koła monogramowy znak Chrystusa – występuje już raz w znaku na czas zwykły w wieńcu laurowym. Utworzony z dwóch liter greckich X i P mówi o Chrystusie Bogu, Królu pokoju. Otoczony rozchodzącymi się od środka promieniami, oznacza triumf Chrystusa, wstąpienie do nieba i zasiadanie po prawicy Ojca. Znak przypomina też białą hostię – chleb, pod którą to postacią Jezus pozostał wśród nas: „oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt 28,20).

Ascension of our Lord into Heaven

Ascension of our Lord into Heaven is the commemoration of Jesus' last physical appearance before the end of the world, which is heralded by “the two men dressed in white” (Acts 1:10) to the apostles gazing at the sky after Jesus' departure: “This Jesus, who was taken from you into heaven, will come back in the same way that you saw him go to heaven” (Acts 1:11). Liturgical readings reveal to us that the celebration of Ascension into Heaven is, in fact, the change in Christ's existence on earth. Jesus does not desert us, but announces the Descent of the Holy Spirit, as well as sending the apostles out to transfer the promise to people and confirm its real sense by their personal faithfulness. To preach the Gospel to all creatures, both the living ones and these that will live until the end of time. Christ's presence must be manifested to people in the way adjusted to their mentality. The religious ceremony is filled with hope, which is expressed in the words of the Holy Scripture: “I ask that your minds may be opened to see his light, so that you will know what is the hope to which he has called you” (Eph 1:18).

The monogrammed symbol of Christ in the centre of the circle already appears in the sign for ordinary time in the form of a laurel wreath. Composed of the Greek letters X and P, it tells us of God-Christ, the king of Peace. Surrounded by the rays radiating from the centre, the sign stands for Christ's triumph, ascension into heaven and sitting at the right hand of God. The sign also resembles the white host-bread, the form under which Jesus remained among us: “And I will be with you always, to the end of the age” (Mt 28:20).

R O K L I T U R G I C Z N Y

W N I E B O W S T A P I E N I E P A Ń S K I E

Zesłanie Ducha Świętego

Nawiązuje do zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, jest owocem tego wydarzenia. Uroczystość ta nazywana jest też Zielonymi Świętami na pamiątkę plonów, zebranych w ziemi obiecanej. Duch Święty jest tchnieniem Boga, objawiającego się tradycyjnie w znakach: ognia – krzak gorejący, wiatru – na górze Synaj, języków – natchnienia prorockiego. Najoczywistszym, widocznym skutkiem pierwszego Zesłania Ducha Świętego jest duchowa przemiana apostołów, narodzenie się Kościoła, dzięki przekazaniu władzy apostołom – odnawianie całego świata przez przemianę serca człowieka i działanie wśród niewierzącej ludzkości. To Duch Święty jednoczy i przyczynia się do uznania w każdym z nas Jezusa za Pana. To On zapewnia nas, że pokój i jedność są możliwe. Najpierw jednak musimy uznać, że Duch Święty może udzielać każdemu człowiekowi darów, tak różnych, jak różne są funkcje poszczególnych członków tego samego ciała. Różnorodność jest dziełem Boga. Od Niego pochodzą wszystkie zdolności i do Niego wracają w służbie innym ludziom.

Gołębica to symbol Ducha Świętego – trzeciej osoby boskiej. Zstępuje podczas objawienia w czasie chrztu Chrystusa (Mt 3,16). Rozpostarte skrzydła oznaczają wieczną potęgę, wachlarz ogona oraz światło uzyskane przez układ promieni mają oznaczać zstąpienie Ducha Świętego na Kościół zgromadzony w Wieczerniku i pozostanie w nim na zawsze. Duch – Gołębica symbolizuje także rozlanie łask, darów Ducha Świętego, nowe narodzenie chrześcijanina.

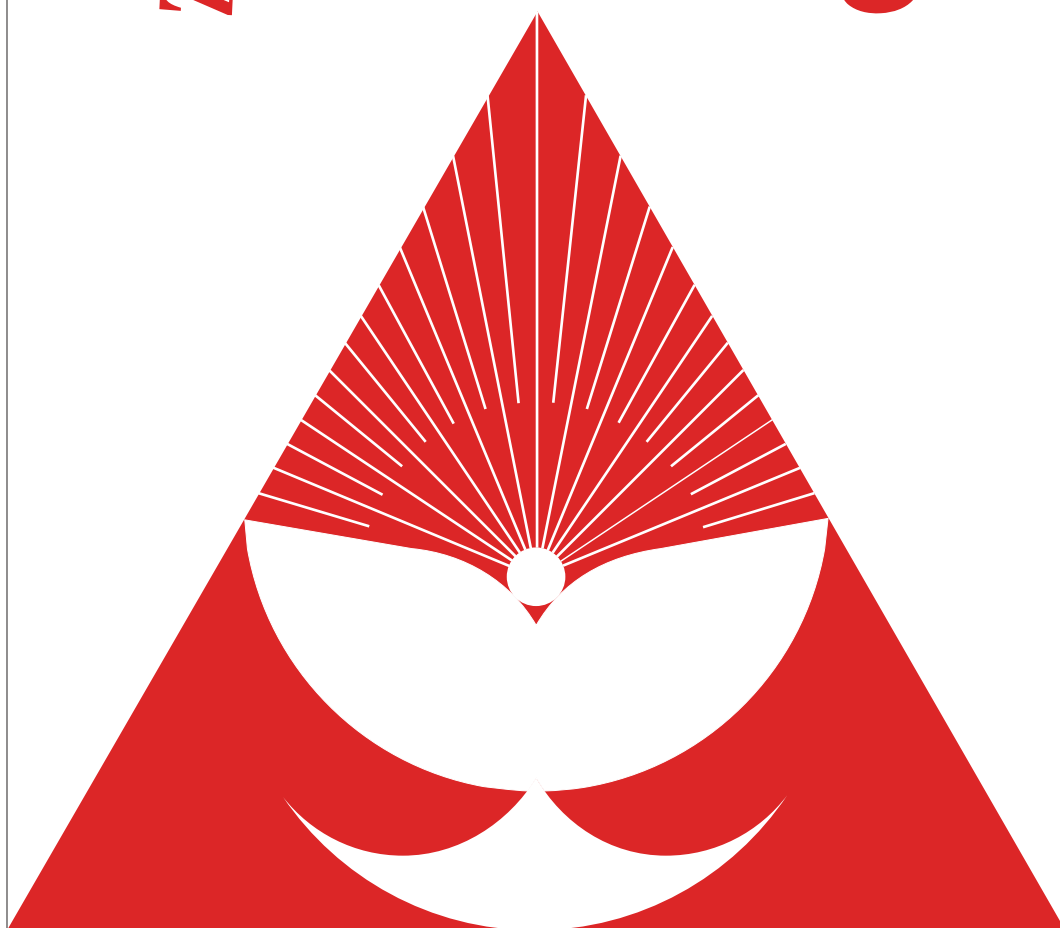
Feast of Whit Sunday

It refers to the resurrection of Jesus Christ and is the fruit of this event. The feast is called Whit Sunday to commemorate the crops gathered in the Promised Land. The Holy Spirit is the breath of God, traditionally manifesting itself in the signs of fire – the burning bush, wind – on Mount Sinai, tongues – the prophetic inspiration. The most obvious, visible result of the Descent of the Holy Spirit is the spiritual transformation of the apostles, the birth of the Church, thanks to transferring the authority to the apostles – the renewal of the whole world through the transformation of the human heart and acting among the non-believing humankind. It is the Holy Spirit which unites and contributes to acknowledging Jesus in the Lord in each of us. It is him to assure us that peace and unity are possible. First, we must recognise that the Holy Spirit can give each man the gifts as diverse as the functions of the same body are. Diversity is the work of God. It is from Him that all abilities derive and to Him they all return in serving other people.

The dove is the symbol of the Holy Spirit – The third divine being. It descends during the revelation at Christ's baptism (Mt 3:16). The widespread wings signify eternal power, the panoply of the tail and the light obtained from the arrangement of rays are supposed to incarnate the Descent of the Holy Spirit on the Church gathered in the Upper Room and remaining in it for ever. The Spirit – the Dove also symbolizes pouring of the Holy Spirit's favours and gifts, as well as the new birth of Christianity.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ZESŁANIE DUCHA ŚWIĘTEGO

R O K L I T U R G I C Z N Y

C Z A S Z W Y K E Y

Czas zwykły

Czas zwykły obejmuje łącznie 34 tygodnie. Jest to czas spełnienia błogosławionej nadziei i przyjścia Pańskiego.

Zmartwychwstanie Jezusa zapoczątkowało nowy czas eschatologiczny, czas ostateczny. Paruzja jest czymś bliskim, będzie nie tylko końcem świata, ale początkiem nowej ziemi i nowego nieba. Cechą istotną naszego życia ma być czujna wiara, modlitwa i gotowość na przyjście Jezusa. Pomaga nam w tym Kościół sprawując sakramenty dla nas i za nas. Każda Msza św. jest zaproszeniem Pana Boga na Ucztę z Nim samym.

W Słowie Bożym na ten czas odnajdziemy całe orędzie Błogosławieństw (Mt 5,1n). Prowadzić nas one będą do zmiany mentalności, do uległości Duchowi Chrystusa, który ukształtuje w nas prawdziwą mądrość. Tą mądrością jest krzyż Jezusa, akceptacja Go w swoim życiu. Symbolem mądrości jest sól i światłość, która objawia się w „dobrych uczynkach” (Mt 5,16).

W centrum koła monogramowy znak Chrystusa rozpowszechniony w IV w. Utworzony z dwóch liter greckich X i P mówi o Chrystusie Bogu, Królu pokoju. Ozdobiony zwycięskim wieńcem laurowym, jawi się jako symbol triumfu Chrystusa. W wieńcu mieści się osiem owoców na znak ośmiu błogosławieństw. Jest on więc jednocześnie symbolem nagrody obiecanej chrześcijanom, którzy podejmują trud życia wiarą i słowem Jezusa z Kazania na Górze.

The Ordinary Time

The Ordinary Time includes 34 weeks altogether. It is the time of fulfilling of the blessed hope, and coming of Christ.

The Resurrection of Christ began a new eschatological time – the last time. The Parousia is close – it will not only mean the end of the world but also the beginning of a new land and new heaven. Essential features of our life are: vigilant faith, prayer and readiness for the coming of Jesus. The Church assists us in it, performing Sacramento for us. Each Holy Mass is god’s invitation for us to the Supper with Him.

God’s Word for this time includes the whole address of Beatitudes (Mt 5:1n). They will lead us to transformation of our mentality; to the submission to the Spirit of Christ, who will mold in us true wisdom. This wisdom is about the cross of Christ; and accepting it in our life. Salt and light, which is manifested in “good deeds”, is the symbol of wisdom (Mt 5:16).

In the center of the circle, the monogram sign of Christ, which became very common in the 4th c. Made of two Greek letters: X and P, it speaks about Christ God, the King of Peace. Decorated with victorious laurel wreath, it appears as the symbol of Christ’s triumph. In the wreath, there are eight fruits symbolizing eight beatitudes. Then, it is also the symbol of the reward promised to Christians, who undertake the effort of living by faith and word of Jesus of the Sermon on the Mountain.

Trójcy Świętej

Uroczystość Trójcy Świętej wypada zawsze w okresie zwykłym w pierwszą niedzielę po Zesłaniu Ducha Świętego. Objawiona prawda Trójcy Świętej znajduje się od początku u źródeł żywej wiary Kościoła. Przez łaskę chrztu „w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” zostaliśmy wezwani do uczestnictwa w życiu Trójcy Świętej. W Ewangelii św. Jana (J 16,12-15) Jezus mówi nam o Ojcu i Duchu Świętym. Ukazuje nam ich jako jednocześnie odrębnych i tożsamy z sobą pod względem natury boskiej, jako oddzielonych od siebie, niezależnych, ale i zjednoczonych ze sobą; kiedy działają, działają trzej, a występuje tylko jedna z tych osób. Mówiąc tak o sobie samym i o swych relacjach z Ojcem i Duchem Świętym, Jezus nam powierza tajemnice Miłości, odpowiada na to, czego pragniemy najbardziej w głębi nas samych i czego, jak sami czujemy, nie jesteśmy zdolni osiągnąć. Duch Święty oświeca nas, uwalnia od zadufania we własne siły, pomaga łożyć całą nadzieję w miłości Ojca i Syna, i Ducha Świętego, a „nadzieja zawieźć nie może” (Rz 5,5). Poznanie Boga napełnia nasze serca pokojem i radością.

Trzy ryby złączone ze sobą są symbolem jedności Trójcy Świętej. Nie wyznajemy trzech bogów, ale jednego Boga w trzech Osobach. „Ojciec jest tym samym, co Syn, Syn tym samym, co Ojciec, Duch Święty tym samym, co Ojciec i Syn, to znaczy jednym Bogiem co do natury” (KKK I:253). Różnią się relacjami pochodzenia: „Ojciec jest tym, który rodzi; Syn Tym, który jest rodzony; Duch Święty Tym, który pochodzi” (KKK I: 254). Promienie, zanikające do środka wskazują na źródło światła.

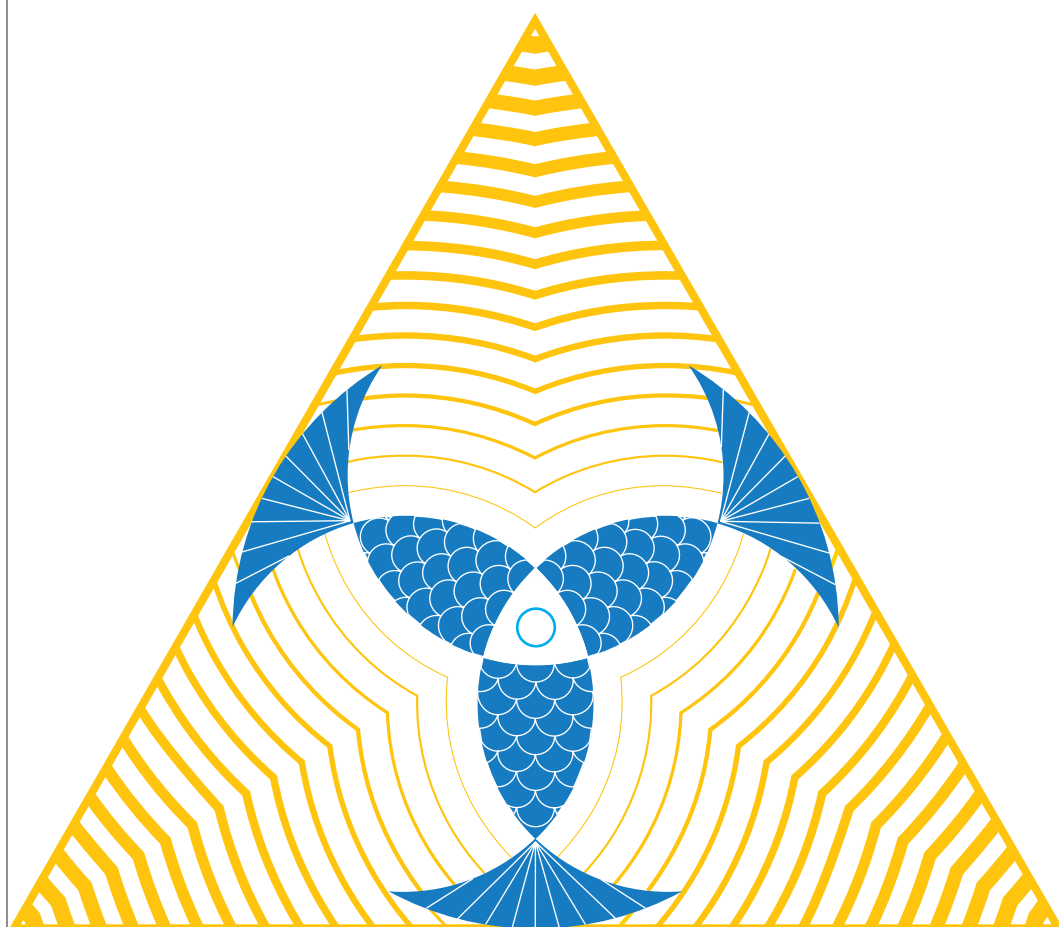
Feast of Holy Trinity

The Feast of the Holy Trinity in the ordinary time always falls on the first Sunday after Whitsunday. The revealed truth of the Holy Trinity is to be found from the beginning at the source of the living faith of the Church. Through the baptismal grace “in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit” we were called to participate in the life of the holy Trinity. In the Gospel of St. John (Jn 16: 12-15) Jesus tells us about the Father and the Holy Spirit. They are shown as simultaneously separate and identical with one another in terms of divine nature, and separated from one another, independent but united with one another: when they act, they do it as one whole, but only one being of the three appears. Saying so about himself and His relationship with the Father and The Holy Spirit, Jesus entrusts us with the mystery of Love, responds to what we really need inside of ourselves and what, as we can feel ourselves, we are unable to achieve. The Holy Spirit enlightens us, frees us from self-righteousness in our own might, helps us cherish the hope in the love of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and “This hope does not disappoint us” (Rom 5: 5). Knowledge of God fills our hearts with peace and joy.

The three fishes connected with one another are the symbol of the unity of the Holy Trinity. We do not profess three gods, but one God in three Beings. “The Father is that which the Son is, the Son that which the Father is, the Father and the Son that which the Holy Spirit is, i.e. by nature one God” (CCC 1:253). The differences consist in the relationships of origin: “It is the Father who generates, the Son who is begotten, and the Holy Spirit who proceeds” (CCC 1:254). The rays disappearing towards the centre indicate the source of light.

R O K L I T U R G I C Z N Y

TRÓJCY ŚWIĘTEJ

Boże Ciało

Uroczystość Bożego Ciała, każdemu Polakowi kojarzy się z uroczystą procesją, podczas której niesiony jest Najświętszy Sakrament i przystrojonymi ołtarzami na ulicach miast i wsi. Tematem ich, a także Ewangelii w tym czasie głoszonej, są główne aspekty sakramentu Eucharystii. Wierni mają lepszą możliwość dostrzeżenia, że Eucharystia jest pokarmem, jest zadatkiem życia wiecznego, sprawia, że stajemy się znakiem jedności, a przede wszystkim pozwala nam lepiej zrozumieć sens ofiary Chrystusa i naszego uczestnictwa w Jego ofierze. „Kto bowiem spożywa ten chleb albo pije kielich, śmierć Pana głosi, aż przyjdzie” (1Kor 11,23-26). To znaczy, że gdy przyjmujemy Ciało i Krew Pana, żywy Chrystus mieszka w nas samych i umożliwia nam przejście przez śmierć, by osiągnąć życie. Uczestnicząc w Eucharystii, musimy zgodzić się na przemianę, jaką Pan zamierza względem nas. Trudno przewidzieć, czego On od nas zażąda. Ofiara zakłada pełne i ryzykowne oddanie się Chrystusowi, zaufanie pewnej mocy, Miłości, która będzie nas drążyła. Nie wiemy, czego Chrystus w nas dokona. Możemy być jednak pewni zmiany naszego życia.

W znaku, Święta Eucharystia, Chrystus pod postacią chleba. Znak Bożego życia w nas. Ziarno pszenicy zawiera to, na co wskazuje i oznacza:

- Zmartwychwstanie (1Kor 15,35-38. 42-44);
- Misterium Chrystusa; Jezus jest ziarnem, które pada na ziemię i przynosi plon (por. J 12,24n);
- Królestwo Boże; wskazują na to: przypowieści o królestwie (Mk 4,26n) i siewcy (Mt 13,3n).

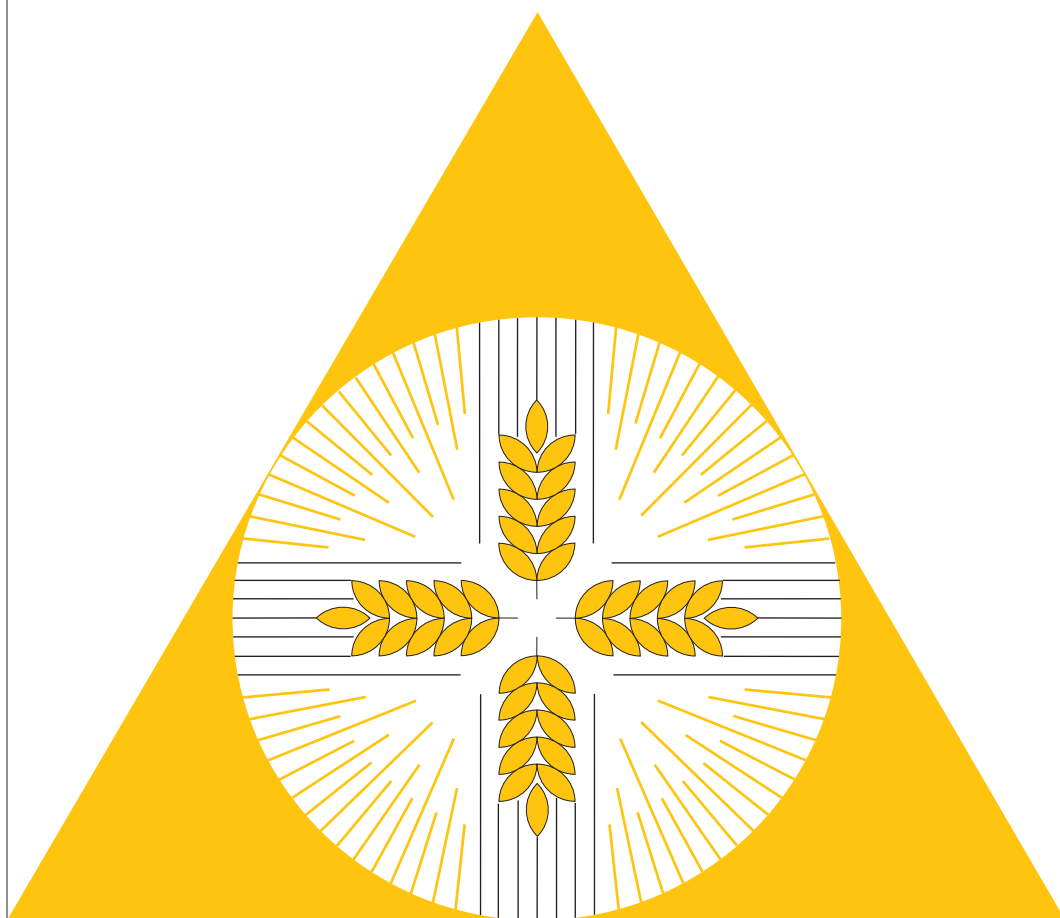
Corpus Christi

Every Pole associates the feast of Corpus Christi with the celebratory procession, during which the Blessed Sacrament is carried, as well as with the bedecked altars of cities and villages. The idea behind it, as well as the subject of the Gospel preached then, are the main aspects of the sacrament of the Eucharist. The faithful have a better opportunity to notice that the Eucharist is the sustenance, the pledge of eternal life, which makes us become the sign of unity, and at the same time, most of all, let us better understand the sense of Christ's sacrifice and our participation in it. "This means that every time you eat this bread and drink from this cup, you proclaim the Lord's death until he comes" (1 Cor 11: 23-26). This means that when we receive the Body and Blood of the Lord, the living Christ dwells in us and enables us to pass over death to achieve life. By participating in the Eucharist, we must accept the transformation the Lord intends for us. It is difficult to predict what He demands from us. The sacrifice assumes full and hazardous surrender to Christ, trust in a certain might, the love which will delve in us. We do not know what Christ will accomplish in us. The only thing we can be certain of is the change of our life. In the sign, the Saint Eucharist, Christ in the form of bread. The sign of the Divine life in us. The grain of wheat contains what it indicates and signifies:

- Resurrection (1 Cor 15: 35-38, 42-44)
- The Mystery of Jesus. Jesus in the grain that is dropped into the ground and bears fruit (cf. Jn 12: 24-25)
- Kingdom of God; which is indicated by the Parables of the Growing Seed (Mk 4: 26-27), and the Parable of the Sower (Mt 13: 3-4).

R O K L I T U R G I C Z N Y

BOŻE CIAŁO

Świętego Jana Chrzciciela

Uroczystość Świętego Jana Chrzciciela obchodzona jest 24 czerwca. Jego posłannictwo zawiera się w słowach: „Pojawił się człowiek posłany przez Boga – Jan mu było na imię. Przyszedł on na świadectwo, aby zaświadczyć o światłości, by wszyscy uwierzyli przez niego. Nie był on światłością, lecz posłanym, aby zaświadczyć o światłości” (J 1,6-8). Do Jana Chrzciciela odnoszą się słowa proroka Izajasza: „Głos wołającego na pustyni: przygotujcie drogę Panu. Dla Niego prostujcie ścieżki!” (Mt 3,3). „Nawróćcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie” (Mt 3,2). Św. Jan Chrzciciel był synem Elżbiety i Zachariasza (Łk 1,57-59), poprzedzał Jezusa, szedł przed Nim, przygotowując Mu drogę i serca tych, do których miał on przybyć (por. Łk 1,76-78). Swoim życiem i słowami dawał świadectwo prawdzie (Mk 6,18). Jest przykładem wytrwałości i cierpliwości przemawiania w imię Pańskie (por. Jk 5,10). W znaku, na misie, głowa Jana Chrzciciela. Prorok otwarcie i surowo karmił Heroda za kazirodczy związek z bratową (Herodiadą). Wskazywał na łamanie przez tetrarchę zasad Prawa żydowskiego (Mt 14, 4; Mk 6,18). W czasie jednej z urodzinowych uczt Heroda, zapłacił za to swoim życiem (Mt 14, 1-12). Tradycja dodaje mu jeszcze inne atrybuty: zwiastuna ze skrzydłami, Baranka Bożego, baranka na ramieniu, na księdze lub u stóp, baranka z kielichem i chłopca bawiącego się z barankiem. Jan Chrzciciel przedstawiany jest w wielu scenach biblijnych, spośród których najważniejszą i najczęstszą jest Chrzest Pański. Dlatego w uroczystości i święta związane z prorokiem można również stosować znak ze święta Chrztu Jezusa Chrystusa.

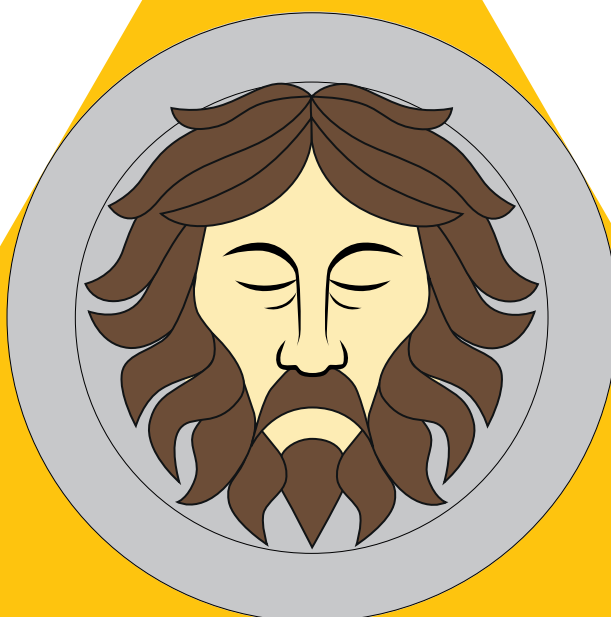
Feast of Saint John the Baptist

The feast of Saint John the Baptist is observed on 24 June. His message is included in the words: “God sent his messenger, a man named John, who came to tell people about the light, so that all could hear the message and believe. He himself was the light; he came to tell about the light” (Jn 1: 6-8). The words of the prophet Isaiah also refer to John the Baptist: “Someone is shouting in the desert, ‘Prepare a road for the Lord; make a straight path for him to travel!’” (Mt 3: 3). “‘turn away from your sins’, he said, ‘because the Kingdom of heaven is near!’” (Mt 3-2). St. John the Baptist was the son of Elizabeth and Zachariah (Lk 1: 57-59), he preceded Jesus, he went ahead of Him, preparing His road for Him, as well as the hearts of those He was supposed to come to (cf. Lk 1: 76-78). Through his life and words he bore testimony to the truth (Mk 6: 18). He is an example of perseverance and patience in speaking in the name of the Lord (cf. Job 5: 10).

In the sign, the head of John the Baptist on a platter. The Prophet openly and severely chastised Herod for his incestuous relationship with his sister-in-law (Herodias). He pointed to the tetrarch’s violation of the principles of Jewish law (Mt 14:4, Mk 6:18). During one of Herod’s birthday feasts, he paid for it with his life (Mt 14:1-12). Tradition assigns him also other attributes: a herald with wings, the Lamb of God, a lamb on his shoulder, on a book or at his feet, a lamb with a chalice and a boy playing with a lamb. John the Baptist is portrayed in many biblical scenes, among which the Baptism is the most important and most common. Therefore, during solemnities and feasts associated with the prophet, we can also use the sign from the feast of the Baptism of Jesus Christ.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ŚWIĘTEGO JANA CHRZCICIELA

Najświętszego Serca Pana Jezusa

W piątek po drugiej niedzieli po Zesłaniu Ducha Świętego Kościół świętuje Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa. W Nim „mieszka cała Pełnia: Bóstwo na sposób ciała” (Kol 2,9).

„Pokój – mówi Jan Paweł II – który przynosi na ziemię Chrystus, pochodzi właśnie z tej Pełni i z tej Miłości. Jest darem miłującego Boga, który ukochał człowieka w Sercu Jednorodzonego Syna... Jezus jest pokojem, jest naszym pojednaniem. To On zburzył wrogość, jaka powstała po grzechu człowieka i pojednał z Ojcem wszystkich ludzi przez śmierć na Krzyżu. Na Golgocie zostało przebite włócznią Serce Chrystusa na znak Jego zupełnego daru z siebie, miłości ofiarnej, zbawczej, bo „do końca nas umiłował” (por. J 13,1), budując fundament pod przyjaźń Boga z ludźmi”. W roku 1999 obchodziliśmy setną rocznicę poświęcenia całej ludzkości Najświętszemu Sercu Pana Jezusa. „Dokonało się ono – przypomina papież Jan Paweł II podczas ostatniej pielgrzymki do Polski – we wszystkich diecezjach za sprawą Papieża Leona XIII, który w tym celu ogłosił Encyklikę „Annum sacrum”. Pisał w niej: Serce Boże jest symbolem i żywym obrazem nieskończonej miłości Jezusa Chrystusa, która nas pobudza do odwzajemnienia się również miłością”.

Znak – Serce Zbawiciela oplecione koroną z ciernia – oznacza niezwykłą miłość, niewyczerpane, ciągle płonące źródło pokoju. Przypomina nam, że „Bóg jest miłością” (1J 4,8), że chrześcijaństwo jest religią miłości. „Tylko miłość, którą objawia Serce Chrystusa, jest zdolna przemienić serce człowieka” (Jan Paweł II).

Feast of the Sacred Heart of Jesus the Lord

On Friday, following the second Sunday after Whit Sunday, the Church celebrates the Feast of the Sacred Heart of Jesus the Lord. “For the full content of divine nature lives in Christ, in his humanity” (Col 2: 9).

“The peace – says John Paul II – which Christ brings to the earth stems from this very full content and this love. It is a gift of loving God who came to love the man in the heart of the only-begotten Son... Jesus is peace, our reconciliation. It was Him to destroy the hostility which appeared after the sin was committed by the man and to reconcile all the people with the Father through the death on the Cross. Christ’s Heart was pierced with the spear on Golgotha as a sign of His own gift, the sacrificial, salvific love for “he loved them to the very end” (cf. Jn 13:1), building the foundation for God’s friendship with people”. In 1999 we celebrated the hundredth anniversary of sacrificing the whole humankind to Our Lord’s Heart. “It was accomplished – John Paul II reminds – during the last pilgrimage to Poland – in all dioceses thanks to the Pope, Leo XIII, who for that reason proclaimed the “Annum sacrum” Encyclical. He wrote in it that God’s Heart is the symbol and the living image of the endless love of Jesus Christ, who stimulates us to reciprocate love as well”.

The sign – the Saviour’s Heart entwined in the crown of thorns, signifies the invincible love, the inexhaustible, still burning source of peace. It reminds us that “God is love” (1Jn 4: 8), that Christianity is the religion of love. “Only love which is revealed by Christ’s Heart is able to transform human heart” (John Paul II).

R O K L I T U R G I C Z N Y

NAJŚWIĘTSZEGO SERCA JEZUSA

Świętych Piotra i Pawła

Dzień 29 czerwca uświęcony jest męczeństwem świętych Apostołów Piotra i Pawła. Są najbardziej znanymi męczennikami. W kazaniu 295 (patrz; Liturgia Godzin) św. Augustyn mówi: „Na całą ziemię ich głos się rozchodzi i aż po krańce świata ich mowy”²⁴. Męczennicy ci na własne oczy oglądali to, co przepowiadali. Święty Piotr, pierwszy wśród Apostołów, na pytanie Jezusa: „Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” Odpowiedział: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”. Na to Jezus mu rzekł: „Ty jesteś Piotr [czyli Skala], i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie” (Mt 16,13-20). Wielkość Piotra płynie stąd – mówi św. Augustyn – iż kiedy mu powiedziano: „Tobie dam” występował w imieniu jednego i powszechnego Kościoła. Dlatego też Piotrowi, Jezus po swym zmartwychwstaniu powierza troskę o swe owce. Tym samym podkreśla jedność i przywilej pierszeństwa wśród Apostołów. W tym dniu czcimy również męczeństwo św. Pawła. Tego, który z prześladowcy Pana, stał się Jego gorącym wyznawcą (Dz 9 nn). Piotr i Paweł stanowili jedno. Obaj, całym sercem miłowali Jezusa, głosząc Jego naukę, nie cofając się przed trudnościami i cierpieniem. Oddali swoje życie w Rzymie za wiarę w Chrystusa.

Znak zawiera dwa skrzyżowane klucze, symbol najwyższej władzy w Kościele: władzę związywania i władzę rozwiązywania. Powstały z kluczy krzyż symbolizuje jarzmo służby Chrystusowej.

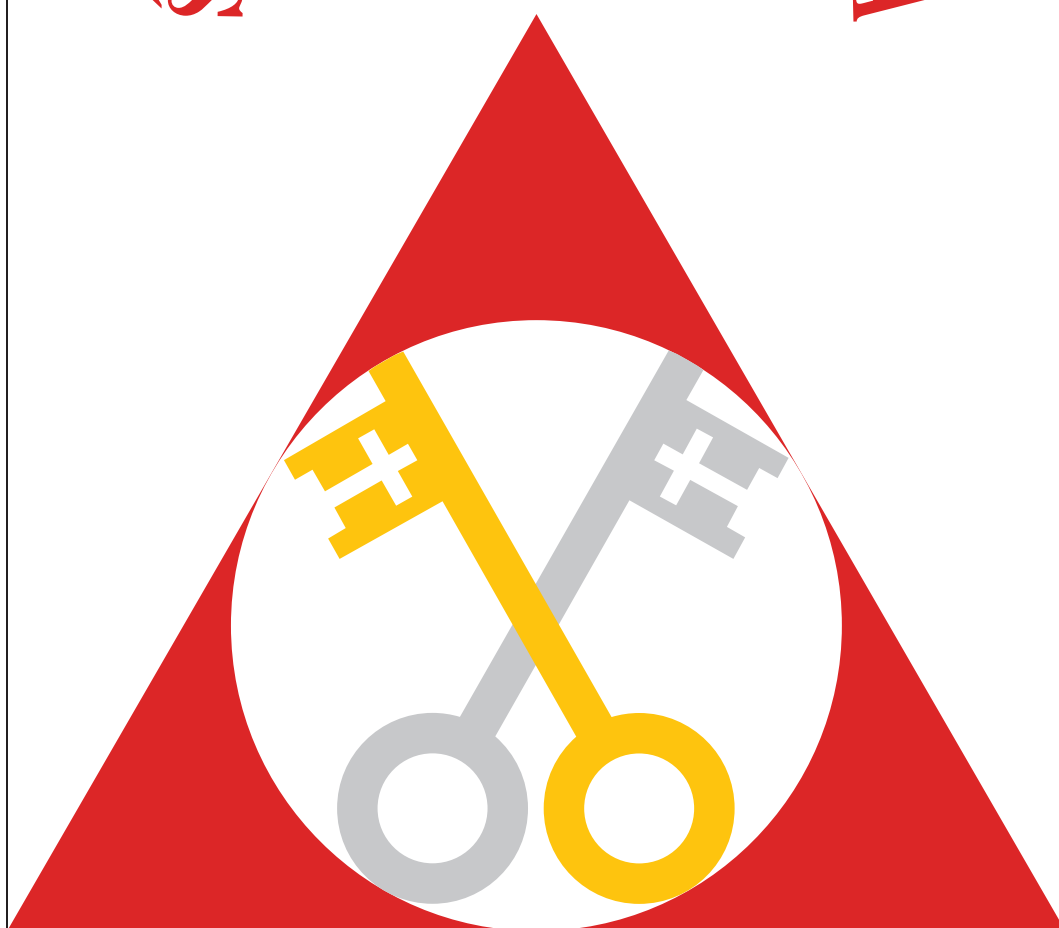
Feast of Saint Peter and Saint Paul

The day of 29 June is sanctified with the martyrdom of the saint Apostles: Peter and Paul. They are the best-known martyrs: “... yet their message goes out to all the world and is heard to the ends of the world” (Ps 19: 4). “The martyrs saw with their own eyes what they prophesied”²⁴. Saint Peter was the first among the apostles who to Jesus’ question: “Who do people say the Son of Man is?”, answered: “You are the Messiah, the Son of the Living God”. To which Jesus said: “and so I tell you, Peter: you are a rock, and on this rock foundation I will build my church, and not even death will ever be able to overcome it. I will give you the keys to the Kingdom of heaven; what you prohibit on earth will be prohibited in heaven, and what you permit on earth will be permitted in heaven” (Mt 16: 13-20). Peter’s greatness results from the fact that, as St. Augustine says, when he was told: “I will give you”, he acted in the name of one ecumenical Church. Therefore, it is to Peter’s care that Jesus entrusts, after his resurrection, his fruits. In doing so, he emphasizes unity and the privilege of priority to the other apostles. On this day we also worship the martyrdom of St. Paul. The one who from the persecutor of the Lord became His ardent disciple (Acts: 9-11). Peter and Paul made one whole. They both loved Jesus with all their heart, preaching His word and not refraining from hardships and suffering. They sacrificed their lives in Rome for their faith in Christ.

The sign contains two crossed keys, the symbol of the most supreme authority in Church: the authority of binding and unbinding. The cross made up of the keys symbolizes the yoke of serving Christ.

R O K L I T U R G I C Z N Y

ŚWIĘTYCH PIOTRA I PAWŁA

Wniebowzięcie Maryi Panny

Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny obchodzona jest 15 sierpnia. Przypomina nam ogłoszony w roku 1950 przez papieża Piusa XII dogmat wiary, „że Niepokalana Bogurodzica zawsze Dziewica Maryja po zakończeniu życia wzięta została z ciałem i duszą do chwały niebieskiej”. Wniebowzięcie, to obraz Maryi znów widzącej, oczyma ciała, swego Syna i swego Boga. „Jest uściskiem Syna, który przyjmuje Matkę w swe ramiona... Jedynie Chrystus wstąpił do nieba mocą własną. Maryja została wyniesiona przez inną Osobę, dzięki Bożemu przyciąganiu, które przeżyła biernie, jak ekstazę”. Maryja zaświadcza własnym ciałem, że Syn zwyciężył śmierć w poranek wielkanocny i że nasze najśmielsze nadzieje są uzasadnione. Również we Wniebowzięciu Maryja otrzymuje władzę strzeżenia nas wszystkich i każdego z osobna swym matczynym spojrzeniem. Zanurzona w Bogu zna nas indywidualnie, z imienia i nazwiska, zna całą naszą historię. Maryja pochyła się ku nam, śledzi każdy krok. Jest najlepszą naszą Matką. Wniebowzięcie jest też zwycięstwem. Maryja miażdży węża – moc szatana została kompletnie pokonana. W środku znaku – lilia symbolizująca Maryję. Można ją odnaleźć w innych znakach związanych z uroczystościami maryjnymi. Trzy koła, splecione ze sobą w sposób nierozzerwalny są symbolem jedności trójosobowego Boga. Wniebowzięcie Maryi Panny jest dziełem Trójcy Świętej. To Ona przyjmuje Dziewicę Maryję do nieba i czyni Ją Królową. Dla wierzących jest znakiem tego, co Bóg chce uczynić w ich życiu.

Feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary

The feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary is celebrated on 15 August. It reminds us of the dogma of faith which was proclaimed in 1950 by the Pope, Pius XII, according to which “the Blessed Virgin Mary, an intact virgin through her divine motherhood, after her death, was brought body and soul, to the highest glory of heaven”. The Assumption is the picture of seeing again, through the eyes of her body, her Son and her God. “She is the embrace of her Son, who receives His Mother with open arms... It was only Christ who ascended to heaven through His own might. Mary was elevated by the other Person, thanks to God’s attraction, which she received passively as ecstasy”. Mary testifies with her own body that her Son defeated death in the Easter morning and that our most daring hopes are justified. It is also in the Assumption that Mary is granted the power of protecting us all and each of us distinctively with her maternal gaze. Immersed in God, she knows us individually by the first name and surname; she knows all our history. Mary gives her attention to our problems and watches over every step we take. She is the best Mother of ours.. The Assumption is also the victory. Mary crushes the serpent – the power of satan was completely defeated.

In the middle of the sign – the lily symbolizing Mary. It can be found in the other signs connected with Marian celebrations. The three wheels entwined with one another in an inextricable manner are the symbol of unity of the three-person God. The Assumption of Virgin Mary is the Holy Trinity’s deed. It is them to accept Virgin Mary in heaven and make her Queen. For the faithful it is the sign of what God wants to do in their lives.

R O K L I T U R G I C Z N Y

W N I E B O W Z I Ę C I E M A R Y I P A N N Y

Święto Podwyższenia Krzyża

Obchodzone 14 września święto Podwyższenia Krzyża nie ma rangi uroczystości; zostało zamieszczone ze względu na kult Krzyża świętego w naszym narodzie. Krzyż jest chwałą i wywyższeniem Chrystusa, ponieważ usunął ciemności i przywrócił światło. Św. Andrzej z Krety, biskup mówi: „Kto krzyż posiada, posiada skarb... Gdyby nie było krzyża, Chrystus nie zostałby ukrzyżowany. Gdyby nie było krzyża, życie nie zostałoby przybite gwoździami do drzewa. Gdyby nie było przybite gwoździami, z boku nie wypłynęłaby krew i woda dla oczyszczenia świata, dokument grzechu nie zostałby zniszczony, nie otrzymalibyśmy wolności, nie radowalibyśmy się drzewem życia, raj nie zostałby otwarty. Jeśliby nie było krzyża, śmierć nie byłaby zwyciężona, piekło nie zostałoby pozbawione swej mocy. Wielką zaiste i cenną rzeczą jest krzyż. Wielką, ponieważ przezeń otrzymaliśmy wiele dóbr... Cenną zaś, ponieważ krzyż jest znakiem męki i tryumfu Boga: ...stał się dla całego świata powszechnym znakiem zbawienia”⁵. Sam Jezus powiedział w przeżuciu swej męki: „A ja, gdy zostanę nad ziemię wywyższony przyciągnę wszystkich do siebie” (J 12,32).

W znaku – wąż miedziany – figura Chrystusa ukrzyżowanego, o czym sam Pan Jezus powiedział do Nikodema: „A jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba by wywyższono Syna Człowieczego, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne” (J 3,14nn; Lb 21,7-9; Mdr 16,5-6). Wąż oznacza również roztropność, którą powinni kierować się chrześcijanie. Wszak Jezus nakazywał uczniom: „Bądźcie więc roztropni jak węże, a nieskazitelni jak gołębie” (Mt 10,16).

Feast of the Exaltation of the Cross

Celebrated on 14 September, the Feast of the Exaltation of the Cross is not ranked as an official ceremony; it was introduced due to the cult of the Holy Cross among the Poles. The Cross is the glory and the exaltation of Christ as he removed darkness and restored light. St. Andrew of Crete, the Bishop says: “Who holds the Cross, has a treasure... If there were no Cross, Christ would not have been crucified. If there were no Cross, Life would not have been nailed to the tree. If it had not been nailed, blood and water would not have flown from the side to purify the world, the evidence of sin would not have been destroyed, freedom would not have been bestowed on us, we would not have rejoiced the tree of life, paradise would not have been opened. If there were no Cross, death would not have been defeated, hell would not have been deprived of its power. Indeed, the great and precious thing is the Cross. It is great as it was through it that we received a lot of goods... precious, though, as it is the sign of the suffering and triumph of God: ...it became an ecumenical sign of salvation for the whole world”⁵. Anticipating his suffering Jesus himself said: “When I am lifted up from the earth, I will draw everyone to me” (Jn 12:32).

In the sign - the bronze snake the figure of the crucified Christ, of which Lord Jesus said himself to Nicodemus: “As Moses lifted up the snake on a pole in the desert, in the same way the Son of Man must be lifted up, so that everyone who believes in him may have eternal life” (Jn 3:14-16; Num 21:7-9; Wis 16:5-6). The snake also signifies prudence, which the Christians should be guided by. For Jesus ordered his disciples: “You must be as cautious as snakes and gentle as doves” (Mt 10:16).

R O K L I T U R G I C Z N Y

PODWYŻSZENIA KRZYŻA

Wszystkich Świętych

Uroczystość Wszystkich Świętych obchodzona jest liturgicznie 1 listopada. Jest to święto wszystkich zbawionych, począwszy od najskromniejszych, aż do najznakomitszych, najślawniejszych, tych wszystkich, którzy posłuchali nauki o błogosławieństwach i uwierzyli w nią: „Cieszcie się i radujcie, albowiem nagroda wasza wielka jest w niebie” (Mt 5,1-12a). Jest to święto ogromnej ilości ludzi, a z nich każdy jest przez Boga ukochany, wybrany i obdarzony szczęściem Jego Królestwa, uczestnictwem w radości swego Pana. Ta uroczystość jest triumfem dzieła Jezusowego.

Słowo Boże mówi nam, że szczęścia nie znajdziemy w obecnym życiu, w bogactwie, sławie, w rządzeniu, powodzeniu, to wszystko jest na jakiś czas. Szczęście znajdziemy w Królestwie Bożym. Jezus mówi: „Starajcie się naprzód o Królestwo Boże i o jego sprawiedliwość, a wszystko inne będzie wam przydane” (Mt 6,33). By osiągnąć szczęście trzeba podjąć ryzyko zaufania Bogu i kroczyć drogą, którą On proponuje. Święci, których czcimy w tym dniu zapewniają nas, że jest ono osiągalne, jest do naszej dyspozycji.

W znaku – pawie. W sztuce chrześcijańskiej występują one jako symbol zmartwychwstania, nieśmiertelności (mięso pawia nie ulega zepsuciu) i niezniszczalnej duszy. Motyw dwóch pawi symetrycznie rozmieszczonych obok monstrancji z Najświętszym Sakramentem wskazuje na rozkosze spożywania postaci świętej Eucharystii i niebieskiego posiłku w błogosławionej, szczęśliwej wieczności. Ogony, usiane oczkami, są obrazem usianego gwiazdami firmamentu.

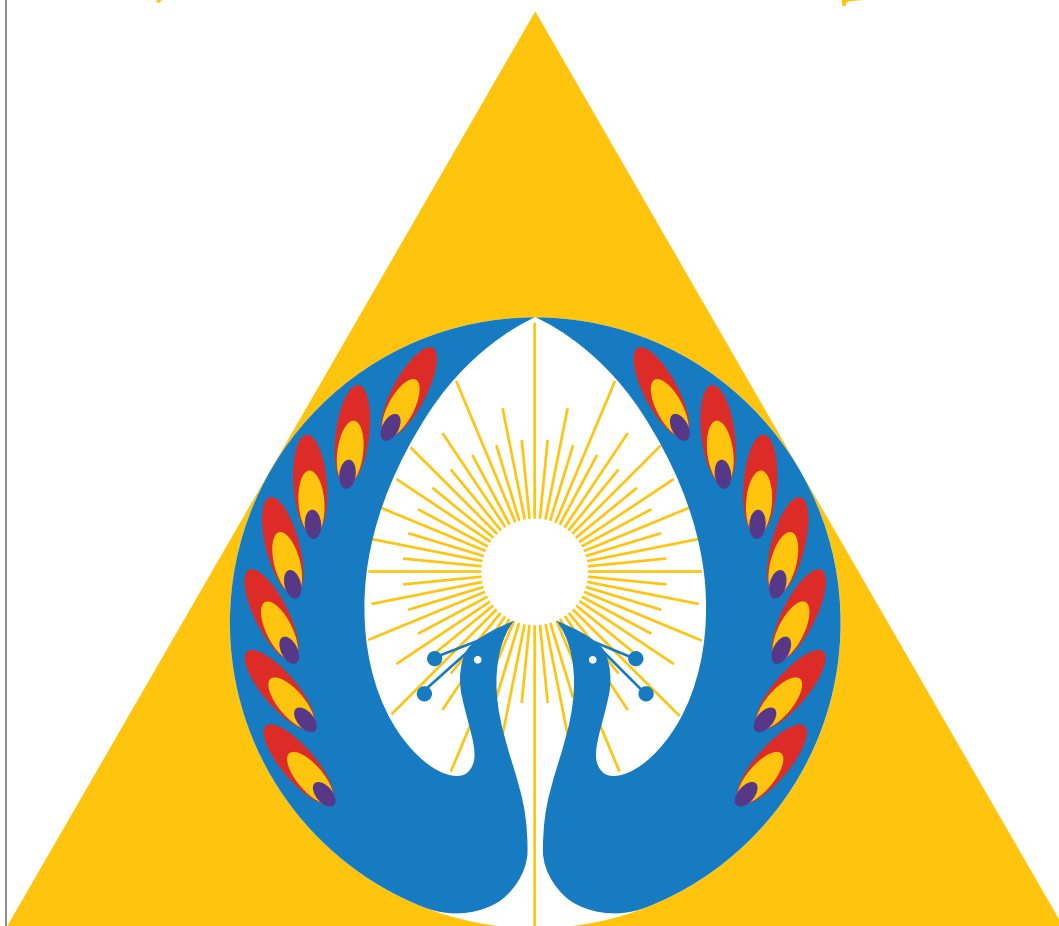
Feast of all Saints

The Feast of All Saints is liturgically celebrated on 1 November. It is the feast of all those who were granted salvation; starting from the most modest ones and ending with the most famous and outstanding, all those who listened to the teaching of blessing and believed in it. “Be happy and glad, for a great reward is kept for you in heaven” (Mt 5:1-12a). This is the feast of a great number of people of whom everyone is beloved by God, is God’s elect favoured with the happiness of His Kingdom, as well as the participation in their Lord’s joy. The celebration is the triumph of Jesus’ work. The Scripture tells us that happiness is not to be found in our present life, nor in riches, fame, power, prosperity as all these are transitory. Happiness is to be found in the Kingdom of God. Jesus says: “Instead, be concerned, above everything else, with the Kingdom of God and what he requires of you, and he will provide you with all these other things” (Mt 6:33). To achieve happiness one needs to incur the risk of trusting God and follow the way that He proposes. The Saints that we revere on this day assure us that it is obtainable and is at our disposal.

In the sign – the peacocks. In Christian art they occur as a symbol of resurrection, immortality (peacock’s meat is not perishable) and invincible soul. The motif of the two peacocks symmetrically set next to the monstrance with the Sacred Sacrament implies the delights of consuming the form of the Holy Eucharist and the heavenly meal in blessed and felicitous eternity. The tails, dotted with eyes of a peacock’s tail depict the star-spangled firmament.

R O K L I T U R G I C Z N Y

W S Z Y S T K I C H Ś W I Ę T Y C H

Chrystusa Króla

W ostatnią niedzielę zwykłą Kościół świętuje uroczystość Chrystusa Króla. Jezus sam objawił swoją godność królewską będąc postawionym przed sądem Piłata (J 18,33nn). Uczynił to najpierw swoją postawą i sposobem reagowania na stawiane pytania, a później słowami. Godność i pokora są zarazem nauką i stwierdzeniem Jego władzy. Jezus starał się okazać Piłatowi miłość i pomoc, by porzucił swoją „ważność”. Przed wyrokiem śmierci nie okazał żadnego strachu. Nie prosił o jego złagodzenie. Uznawał rzeczywistość świata z jego pozorną hierarchią, a jednocześnie wolny był od upokarzania się i obaw, jakich doznają osoby ograniczające swoje istnienie do życia ziemskiego. „Królestwo moje nie jest z tego świata... nie jest stąd”. Jezus ustala zasadniczą różnicę między swoim a ziemskim królestwem. Jego królestwo nie zostało wynalezione przez człowieka, nie rozwija się przy pomocy ludzkiego działania. Ludzie nie są zdolni go zniszczyć ani stworzyć. „Ja na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie”. W tych słowach określa rolę swego królestwa w świecie: jest ono źródłem potęgi i rozwoju dla całego stworzenia i zaznacza, że z niego nie pochodzi. „Każdy kto jest z prawdy słucha mojego głosu”. Do prawdy należy żyć i postępować zgodnie z osobistym poznaniem Boga. „Tak, jestem królem”. Jezus naprawdę otrzymał całą władzę na niebie i na ziemi. Jest królem powszechnym. Nic nie ujdzie Jego władzy. To właśnie dlatego przy końcu roku liturgicznego przeżywamy tę uroczystość, by mogła ona przyczynić się do wzrostu naszej wiary i wierności względem Pana. Znak z Wielkiego Piątku. Korona cierniowa to symbol królewskiej władzy Chrystusa.

Feast of Christ the King

On the last ordinary Sunday the Church celebrates the Feast of Christ the Lord. Jesus himself displayed his royal dignity when he was put before Pilate's court (Jn 18: 33-35). He did so first with his attitude and the way he reacted to the questions he was asked and then with his words. Dignity and humility are both the teaching and confirmation of his power. Jesus tried to show his love to Pilate and help him abandon his "importance". Before the announcement of the verdict of death, he showed no fear. He did not ask to commute the sentence. He acknowledged the reality of the world with its apparent hierarchy, and at the same time he was free from humiliating himself and feeling any concerns sustained by those who limit their existence to earthly life. "My kingdom does not belong to this world... No, my kingdom does not belong here". Jesus establishes the fundamental difference between his and earthly kingdoms. His kingdom was not invented by the man, it does not develop itself through human activity. People are not capable of creating or destroying it. "It was born and came into the world for this one purpose, to speak about the truth". In those words he defines the role of his kingdom in the world: it is the source of power and development for the whole creation. He also emphasizes that he does not belong to it. "Whoever belongs to the truth listens to me". For the sake of the truth one needs to live and act according with one's personal perception of God. "Yes, I am a king". Jesus, indeed, received the power of ruling the heaven and earth. He is the ecumenical king. Nothing will flee from his power. It is why at the end of the liturgical year we go through this feast so as to make it possible for it to contribute to the increase of our faith and fidelity to the Lord.

The sign of Holy Friday. The crown of thorns is the symbol of Christ's royal authority.

R O K L I T U R G I C Z N Y

CHRYSTUSA KRÓLA

Symbole kolorów

Fiolet – w liturgii stosuje się w Adwencie i w Wielkim Poście. Oznacza walkę ducha z ciałem. „Jest kolorem wcielonego Boga-Człowieka, Chrystusa, którego zwłaszcza w cierpieniu – w nim bowiem dopełnia się przyjęcie tego, co ludzkie w to, co Boskie – przedstawia się jako odzianego w fioletowy płaszcz”.

Fioletowych szat używa się również w liturgii za zmarłych, mają takie samo znaczenie, bowiem myślą przewodnią jest przejście „z tego świata do Ojca” (por. J 13,1).

Żółć – symbol wiecznego światła, godności, potęgi i majestatu. Jest kolorem złota, dojrzałego zboża. Używany zamiennie z bielą, która ma podobne znaczenie. Białe paramenty są symbolem światła, chwały i czystości. Stosuje się w okresie Bożego Narodzenia i Wielkanocy, w święta Matki Bożej (również koloru niebieskiego), w uroczystość aniołów, dziewic, w święto narodzenia Jana Chrzciciela, w dniu Wszystkich Świętych, w rocznicę poświęcenia kościoła, podczas nabożeństw sakramentalnych.

Zieleń – jest kolorem kiełkującej roślinności, „świeżej zieleni zasiewów” (por. Syr 40,22), oczekiwania plonów, z tego też powodu – symbolem nadziei. Zielone gałązki błogosławi się w Niedzielę Palmową, w święto Bożego Ciała ozdabia się zielenią drogę, po której będzie szedł Jezus w Najświętszym Sakramencie. W liturgii zieleń obowiązuje w czasie zwykłym.

Błękit – jest symbolem nieba. Oznacza nieskazitelność, niezawisłość i czystość, dlatego jest kolorem Matki Bożej, a niebiesko-biały znakiem szczególnego poświęcenia się Maryi. Stosowany jest zamiennie z kolorem białym. W liturgii używa się go tylko w uroczystości i święta Niepokalanej Dziewicy.

Czerwień – jest kolorem krwi, barwą ognia – Ducha Świętego, w znaczeniu przenośnym także ognia miłości – Serca Jezusa. Kolor czerwony szat liturgicznych stosuje się w święta apostołów, ewangelistów, męczenników, w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, we wszystkie święta Męki Pańskiej, Krzyża Świętego, Serca Jezusa. „Czerwień w Wielki Piątek nie tylko wskazuje na przelaną w męce krew, lecz także na zwycięstwo króla, tak jak w Niedzielę Palmową”.

Cytaty w tekście za: Dorothea Forstner OSB, Świat symboliki chrześcijańskiej, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1990, rozdz. IV Barwy, str. 113-124.

Colours' symbols

Violet is used in the liturgy during Advent and Lent time. It means the struggle of soul and body. "It is the colour of incarnated God Human, Christ, who is represented in a violet mantle, particularly during his suffering, in which fulfills reception of this, which is human and of that, which is divine". The violet vestments are used in liturgy for deceased. Here they have the same meaning, according to the main concept to "leave this world and go to the Father" (Jn 13:1)

Yellow is the symbol of eternal light, dignity, power and majesty. Yellow is the colour of gold and rape weed. It is alternatively used with the white, which has the similar meaning. The white paraments symbolize the light, glory and chastity. They are used during Christmas, Ester, Our Lady's feasts (along with the blue color), angels' and virgins' feasts. As well as on birthday of St John the Baptist, All Saints' Day, on anniversary of a church's consecration and during the liturgy of the Holy Sacraments.

Green is the colour of a sprouting plant, of "the new growth in the spring" (Si 40:22). The green being the symbol of expectation of harvest is then the symbol of hope. On Palm Sunday the green leaves of palms are blessed. On the Holy Corpus Christi the rout of Jesus in The Most Holy Sacrament is decorated with greenery. In the liturgical year the green is the colour of the Ordinary Time.

Blue is the symbol of heaven. It stands for impeccability, independence and chastity, there for it is the colour of Saint Virgin Mary. The blue and white colour is the sign of her exceptional sacrifice. Blue is alternatively used with white. In the liturgy it is used only on holidays and feasts of Immaculate Virgin.

Red is the colour of blood and fire, is the colour of the Holy Spirit and in metaphoric meaning red is the colour of Jesus Sacred Heart's fire of love. The red vestments are used during the liturgy of the Apostles', Evangelists' and Martyrs' feasts. Red is used on the Descent of the Holy Spirit, all the feasts of the Lord's Passion, The Holy Cross and Jesus Sacred Heart. "The red on Good Friday not only outlines the blood shed during the passion but also means the victory of the king, like the one on Palm Sunday".

The quotations (translated from Polish edition) are from Dorotea Forstner OSB, Świat symboliki chrześcijańskiej, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1990, chapter IV Barwy, pp.113-124.

Informacje uzupełniające

Znaki roku liturgicznego budowane są na siatce geometrycznej, której podstawą jest koło wpisane w trójkąt równoboczny.

Trójkąt równoboczny: trzy takie same wielkości – symbolizuje trój-jedynego Boga.

Koło: podkreśla wymowę trójkąta – jest obrazowym przedstawieniem pełni, doskonałości oraz wieczności.

The supplementary information

The liturgical signs are built on the very same geometrical net, which's base is circle inscribed in isosceles triangle.

Isosceles triangle consists of three equal dimensions and symbolises triple – one and only God.

Circle underlines the meaning of the triangle and is the pictorial representation of full, perfection and eternity.

Przypisy

- ¹ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 1994.
- ² <http://mateusz.pl/swieci/0423a.htm>; Święci miesiąca: 23 kwietnia, Święty Wojciech biskup, męczennik, ok. 956-997 (uroczystość).
- ³ 03.05. - uroczystość Najświętszej Maryi Panny, Królowej Polski, głównej Patronki Polski, *Liturgia Godzin, Codzienna modlitwa ludu Bożego*, t. II, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 1984, s. 1390.
- ⁴ 29.06. - Świętych Apostołów Piotra i Pawła, *Liturgia Godzin, Codzienna modlitwa ludu Bożego*, t. III, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 1987, Kazanie św. Augustyna, biskupa 295, 1-2. 4. 7-8, s. 1278.
- ⁵ 14.09. - Podwyższenie Krzyża Świętego, *Liturgia Godzin, Codzienna modlitwa ludu Bożego*, t. IV, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 1988, Kazanie św. Andrzeja z Krety, biskupa, Oratio 10 in Exaltatione sanctae crucis, s. 1164.

Bibliografia

1. Miranda Bruce-Mitford, *Ilustrowana księga znaków i symboli*, Arkady, Warszawa 1997.
2. Juan Eduardo Cirlot, *Słownik Symboli*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2000.
3. Ks. Jerzy Dziurzyński, *Wiara życie liturgia*, Warszawa 1993.
4. Dorothea Forstner OSB, *Świat symboliki chrześcijańskiej*, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1990.
5. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 1994.
6. *Liturgia Godzin, Codzienna modlitwa ludu Bożego*, t. I-IV, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 1988.
7. *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu*, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań - Warszawa 1987.
8. Kardynał Leon-Joseph Suenens, *Kim jest Ona?*, Wydawnictwo Księży Marianów, Warszawa 1988.
9. Ks. Wincenty Zaleski SDB, *Święci na każdy dzień*, Wydawnictwo Salezjańskie, Warszawa 1989.

s. M. Natanaela
Wiesława Błażejczyk CSSF

Urodziła się w 1961 r. w Łysomicach pod Toruniem. W 1986 r. wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Felicjanek w Warszawie, w którym 13 sierpnia 1994 r. złożyła śluby wieczyste. W 1996 r. rozpoczęła studia na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (Wydział Grafiki). Ukończyła je w 2001 r. dyplomem w pracowni grafiki warsztatowej prof. Rafała Strenta, rozszerzonym o dwa aneksy: z projektowania graficznego u prof. Leszka Hołdanowicza i malarstwa u prof. Grzegorza Pabla. Równolegle kontynuowała naukę na Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie. W 2004 r. trafiła do pracowni prof. Piotra Gawrona na Wydziale Rzeźby ASP w Warszawie. Tam do 2009 r. rozwijała swoje artystyczne pasje. Największym osiągnięciem tego okresu jest realizacja odlanej w brązie Drogi Krzyżowej. Dzieło znalazło swoje miejsce na cmentarzu w Cedzynie pod Kielcami, a także w kościele parafialnym p.w. Matki Bożej Bolesnej w Wólce Panieńskiej w Diecezji Zamojsko-Lubaczowskiej. W latach 2009-2015 kontynuowała studia doktoranckie na warszawskiej ASP i uzyskała tytuł doktora sztuki. Prezentowała swoją twórczość na 28 wystawach indywidualnych oraz kilkudziesięciu zbiorowych w kraju i za granicą. Między innymi w Toruniu, Warszawie, Częstochowie, Kaliszu, Opolu, Katowicach, Białymstoku, Lublinie, Paryżu, Petersburgu, Brukseli. Otrzymała wiele nagród i wyróżnień, m.in.: dwukrotnie pierwsze nagrody za grafikę miesiąca w konkursie Grafika Warszawska (1998, 2001), wyróżnienie za znaki roku liturgicznego na III Międzynarodowej Wystawie Sacro Expo 2002 w Kielcach, wyróżnienie za cykl grafik na V Triennale Sztuki Sacrum ku cywilizacji życia w Częstochowie (2003), medal Prymasa

Sr. M. Natanaela
Wiesława Błażejczyk CSSF

Sr. Natanaela was born in 1961 in Łysomice near Toruń. In 1986, she joined the Congregation of the Felician Sisters in Warsaw, where on August 13, 1994, she made her perpetual vows. In 1996, she began studies at the Academy of Fine Arts in Warsaw (Faculty of Graphic Arts). She graduated in 2001 with a diploma at the studio of graphic workshop of prof. Rafał Strent, extended by two annexes: graphic design with prof. Leszek Hołdanowicz and painting with prof. Grzegorz Pabel. At the same time, Sr. Natanaela continued her education at the Pontifical Faculty of Theology in Warsaw. In 2004, she studied at the studio of prof. Piotr Gawron at the Faculty of Sculpture of the Academy of Fine Arts in Warsaw. There, until 2009, she developed her artistic passions. The greatest achievement of this period is the realization of the Stations of the Cross cast in bronze. The work found its place in the cemetery of Cedzyn near Kielce, as well as in the parish church of Our Lady of Sorrows in Wólka Panieńska in the Diocese of Zamość-Lubaczów. In 2009-2015, she continued her PhD studies at the Academy of Fine Arts in Warsaw and obtained the title of doctor of fine art. She presented her works at 28 individual and several dozen group exhibitions in Poland and abroad. Among others in Toruń, Warsaw, Częstochowa, Kalisz, Opole, Katowice, Białystok, Lublin, Paris, St. Petersburg, Brussels. She received many awards and distinctions, including two first awards for the graphic design of the month in the Warsaw Graphics competition (1998, 2001), distinction for The Signs of The Liturgical Year at the Third International Exhibition Sacro Expo 2002 in Kielce, distinction for the cycle of graphics at the 5th Sacrum Triennial of Art Towards the civilization of life in Częstochowa (2003), medal of the Primate

Polski na Targach SacroExpo w Kielcach za twórcze podejście w rzeźbiarskim przedstawieniu Drogi Krzyżowej (2016). Prace siostry Natanaeli znajdują się w muzeach, galeriach i prywatnych kolekcjach, m.in. w Galerii „Wozownia” w Toruniu, Muzeum na Majdanku w Lublinie, Miejskiej Galerii Sztuki w Częstochowie, Muzeum Diecezjalnym w Opolu, Muzeum Historii Polskiego Ruchu Ludowego w Warszawie i zbiorach prywatnych Leszka Grochulskiego. Jest autorką wielu opracowań graficznych: książek, katalogów, okładek, kalendarzy, znaków graficznych, plakatów, wystaw. W roku 2017 wykonała kompleksowy projekt kaplicy dla Ojców Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej w Warszawie. Swoimi pracami chce wielbić Boga. Żyje wiarą chrześcijańską, która wyznacza kierunek jej myślenia i działania oraz jest inspiracją dla twórczości. Jej spojrzenie na wiarę wpisuje się w tradycję artystyczną i duchową, w poszukiwanie odpowiedzi na podstawowe pytania człowieka o sens życia, o samoświadomość celów i znaczenie wartości. Tworząc, dotyka prawdy - tej samej, o którą pyta w swoim zwyczajnym życiu.

of Poland at the Sacro Expo Fair in Kielce for the creative approach in the sculptural presentation of the Stations of the Cross (2016).

The works of Sr. Natanaela are in museums, galleries and private collections, among others in the “Wozownia” Gallery in Toruń, the Majdanek Museum in Lublin, the Municipal Art Gallery in Częstochowa, the Diocesan Museum in Opole, Museum of the History of the Polish Popular Movement in Warsaw and private collections of Leszek Grochulski.

She is the author of many graphic elaborations: books, catalogues, covers, calendars, graphic signs, posters, exhibitions.

In 2017, she made a comprehensive project of the chapel for the Missionaries Oblates of Mary Immaculate in Warsaw.

She wants to worship God with her works. She lives with Christian faith, which sets the direction of her thinking and acting, and is an inspiration for her works. Her look at faith is consistent with the artistic and spiritual tradition, with seeking answers to the basic questions of a human being about sense of life, self-awareness of goals and the meaning of values. While doing creative work, she touches the truth - the same that she asks about in her ordinary life.

Spis treści

Przedmowa / 5
Słowo J. E. Ks. Bpa Michała Janochy / 11
List J. E. Ks. Bpa Wiesława Alojzego Meringa / 15
Recenzja Ks. dra Krzysztofa Filipowicza / 18
Słowo prof. Leszka Hołdanowicza / 22
Rok Liturgiczny – przedstawienia graficzne / 25
Adwent / 34
Niepokalanego Poczęcia Maryi / 36
Boże Narodzenie / 38
Świętej Bożej Rodzicielki / 40
Objawienie Pańskie / 42
Chrzest Pana Jezusa / 44
Czas zwykły / 46
Święto Ofiarowania Pańskiego / 48
Wielki Post / 50
Świętego Józefa / 52
Zwiastowanie Maryi / 54
Niedziela Palmowa / 56
Wielki Czwartek / 58
Wielki Piątek / 60
Wielka Sobota / 62
Zmartwychwstanie Pańskie / 64
Okres Wielkanocny / 66
Świętego Wojciecha / 68
Królowej Polski / 70
Świętego Stanisława / 72
Wniebowstąpienie Pańskie / 74
Zesłanie Ducha Świętego / 76
Czas zwykły / 78
Trójcy Świętej / 80
Boże Ciało / 82
Świętego Jana Chrzciciela / 84
Najświętszego Serca Pana Jezusa / 86
Świętych Piotra i Pawła / 88
Wniebowzięcie Maryi Panny / 90
Święto Podwyższenia Krzyża / 92
Wszystkich Świętych / 94
Chrystusa Króla / 96
Symbole kolorów / 98
Informacje uzupełniające / 100
Przypisy / 102
Bibliografia / 103
O autorce / 104

Table of Contents

Preface / 8
Introductory Wording of Bishop Michał Janocha / 13
Letter of Bishop Wiesław Alojzy Mering / 17
Review of Fr. Krzysztof Filipowicz, PhD / 19
The word of professor Leszek Hołdanowicz / 22
The Liturgical Year – graphic representation / 25
Advent / 34
Feast of the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary / 36
Christmas / 38
Mary, Mother of God / 40
Epiphany / 42
The Baptism of Jesus / 44
The Ordinary Time / 46
Presentation of Jesus at the Temple / 48
Lent / 50
St. Joseph / 52
Annunciation of Mary / 54
Palm Sunday / 56
Maundy Thursday / 58
Good Friday / 60
Holy Saturday / 62
Resurrection of Our Lord / 64
The Easter Season / 66
Feast of St. Adalbert / 68
Feast of Our Lady Queen of Poland / 70
Feast of St. Stanislaus / 72
Ascension of Our Lord into Heaven / 74
Pentecost / 76
The Ordinary Time / 78
Feast of the Holy Trinity / 80
Corpus Christi / 82
Feast of St. John the Baptist / 84
Feast of the Sacred Heart of Jesus the Lord / 86
Feast of Saints Peter and Paul / 88
Feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary / 90
Feast of the Exaltation of the Cross / 92
Feast of all Saints / 94
Feast of Christ the King / 96
Colours' symbols / 99
The supplementary information / 101
Footnotes / 102
Bibliography / 103
About the Authoress / 104

Zgromadzenie Sióstr Felicjanek
Prowincja Matki Bożej Królowej Polski w Warszawie
ul. Kościuszkowców 85
04-545 Warszawa
tel. +48 22 812 03 32; +48 22 517 16 00
e-mail: felicjanki@warszawa.home.pl; felicjanki@wa.home.pl
www.felicjanki.waw.pl

ISBN 978-83-7901-174-2